

## **HOTĂRÂRI JUDECĂTOREȘTI RELEVANTE**

- individualizarea judiciară a pedepselor aplicate pentru infracțiunile de corupție -

### **Înalta Curte de Casație și Justiție**

#### **1. Luare de mită. Funcționar cu atribuții de control. Elemente constitutive. Individualizarea pedepsei**

**C. pen., art. 254**

**Legea nr. 78/2000, art. 6, art. 7 alin. (1)**

Faptele persoanei, care are calitatea de comisar al Gărzii Financiare, de a pretinde și primi o sumă de bani de la administratorul unei societăți comerciale, precum și de a pretinde și primi foloase care nu i se cuvin de la administratorul unei alte societăți comerciale, în scopul de a nu efectua controale la aceste societăți, de a anunța controalele și de a nu aplica sau de a aplica la limita minimă legală sancțiuni contravenționale, întrunesc elementele constitutive a două infracțiuni de luare de mită, în forma agravată referitoare la săvârșirea faptei de către un funcționar cu atribuții de control, prevăzute în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 6 și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, aflate în concurs real de infracțiuni. În acest caz, executarea pedepsei rezultante prin privare de libertate și înlăturarea dispozițiilor privind suspendarea acesteia sub supraveghere este justificată, în raport cu gradul de pericol social ridicat al faptelor, relevant în special de folosirea funcției în scopuri ilicite.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 148 din 19 ianuarie 2010

1. Tribunalul Brăila, Secția penală, prin sentința nr. 131 din 20 mai 2008, a condamnat pe inculpatul D.V. pentru săvârșirea a două infracțiuni concurente de luare de mită în forma agravată prevăzută în art. 254 alin. (2) C. pen. („de un funcționar cu atribuții de control”) raportat la art. 6 și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74, art. 76 C. pen., la pedepsele de câte un an și 6 luni închisoare, aplicându-i-se în final prin contopire, în baza art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen. și stabilirea unui spor de 6 luni închisoare, pedeapsa rezultantă principală de 2 ani închisoare (a cărei executare a fost suspendată condiționat pe un termen de încercare de 4 ani, în conformitate cu dispozițiile art. 81 și urm. C. pen. și art. 359 C. proc. pen.).

Potrivit dispozițiilor art. 71 alin. (2) C. pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și b) C. pen., a cărei executare a fost, de asemenea, suspendată în baza art. 71 alin. (5) C. pen.

În temeiul art. 254 alin. (3) C. pen., a fost obligat inculpatul către stat, cu titlu de confiscare specială, la suma totală de 6.500 lei, reprezentând bani ori alte foloase ce au făcut obiectul luării de mită.

Instanța a fost sesizată prin rechizitoriul nr. 7/P/2007 din 28 mai 2007 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Galați, consecutiv căruia, potrivit art. 300 C.

proc. pen., s-a și investit cu judecarea cauzei în vederea tragerii la răspundere penală a inculpatului D.V. pentru săvârșirea a două infracțiuni de luare de mită prevăzute în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. cu referire la art. 6 și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 - urmare a denunțurilor formulate de martorii P.A. și T.C. - prin aceea că în calitatea sa de comisar în cadrul Gărzii Financiare - Secția Brăila:

(i) în luna noiembrie 2005 a solicitat martorei - denunțatoare P.A. să-i achiziționeze, în leasing, prin firmele sale, un autoturism S. - la care inculpatul a achitat avansul și ratele ulterioare - pretinzând însă în schimbul „protecției” acordate activităților comerciale desfășurate de denunțatoare (prin neefectuarea de controale, anunțarea controalelor altor colegi, neaplicarea/aplicarea la limita minimă legală de sancțiuni contravenționale) restituirea TVA-ului aferent în sumă de 13.400 lei și încasând în luna ianuarie 2006, corespunzător avansului și primei rate achitate, suma de 3.000 lei și respectiv;

(ii) în perioada august - septembrie 2006 a pretins și beneficiat de la celălalt martor - denunțator T.C., în aceleași condiții, de servicii gratuite în valoare de 3.500 lei, constând în montare tâmplărie PVC și geam termopan la locuința proprietate personală a inculpatului.

Hotărând soluționarea în fond a cauzei penale prin condamnare în conformitate cu dispozițiile art. 345 alin. (2) C. proc. pen., după efectuarea cercetării judecătorești în condițiile art. 288 - 291, procedură penală în cursul căreia au fost administrate probele strânse la urmărirea penală și alte probe noi în apărare - instanța a examinat și apreciat materialul amintit, confirmând existența faptelor ilicite deduse judecății și vinovăția penală a autorului acestora, în care sens a reținut că inculpatul D.V. a îndeplinit funcția de comisar în cadrul Gărzii Financiare - Secția Brăila având ca atribuții principale de serviciu, în conformitate cu O. U. G. nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 132/2004 (publicată în M. Of. nr. 372 din 28 aprilie 2004), exercitarea controlului operativ și inopinat privind prevenirea, descoperirea și combaterea oricăror acte și fapte care au ca efect evaziunea și fraudă fiscală (art. 1 alin. 3), în care scop încheia acte de control prin care constata contravențiile săvârșite și aplica sancțiunile prevăzute de lege (art. 5 alin. 1).

În competența funcționarului public amintit, apreciată din punct de vedere material, teritorial și personal - cu referire specială la prevederile privind efectuarea în mod permanent de controale operative și inopinate pentru respectarea normelor de comerț, prevenirea, depistarea și înlăturarea operațiunilor ilicite - s-au aflat și societățile având ca administrator și director general pe martora - denunțatoare P.A.: societatea comercială N., societatea comercială U. și societatea comercială S., dar și societatea având ca administrator pe celălalt martor - denunțator T.C.: societatea comercială B., având ca obiect de activitate montarea de tâmplărie PVC și geam termopan.

În legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu anterior arătate, sub promisiunea că va acorda „protecție firmelor respective prin neefectuarea de controale, anunțarea controalelor altor colegi, neaplicarea/aplicarea la limita minimă legală de sancțiuni contravenționale”, inculpatul D.V. a pretins necuvenit bani și alte foloase, de la reprezentanții legali ai celor două societăți comerciale, astfel:

a) în luna noiembrie 2005 a solicitat martorei denunțatoare P.A. să-i achiziționeze în leasing prin firma sa, societatea comercială U., un autoturism S. - avansul și ratele fiind achitate de inculpat - pretinzând ca aceasta să-i restituie TVA aferent în sumă de

13.400 lei din care a și încasat în luna ianuarie 2006 suma de 3.000 lei, corespondentul TVA-ului deductibil pentru avans și prima rată achitată (contractul de leasing financiar a fost încheiat la 9 noiembrie 2005 între societatea comercială U. - reprezentată de martora denunțatoare P.A. - și societatea comercială P. prin dealer-ul autorizat societatea comercială I., valoarea totală a autoturismului fiind de 31.019,48 euro, iar TVA aferent de 3920,81 euro; avansul în sumă de 153.350.000 lei (rol) a fost achitat de inculpat prin firma contractantă care a întocmit ordinul de plată respectiv; ratele lunare au fost achitate în același condiții, sumele de bani respective fiind remise denunțatoarei de către inculpat prin intermediul martorului A.C.; restituirea TVA deductibil în suma 3.000 lei în luna ianuarie 2006 s-a făcut de denunțatoare în prezența martorului T.C.; autoturismul achiziționat în condițiile amintite a intrat imediat în posesia inculpatului fără a se încheia vreo procură în acest sens, fiind folosit neîntrerupt de acesta până la 15 ianuarie 2007, când a fost indisponibilizate de poliție).

b) în perioada august - septembrie 2006, în aceleași condiții inițial arătate, inculpatul a pretins și primit de la martorul denunțator T.C., ca administrator al societății comerciale B., servicii gratuite în valoare de 3.500 lei constând în montare tâmplărie PVC la locuința proprietate personală (lucrarea a fost executată în integralitate în perioada arătată de societatea denunțatorului cu angajații acesteia, martorii B.I., T.V. și E.M., iar inculpatul nu a prezentat deviz ori factură fiscală pentru lucrarea amintită; în perioada ianuarie 2005 și până la formularea denunțului, Garda Financiară Brăila nu a efectuat controale la societatea comercială B.).

La individualizarea sancțiunii penale, în conformitate cu dispozițiile art. 72 și urm. C. pen., instanța a avut în vedere cu precădere datele ce au caracterizat persoana inculpatului - lipsa de antecedente penale, vârsta tânără a acestuia, buna pregătire profesională și situația sa familială - ce au fost reținute și valorificate ca circumstanțe atenuante judiciare prevăzute în art. 74 alin. (1) lit. a) C. pen., cu consecința coborârii pedepselor individuale sub minimul legal special de 3 ani închisoare până la un an și 6 luni închisoare și a suspendării pedepsei rezultante de 2 ani închisoare.

2. Împotriva hotărârii amintite au declarat apeluri Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Galați pentru netemeinicie - pedepsele aplicate fiind greșit individualizate sub aspectul cuantumului acestora prin reținerea nejustificată de circumstanțe atenuante judiciare, dar și a modalității de executare neprivativă de libertate în condițiile art. 81 și urm. C. pen., considerată inadecvată pentru realizarea finalității preventive din art. 52 C. pen. - și inculpatul în cauză D.V. pentru netemeinicie și nelegalitate, cu motivarea că probele administrate au fost eronat interpretate, impunându-se schimbarea soluției actuale de condamnare cu aceea de achitare, în baza art. 379 pct. 2 lit. a) raportat la art. 345 alin. (3) și art. 10 alin. (1) lit. a) și respectiv b) C. proc. pen.

Curtea de apel, verificând sentința atacată pe baza materialului probator aflat la dosar și a probelor noi în apel, în raport cu motivele de netemeinicie și nelegalitate invocate de procuror și inculpat, dar și din oficiu cu privire la toate celelalte aspecte de fapt și de drept deduse judecății - în conformitate cu dispozițiile art. 371 alin. (2) C. proc. pen. - a constatat că schimbarea soluției de condamnare în achitare - cerere formulată de inculpat - este nefondată, întrucât faptele sesizate există, au fost săvârșite cu vinovăție și constituie infracțiuni, și anume acelea de luare de mită în formă agravată prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 6 și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000,

impunându-se menținerea sentinței atacate cu privire la rezolvarea dată acțiunii penale în temeiul art. 345 alin. (2) C. proc. pen.

Individualizare pedepselor principale în raport cu dispozițiile art. 72 și urm. C. pen. - față de criticile de netemeinicie invocate de procuror - a fost modificată în sensul majorării cuantumului acestora la 2 ani închisoare, prin menținerea circumstanțelor atenuante judiciare, cu consecința modificării și a pedepsei principale rezultante, menținându-se modalitatea de executare neprivativă de libertate, în condițiile noi ale suspendării sub supraveghere potrivit art. 861 și urm. C. pen.

În consecință, prin decizia nr. 29/A din 19 martie 2009 a Curții de Apel Galați, Secția penală, în baza art. 379 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., a fost admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Galați, desființându-se în parte sentința atacată, iar în rejudecare au fost majorate de la un an și 6 luni închisoare la 2 ani închisoare pedepsele stabilite inițial pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. cu aplicarea art. 6 și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și art. 74 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 76 alin. (1) lit. c) C. pen., aplicându-se alături de acestora și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) C. pen. pe durata de 2 ani, astfel încât în final, prin contopire potrivit art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) și art. 35 C. pen., s-a aplicat pedeapsa principală de 2 ani și 6 luni închisoare - prin sporirea în acest sens a pedepsei de bază - și interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) C. pen. pe durata de 2 ani (a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere pe un termen de încercare de 5 ani, în condițiile art. 861, art. 863, art. 864 arătate în decizie, interval de timp în care aceeași măsură a fost dispusă și cu privire la pedeapsa accesorie prevăzută în art. 71, art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și c C. pen., fiind menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate).

Apelul inculpatului a fost respins ca nefondat, în baza art. 379 pct. 1 lit. b) C. proc. pen.

3. Împotriva deciziei au declarat în termen recursuri Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Galați pentru netemeinicie, invocând cazul de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 C. proc. pen. - în considerarea cererilor respinse în apel de înlăturare ca nejustificate a circumstanțelor atenuante judiciare, majorare a pedepselor principale aplicate peste limita minimă legală de 3 ani închisoare și executare a pedepsei principale rezultante, prin privare de libertate într-un loc de deținere - și inculpatul D.V., cu solicitarea în principal pentru achitare în totalitate, în temeiul art. 345 alin. (3) raportat la art. 10 alin. (1) lit. a) și b) C. proc. pen.

A. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând în prealabil motivele de achitare invocate de inculpat, circumscrise cazurilor prevăzute în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 10 și 18 C. proc. pen. - pe baza materialului probator aflat în dosarul cauzei și a înscrisului nou depus în recurs - constată următoarele:

Prima faptă de luare de mită, reținută în sarcina recurentului inculpat D.V. în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu de comisar financiar, comisă în luna noiembrie 2005, constând în pretinderea restituirii TVA deductibil în suma totală de 13.400 lei - aferent achiziționării în leasing prin firma martorei denunțatoare P.A., societatea comercială U., pentru inculpatul amintit a unui autoturism S. - din care s-a și încasat în luna ianuarie 2006 suma de 3.000 lei, corespunzătoare TVA inclus în avans și

prima rată, este dovedită în cauză, astfel cum s-a stabilit prin sentință și decizia atacată - contrar susținerilor inculpatului - cu: (i) contractul de leasing financiar încheiat la 9 noiembrie 2005 de societatea comercială U. - reprezentată de martora denunțatoare, condiții în care, imediat după achiziționare, fără a se încheia vreo procură, autoturismul a intrat în posesia inculpatului; (ii) conduita anterioară necorespunzătoare a inculpatului constând în protecția acordată firmelor martorei - denunțatoare, inclusiv prin încălcarea obligației păstrării secretului de serviciu, atestată de declarațiile martorei - denunțatoare în coroborare cu acelea ale martorilor P.C., adresa nr. 48031/2003 din 14 martie 2003 a Inspectoratului de Poliție al Județului Brăila, procesul-verbal de control din 30 mai 2005 al Secției Brăila a Gărzii Financiare și nota de redare a convorbirii ambientale din 10 aprilie 2003; (iii) declarațiile repetate în acuzare, în confirmarea denunțului inițial, făcute în cadrul și pe parcursul procesului penal și de martorul T.C., în raport cu care declarația ultimă din recurs, cu caracter extrajudiciar - nesusținută prin cererea de audiere specială atât de titularul acesteia cât și de inculpatul în cauză - urmează a fi înlăturată ca nesinceră și făcută *pro causa* și (iv) contrar celor susținute de inculpat, existența infracțiunii de luare de mită din luna noiembrie 2005 - și implicit netemeinicia motivului de achitare în baza art. 345 alin. (3) raportat la art. 10 alin. (1) lit. a) C. proc. pen. - este probată în cauză și de împrejurarea că inculpatul avea competență materială, teritorială și personală în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (3) și art. 5 alin. (1) din O. U. G. nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 132/2004, în vigoare la momentul respectiv, să efectueze alături de controale operative tematice în calitate de comisar șef și controale inopinate privind respectarea normelor de comerț, operarea, depistarea și înlăturarea operațiunilor ilicite la firmele denunțătorilor, cu consecința aplicării de sancțiuni contravenționale și alte măsuri administrative coercitive, în acest mod explicându-se și acceptarea de către denunțatori a acțiunilor necuvenite de pretindere bani ori alte foloase, întreprinse de inculpat.

Lucrarea de montare ferestre termopan și tâmplărie PVC la locuința proprietate personală a fost comisă în același context al asigurării de către inculpat a protecției financiare a societății comerciale B. administrată de martorul - denunțator T.C., în schimbul dobândirii folosului material arătat în cuantum de 3.500 lei.

Conform situației anexate adresei din 29 august 2007 emisă de Garda Financiară - Secția Județeană Brăila, inculpatul a făcut parte din toate cele 6 echipe ce au efectuat controale la societatea comercială B. în perioada 2002 - 2005, lucrarea a fost efectuată în perioada august - septembrie 2005, potrivit declarațiilor martorilor B.I., K.C. și E.M., iar ulterior nu a mai fost realizat niciun control la această societate; lipsa unei chitanțe ori facturi doveditoare a efectuării plății și conduita nesinceră a inculpatului la explicațiile ulterioare solicitate de Comisarul general - că a efectuat lucrarea prin altă societate ori ar fi achitat un preț mai mare de 40.000.000 lei (rol) - justifică înlăturarea de către procuror și instanțe a apărării acestuia făcută cu ajutorul martorilor F.C. și D.V., soția sa, și în recurs chiar cu martorul denunțator T.C. prin declarația extrajudiciară privind caracterul legal al lucrării amintite și plata prețului acesteia și, implicit, constatarea în cursul judecății în fond și apel că această faptă are caracter ilicit, realizând elementele unei alte infracțiuni de luare de mită în varianta agravată, prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. cu aplicarea art. 6 și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

În consecință, probele administrate pe parcursul procesului penal, necesare și suficiente pentru aflarea adevărului în cauză cu privire la faptele denunțate și încadrarea

acestora ca infracțiuni de luare de mită, atestă netemeinicia motivelor de casare invocate de inculpat și impun respingerea ca nefondat a recursului său în baza art. 385<sup>15</sup> pct. 1 lit. b) C. proc. pen.

B. Referitor la critica de netemeinicie circumscrisă art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 C. proc. pen. privind greșita individualizare a pedepselor sub aspectul cuantumului acestora stabilit sub minimul legal special de 3 ani închisoare, prin reținerea nejustificată de circumstanțe atenuante judiciare prevăzute în art. 74 C. pen. și a modalității inadecvate neprivative de libertate în condițiile art. 86<sup>1</sup> și urm. C. pen. în raport cu finalitatea preventivă a sancțiunii penale indicată de legiuitor prin art. 52 C. pen., invocat de procuror, se constată următoarele:

Relațiile sociale protejate de lege prin incriminarea faptelor reținute în sarcina inculpatului sunt cele referitoare la buna desfășurare a atribuțiilor de serviciu, activitate incompatibilă cu suspiciunea uzurării funcției în scopuri ilicite.

Ca atare, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că, în considerarea pericolului concret ridicat al faptelor de corupție, în speță constând în comiterea repetată a unor infracțiuni de luare de mită și a finalității preventive a sancțiunii penale stabilite prin art. 52 C. pen., pedeapsa actuală de 2 ani și 6 luni închisoare - al cărei cuantum a fost stabilit prin reținere justificată de circumstanțe atenuante judiciare prevăzute în art. 74 C. pen., față de celelalte criterii de individualizare din art. 72 și urm. C. pen. se impune a fi executată prin privare de libertate în condițiile art. 71, art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) C. pen., înlăturându-se suspendarea sub supraveghere potrivit art. 86<sup>1</sup> și urm. C. pen., în care sens va fi admis recursul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciu Teritorial Galați, potrivit art. 385<sup>15</sup> pct. 2 lit. d) raportat la art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 C. proc. pen.

Față de considerentele ce preced, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Galați împotriva deciziei nr. 29/A din 19 martie 2009 a Curții de Apel Galați - Secția penală, a casat decizia penală menționată numai cu privire la modalitatea de executare a pedepsei rezultante de 2 ani și 6 luni închisoare, a înlăturat aplicarea dispozițiilor art. 86<sup>1</sup> și urm. C. pen. și a dispus executarea pedepsei principale rezultante în regim de detenție, menținând restul dispozițiilor deciziei atacate, și a respins, ca nefondat, recursul declarat de inculpatul D.V. împotriva aceleiași decizii penale.

## **2. Luare de mită. Concurs de infracțiuni. Individualizarea pedepsei**

**C. pen., art. 33 lit. a), art. 254 alin. (1)**

**Legea nr. 78/2000, art. 7 alin. (1)**

Fapta persoanei, având calitatea de ofițer de poliție judiciară, de a primi o sumă de bani de la administratorul unei societăți comerciale, în scopul de a propune o soluție de neîncepere a urmăririi penale într-un dosar penal în care a fost delegată să efectueze acte de cercetare penală și fapta aceleiași persoane de a primi o altă sumă de bani, după un interval de trei ani, de la același administrator al unei societăți comerciale, în scopul de a propune o soluție de neîncepere a urmăririi penale într-un alt dosar penal în care a fost delegată să efectueze acte de cercetare penală întrunesc elementele constitutive a două

infracțiuni de luare de mită prevăzute în art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, aflate în concurs real de infracțiuni, potrivit art. 33 lit. a) C. pen. În acest caz, executarea pedepsei rezultante prin privare de libertate se impune, în raport cu gravitatea faptelor săvârșite, de către persoana având calitatea de ofițer de poliție judiciară, în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 844 din 4 martie 2010

Prin sentința nr. 364/R din 10 decembrie 2009 a Curții de Apel București, Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie, a fost admisă cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - de schimbare a încadrării juridice a faptei pendinte din două infracțiuni de luare de mită prevăzute în art. 254 alin. (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen., în două infracțiuni de luare de mită prevăzute în art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen., texte în baza cărora a fost condamnată inculpata N.E. la două pedepse cu închisoarea a câte 3 ani fiecare și interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. pe o durată de 5 ani.

S-a făcut aplicarea art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. pe lângă fiecare pedeapsă aplicată.

În baza art. 33 lit. a) raportat la art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen. și art. 35 alin. (3) C. pen., a dat spre executare inculpatei pedeapsa închisorii de 3 ani și interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. pe o durată de 5 ani.

În temeiul art. 71 C. pen., s-au interzis inculpatei drepturile prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. pe durata executării pedepsei.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor de Corupție din 28 septembrie 2009 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată în stare de arest preventiv a inculpatei N.E. pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită (două infracțiuni) prevăzute în art. 254 alin. (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicare art. 33 lit. a) C. pen., neînceperea urmăririi penale față de Z.I. pentru infracțiunea prevăzută în art. 7 alin. (2) din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 255 alin. (1) C. pen. și disjungerea cauzei privind pe învinuiții M.E. și M.A., cercetați pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și continuarea urmăririi penale în cadrul unui nou dosar penal.

S-a susținut în actul de inculpare, în esență, că inculpata N.E., în calitate de ofițer de poliție judiciară în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române - Brigada de Combatere a Criminalității Organizației București - Serviciul de Combatere a Finanțării Terorismului și Spălării Banilor, în anul 2006, a primit suma de 50 milioane lei vechi de la administratorul societății comerciale A. cu scopul de a propune o soluție de neîncepere a urmăririi penale în dosarul nr. 924/II/2007 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial București, în care a fost delegată să efectueze acte de cercetare penală privind transferuri valutare externe suspecte, iar în cursul lunii august 2009, în aceeași calitate, a pretins suma de 30.000 euro

de la același administrator, Z.I., fiind prinsă în flagrant la data de 8 septembrie 2009 primind suma de 10.000 USD de la acesta, în scopul de a propune o soluție de neîncepere a urmăririi penale în dosarul nr. 1727/D/P/2009 al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial București.

Actul de inculpare are la bază următoarele mijloace de probă: autodenunțul formulat de Z.I., procesele-verbale de ascultare a denunțatorului, procese-verbale întocmite de inculpată și învinuiți, autorizații, declarațiile inculpatei, procesul-verbal de consemnare a seriilor bancnotelor și de redare a dialogului ambiantal purtat între denunțator și inculpată, fișa postului inculpatei și cazierul acesteia, ordonanța de delegare, procesul-verbal de prezentare a materialului de urmărire penală și de percheziție, declarațiile învinuiților și procesul-verbal de certificare a autenticității înregistrărilor.

Cercetarea judecătorească a presupus reaudierea nemijlocită a inculpatei, denunțatorului, martorilor propuși prin actul de sesizare și din oficiu, a lui M.E. și M.A., precum și administrarea de acte în circumstanțiere.

Evaluând declarațiile a rezultat, fără putință de tăgadă, că inculpata N.E., în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, de ofițer de poliție judiciară în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române - Brigada de Combatere a Criminalității Organizației București - Serviciul de Combatere a Finanțării Terorismului și Spălării Banilor, în cursul anilor 2006 și 2009 a primit suma de 50 milioane lei vechi și, respectiv, 10.000 USD de la administratorul societății comerciale A., Z.I., în scopul de a propune o soluție de neîncepere a urmăririi penale în dosarul nr. 924/II/2007 și în dosarul nr. 1727/D/P/2009 ale Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial București.

Astfel, prin ordonanța din 10 iunie 2009, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial București - a delegat-o pe inculpata N.E., în calitate de inspector principal, să efectueze acte de cercetare penală în dosarul nr. 1727/D/P/2009, privind pe Z.I., D.T. și C.Y., sub aspectul săvârșirii infrațiunilor prevăzute și pedepsite de art. 9 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 241/2005, art. 270 din Legea nr. 86/2006, art. 23 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, art. 7 alin. (1), (2) și (3) cu referire la art. 2 lit. b) pct. 14 și 16 din Legea nr. 39/2003, toate cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen.

Întrucât practica este ca anumite acte de cercetare penală să se efectueze în echipă formată din 2 ofițeri de poliție judiciară și motivat de faptul că învinuitul M.E. avea experiență în cauzele cu cetățeni străini, în special cu cetățeni chinezi, inculpata N.E. i-a propus învinuitului M.E. să lucreze împreună în dosarul nr. 1727/D/P/2009.

Învinuitul M.E. a fost de acord cu propunerea inculpatei N.E., de a efectua împreună acte de cercetare penală în dosarul nr. 1727/D/P/2009 și i-a cerut acesteia dosarul pentru studiu.

Deși tăgăduită de M.E., declarațiile coroborate ale inculpatei și denunțatorului converg spre ideea unei înțelegeri între inculpată și M.E., prezentat ca fiind șeful inculpatei, pentru a obține de la denunțator o sumă de bani în scopul soluționării favorabile a dosarului.

La data de 8 septembrie 2009, inculpata s-a prezentat, conform înțelegerii, la sediul societății comerciale A., unde a fost surprinsă în flagrant în timp ce încerca să plece având asupra ei, într-un plic, suma de 10.000 USD.

Inculpata a mai primit de la denunțator suma de 50 milioane lei vechi în cursul anului 2006, pentru a propune o soluție de neîncepere a urmăririi penale în dosarul nr. 924/II/2007 al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în care efectua cercetări penale împreună cu colegul său M.A. privind transferuri valutare externe suspecte efectuate prin societățile D. și Z., deținute de denunțator și de doi cetățeni chinezi, D.T. și C.Y.

Datorită semnificației deosebite și a impactului public pe care săvârșirea unor astfel de infracțiuni le are în societate, curtea de apel a apreciat că nu poate valorifica în favoarea inculpatei, ca și circumstanțe atenuante, circumstanțele sale personale, întrucât aceasta a lezat profund autoritatea și credibilitatea instituției chemate să răspundă la încălcarea legii, iar ca urmare a atitudinii profesionale a inculpatei societățile comerciale suspectate de fapte economice grave, de spălare de bani, evaziune fiscală și criminalitate organizată funcționează în continuare, aducând prejudicii bugetului de stat.

Or, cinstea, corectitudinea și moralitatea funcționarului în exercitarea atribuțiilor de serviciu sunt condiții *sine qua non* nu numai pentru prestigiul și autoritatea acesteia sau a instituției în care acționează, ci pentru însăși existența, echilibrul și forța societății. Este inadmisibil comportamentul inculpatei care a încălcat grav și art. 43 lit. a) și b) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, prin care îi era interzis să rezolve cereri, să ofere sfaturi în scopul obținerii de daruri sau alte avantaje, iar lipsa antecedentelor penale nu este relevantă din moment ce, în calitate de polițist, ar fi fost imposibil să ocupe această funcție în situația de antecedentă penală.

Astfel, curtea de apel a conchis către o pedeapsă cu închisoarea cu executare în regim de detenție, orientată către minimul special prevăzut de lege, apreciat suficient în realizarea scopului pedepsei prevăzut în art. 52 C. pen.

Împotriva acestei sentințe au declarat, în termenul legal, recursuri Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, precum și recurenta intimată inculpată N.E.

În recursul declarat, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a criticat sentința pronunțată de prima instanță pentru nelegalitate sub aspectul aplicării pedepselor accesorii și complementare și pentru netemeinicie în ceea ce privește individualizarea pedepsei aplicate.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenta inculpată a arătat că sentința pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie, este nelegală și netemeinică în ce privește individualizarea pedepsei, precum și modalitatea de executare a acesteia.

Examinând recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și de recurenta intimată inculpată N.E., în raport cu motivele invocate, analizate prin prisma cazurilor de casare prevăzute în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 17<sup>1</sup> și 14 C. proc. pen., referitor la recursul parchetului și, respectiv, art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 din același cod în ceea ce privește recursul intimei inculpate, Înalta Curte de Casație și Justiție constată recursurile ca fiind întemeiate, pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție:

Din analiza coroborată a ansamblului materialului probator administrat a rezultat că, în mod corect, prima instanță a constatat vinovăția inculpatei N.E. în săvârșirea

infracțiunilor reținute în sarcina acesteia, ca urmare a admiterii cererii de schimbare a încadrării juridice formulată de parchet, în două infracțiuni de luare de mită prevăzute în art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen., în concurs real, în raport cu situația de fapt stabilită.

Înalta Curte de Casație și Justiție consideră că în cauză s-a dat eficiență dispozițiilor art. 63 alin. (2) C. proc. pen., referitoare la aprecierea probelor, stabilindu-se că faptele inculpatei N.E., care în calitate de ofițer de poliție judiciară în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române - Brigada de Combatare a Criminalității Organizației București - Serviciul de Combatare a Finanțării Terorismului și Spălării Banilor, în cursul anilor 2006 și 2009, a primit suma de 50 milioane lei vechi și, respectiv, 10.000 USD de la administratorul societății comerciale A., Z.I., în scopul de a propune o soluție de neîncepere a urmăririi penale în dosarele nr. 94/II/2007 și nr. 1727/D/P/ 2009 ale Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial București, în care aceasta a fost delegată să efectueze acte de cercetare penală privind transferuri valutare externe suspecte, întrunesc, atât obiectiv, cât și subiectiv conținutul constitutiv a două infracțiuni de luare de mită prevăzute în art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen.

Înalta Curte de Casație și Justiție, la rândul său, în baza propriului examen asupra tuturor mijloacelor de probă administrate în cursul procesului penal, atât cele din faza urmăririi penale, cât și cele din faza judecății în primă instanță, a constatat contribuția concretă a inculpatei N.E. în săvârșirea a două infracțiuni de luare de mită prevăzute în art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 33 lit. a) din același cod, în concurs real, aceasta având reprezentarea urmărilor faptelor comise, urmărind producerea rezultatelor acestora, așa încât a săvârșit infracțiunile cu intenție directă.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție consideră că sub aspectul individualizării pedepselor principale aplicate inculpatei, pentru fiecare din faptele comise, a pedepsei rezultante, precum și a modalității de executare a acesteia, prima instanță a făcut o corectă adevărată a criteriilor prevăzute în art. 72 C. pen., dând relevanță gradului de pericol social în concret al faptelor comise, circumstanțelor reale în care aceasta le-a săvârșit, calității de polițist, prin comportamentul său inculpata încălcând prevederile art. 43 lit. a) și b) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, consecințele produse lezând profund autoritatea și credibilitatea instituției chemate să răspundă la încălcarea legii, precum și circumstanțelor personale ale inculpatei, care a recunoscut comiterea faptelor, nu are antecedente penale, are studii superioare, este căsătorită, are un copil minor.

Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că pedepsele principale aplicate în același quantum minim legal de câte 3 ani închisoare pentru infracțiunile comise, urmând ca în baza art. 33 lit. a) și art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen. să execute pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare în regim privativ de libertate, este singura în măsură să asigure realizarea scopurilor de exemplaritate și cel educativ, în îndreptarea atitudinii inculpatei față de comiterea de infracțiuni și resocializarea sa viitoare pozitivă.

Așadar, instanța de recurs nu poate avea în vedere critica formulată de procuror în recurs cu privire la greșita individualizare a pedepselor principale aplicate inculpatei, întrucât, în cauză, prima instanță a apreciat în mod plural toate criteriile ce caracterizează

individualizarea judiciară a pedepselor, cărora le-a dat eficiență în mod concret, în funcție atât de împrejurările faptice, cât și de cele privind persoana inculpatei, respectând prin cuantumurile stabilite și principiul proporționalității, care asigură o reflectare justă între gravitatea faptelor comise și profilul socio-moral și de personalitate al inculpatei, așa încât nu se impune majorarea cuantumurilor pedepselor principale, întrucât ar fi excesive în raport cu aspectele concrete ale cauzei și ar afecta scopurile pedepselor.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani închisoare, a cărei executare se realizează în regim de detenție, este justificată și îi va da posibilitatea inculpatei ca, pe parcursul acesteia, prin includerea sa în programe educaționale, să conștientizeze consecințele faptelor comise și să-i îndrepte atitudinea viitoare, în abținerea de a mai săvârși alte infracțiuni, așa încât nu este incident cazul de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 C. proc. pen.

Înalta Curte de Casație și Justiție consideră, însă, ca fiind fondată critica parchetului sub aspectul nelegalității pedepselor complementare și accesorii prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza I cu referire la art. 71 C. pen., în ceea ce privește interzicerea inculpatei a dreptului de a alege.

Astfel, instanța de recurs constată că în mod nelegal prima instanță a interzis automat inculpatei dreptul de a alege ca pedeapsă complementară, pe durata de 5 ani, pe lângă fiecare pedeapsă principală și în condițiile art. 35 alin. (3) C. pen., precum și ca pedeapsă accesorie, neavând în vedere modificările survenite prin art. I pct. 22 din Legea nr. 278/2006, decizia pronunțată în recurs în interesul legii nr. LXXIV (74) din 5 noiembrie 2007 de către Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiunile Unite, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 545 din 18 iulie 2008, prin care s-a stabilit că dispozițiile art. 71 C. pen. referitoare la pedepsele accesorii se interpretează în sensul că interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a) (teza I) - c) C. pen. nu se va face în mod automat, prin efectul legii, ci se va supune aprecierii instanței, în funcție de criteriile stabilite în art. 71 alin. (3) C. pen., precum și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume cauzele Sabou și Pîrcălab contra României, Hirst contra Marii Britanii.

Înalta Curte de Casație și Justiție, verificând sentința pronunțată de prima instanță, constată că în considerentele acesteia nu se regăsesc argumentele pentru care s-a dispus interzicerea dreptului inculpatei de a alege, atât ca pedeapsă complementară, cât și ca pedeapsă accesorie.

Așadar, în contextul concret al cauzei, prima instanță nu a examinat în condițiile normelor legale modificate, criteriilor impuse atât de norma penală, cât și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și de decizia pronunțată în recurs în interesul legii arătată, interzicerea dreptului de a alege, dispusă față de inculpata N.E., în sensul că nu a fost analizat dispunerea pedepselor menționate în raport cu natura și gravitatea infracțiunilor săvârșite, cu împrejurările cauzei, cu persoana inculpatei, cu scopul legitim și proporționalitatea unor asemenea pedepse.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza propriei evaluări asupra pedepselor complementare și accesorii prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza I cu referire la art. 71 C. pen., în raport și cu motivul de recurs invocat de către parchet, în contextul concret al cauzei, consideră că acestea nu se justifică, față de infracțiunile de luare de mită comise de inculpata N.E., care prin împrejurările faptice reținute prezintă

gravitate, însă prin rezonanța consecințelor produse nu sunt de natură a atrage o nedemnitate, cu reflectare asupra dreptului de a alege al inculpatei, aceasta având o conduită pozitivă anterioară comiterii infracțiunii, probată prin actele în circumstanțiere depuse la dosarul cauzei, ca fiind o persoană cu studii superioare, implicată în procesul de învățământ, cu rezultate foarte bune în formarea sa universitară, căsătorită, cu un copil minor, care îi conferă profilul și statutul de persoană aptă de a aprecia asupra semnificației procesului electoral.

În raport cu cele menționate, instanța de recurs a făcut aplicarea directă a deciziei nr. LXXIV (74) din 5 noiembrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiile Unite, prin aplicarea efectivă a criteriilor prevăzute în art. 71 alin. (3) C. pen., în contextul cauzei, precum și a criteriilor jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, apreciind ca fondat motivul de recurs al parchetului formulat sub aspectul greșitei aplicări a pedepselor complementare și accesorii prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza I cu referire la art. 71 C. pen., pe care le va înlătura, întrucât nu sunt legale, contravenind și prevederilor art. 72 C. pen., principiului proporționalității, art. 53 alin. (2) din Constituția României, art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție, fiind incident cazul de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 17<sup>1</sup> C. proc. pen.

Referitor la recursul declarat de recurenta intimată inculpată N.E., Înalta Curte de Casație și Justiție consideră că acesta este fondat numai sub aspectul motivului de nelegalitate invocat în recursul declarat de către parchet, și anume al greșitei aplicări a pedepselor complementare și accesorii prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza I cu referire la art. 71 C. pen., pe care le va înlătura.

Din analiza cauzei, în raport cu motivul de recurs invocat în recursul declarat de recurenta intimată inculpată, respectiv greșita individualizare a pedepselor principale aplicate, atât sub aspectul cuantumurilor acestora, întrucât nu s-au reținut circumstanțele atenuante judiciare prevăzute în art. 74 C. pen. și regimul sancționator al acestora statuat la art. 76 din același cod, cât și al modalității de executare ca urmare a aplicării lor, prin coborârea sub minimul legal, ceea ce ar impune dispunerea fie a suspendării condiționate prevăzute în art. 81 C. pen., fie a suspendării executării pedepsei sub supraveghere în condițiile art. 86<sup>1</sup> din același cod, Înalta Curte de Casație și Justiție consideră criticile formulate ca fiind nefondate.

Așa cum s-a arătat, instanța de recurs apreciază că în cauză s-au respectat prevederile art. 72 C. pen., printr-o raportare efectivă la condițiile concrete ale cauzei, ținându-se cont de gradul de pericol social în concret al faptelor comise, potrivit circumstanțelor reale, a calității inculpatei, a cuantumurilor sumelor pretinse, a rezonanței faptelor sale, precum și de circumstanțele personale ale inculpatei.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că pedepsele principale la care a fost condamnată inculpata pentru fiecare din faptele comise, ale căror cuantumuri sunt la minimul legal, urmând ca în condițiile art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen. să execute pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani închisoare, prin privare de libertate, reflectă în mod plural atât circumstanțele reale, cât și cele personale, acestora din urmă neputându-li-se conferi o preeminență distinctă, în condițiile art. 74 C. pen., ci au fost evaluate în stabilirea cuantumului minim, apreciat ca fiind suficient.

Totodată, modalitatea de executare a pedepsei în regim de detenție este singura în măsură să contribuie la atingerea scopurilor acesteia, în raport tocmai cu gravitatea

faptelor comise, prin prisma calității avute de inculpată, aceea de polițist, care avea obligații de respectare a legii în exercitarea atribuțiilor concrete, menite să confere încredere sistemului judiciar, pe care aceasta însă le-a încălcat, așa încât modalitățile neprivative de libertate nu și-ar putea atinge finalitatea, în reinserția socială pozitivă a acesteia, fiind necesar ca funcția de exemplaritate a pedepsei proporțional stabilită să asigure îndreptarea atitudinii inculpatei față de comiterea de infracțiuni.

În raport cu cele menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție consideră că atât pedepsele principale stabilite, cât și pedeapsa principală rezultantă dispusă cu executare în regim de detenție de către prima instanță sunt legale, justificate și proporționale, așa încât nu este incident cazul de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 C. proc. pen.

Față de aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza art. 385<sup>15</sup> pct. 2 lit. d) C. proc. pen., a admis recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și de recurenta intimată inculpată N.E. împotriva sentinței nr. 364/R din 10 decembrie 2009 a Curții de Apel București, Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie, a casat sentința penală atacată, numai cu privire la greșita aplicare a pedepselor complementare și accesorii prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza I cu referire la art. 71 C. pen., pe care le-a înlăturat, menținând celelalte dispoziții ale sentinței penale atacate.

Notă: În conformitate cu dispozițiile Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în M. Of. nr. 714 din 26 octombrie 2010, cazul de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 17<sup>1</sup> C. proc. pen. formează obiectul dispozițiilor art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 17<sup>2</sup> C. proc. pen.

### **3. Luare de mită. Favorizarea infractorului. Infracțiune continuată. Concurs de infracțiuni. Individualizarea pedepsei**

**C. pen., art. 33 lit. a), art. 41 alin. (2),  
art. 254 alin. (1), art. 264 alin. (1)  
Legea nr. 78/2000, art. 7 alin. (1)**

Faptele persoanei, care are calitatea de procuror șef al secției de urmărire penală în cadrul parchetului de pe lângă tribunal, de a primi, la două date diferite, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, două sume de bani pentru a înlocui cu produse de serie, la două date diferite, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, armele originale care constituiau corpuri delictive într-un dosar penal privind infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și munițiilor pe care l-a instrumentat și pentru a restitui persoanei inculpate și trimise în judecată în acest dosar armele originale, care prezentau o valoare pentru persoana inculpată, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită în formă continuată prevăzută în art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și ale infracțiunii de favorizare a infractorului în formă continuată prevăzută în art. 264 alin. (1), cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., sub forma favorizării reale, ambele aflate în concurs de infracțiuni, conform art. 33 lit. a) C. pen. În acest caz, executarea pedepsei rezultante prin privare de libertate este justificată, în raport cu gradul de pericol social ridicat al faptelor, relevat în special

de calitatea inculpatului și de săvârșirea infracțiunilor în legătură directă cu exercitarea atribuțiilor de serviciu.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 1801 din 6 mai 2010

Prin sentința nr. 13 din 10 februarie 2010 a Curții de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în baza art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. (2 acte materiale), a fost condamnat inculpatul K.A. la pedeapsa de 3 ani închisoare și 4 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, b) și c) C. pen., respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și dreptul de a ocupa funcția de magistrat.

În baza art. 264 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. (2 acte materiale), a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de un an închisoare.

În baza art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) și art. 35 alin. (1) C. pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa principală de 3 ani închisoare și 4 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, b) și c) C. pen., respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și dreptul de a ocupa funcția de magistrat.

S-a făcut aplicarea art. 71, art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, b) și c) C. pen.

Examinând actele și lucrările dosarului, curtea de apel a reținut următoarele:

Inculpatul K.A. a fost încadrat în funcția de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna din data de 1 februarie 1985 până în data de 18 decembrie 2009, din data de 17 iulie 2006 ocupând și funcția de procuror șef secție urmărire penală.

În data de 10 martie 2008, inculpatul a primit spre soluționare dosarul penal nr. 139/P/2008 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna, având ca obiect săvârșirea de către agenți de poliție din cadrul Serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor Covasna și alte persoane a mai multor infracțiuni legate de înmatricularea frauduloasă de autoturisme și acordarea cu încălcarea legislației de permise de conducere a autovehiculelor. În acest dosar a fost cercetat în calitate de inculpat și martorul denunțator S.K., pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de corupție, fals și criminalitate organizată.

Cu ocazia percheziției domiciliare efectuată la data de 11 martie 2009 la locuința martorului denunțator S.K. au fost identificate și ridicate pentru cercetări un număr de 7 săbii tip samurai, 13 bricege, o baionetă și o macetă, ale căror caracteristici au fost evidențiate prin raportul de expertiză balistică din 1 iunie 2009 întocmit de Inspectoratul de Poliție Județean Covasna - Serviciul Criminalistic.

La data de 3 iunie 2009, inculpatul K.A. a întocmit rechizitoriul în dosarul nr. 139/P/2008 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna, în care au fost trimiși în judecată 7 inculpați pentru săvârșirea unor infracțiuni de corupție, fals și criminalitate organizată, printre care și martorul denunțator S.K., acesta și pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzută în art. 279 alin. (3) lit. b) C. pen. S.K. și alți doi inculpați au fost trimiși în judecată în stare de arest preventiv, măsură preventivă dispusă în data de 11 martie 2009. În rechizitoriu,

inculpatul nu a făcut nicio mențiune cu privire la obiectele ridicate de la domiciliul martorului denunțator S.K. și nici cu privire la expertiza balistică efectuată asupra acestora.

Aflat în stare de arest preventiv în Penitenciarul de Maximă Siguranță Codlea, în data de 15 iunie 2009, martorul denunțator S.K. a trimis prin poștă o cerere la Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, prin care solicita acordarea de urgență a unei audiențe. În data de 22 iunie 2009, este primit în audiență la Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov, ocazie cu care acesta depune un înscris, în care descrie unele fapte de corupție cunoscute personal, în care este implicat procurorul K.A. Cu privire la acestea, S.K. este audiat în datele de 26 iunie și 17 iulie 2009.

În data de 24 iunie 2009, se înregistrează la Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov lucrarea cu nr. 89/VIII-I/2009 în registrul de dosare penale, în care s-au efectuat mai multe acte premergătoare. În cadrul acestei lucrări au fost emise autorizațiile nr. 11 din 5 august 2009 și nr. 18 din 14 decembrie 2010, prin care a fost autorizată interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice și a discuțiilor ambientale purtate de K.A.

În data de 24 iulie 2009, S.K. a fost pus în libertate, fiind înlocuită măsura arestării preventive în dosarul aflat pe rolul Tribunalului Brașov, ce avea ca obiect rechizitoriul întocmit de K.A. în dosarul nr. 139/P/2008, cu măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea. În vara anului 2009, S.K. a fost de mai multe ori la Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna, având mai multe întrevederi cu K.A., care în calitate de procuror instrumenta alte dosare disjuncte din dosarul nr. 139/P/2008, printre care și dosarul nr. 109/P/2009, în care era cercetat și S.K. În cadrul acestor întâlniri de la sediul parchetului, ocazionate de cercetările din dosarele instrumentate de inculpatul K.A. în calitate de procuror, la începutul lunii noiembrie 2009, martorul S.K. i-a relatat inculpatului cât sunt de importante pentru el obiectele ce fuseseră ridicate cu ocazia percheziției domiciliare și că dorește să le recupereze, solicitându-i acestuia restituirea obiectelor.

La începutul lunii decembrie 2009, inculpatul a fost de acord să restituie martorului bunurile aflate în custodia sa, cu condiția ca martorul să aducă în locul acelor obiecte altele asemănătoare.

Martorul a achiziționat din comerț două săbii tip samurai pe care le-a predat inculpatului la data de 9 decembrie 2009 în biroul acestuia. Inculpatul a adus pachetul cu săbiile corp delict din locul în care era depozitat (sala de ședințe a Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna, unde fuseseră depozitate toate obiectele care aveau legătură cu dosarele privind permisele false și înmatriculările auto) în biroul său, a substituit două săbii indicate de martorul denunțator, după care a refăcut pachetul și l-a asigurat cu bandă adezivă.

La data de 15 decembrie 2009, martorul S.K. a revenit la biroul inculpatului K.A. și i-a predat acestuia suma de 2.000 lei pentru schimbul efectuat în data de 9 decembrie 2009 cu privire la două dintre corpurile delictive și i-a cerut ca, prin aceeași modalitate, să-i fie restituite și alte corpuri delictive, în concret o sabie și o baionetă. Inculpatul a acceptat solicitarea martorului și au stabilit ziua de 18 decembrie 2009 pentru realizarea substituirii și restituirii corpurilor delictive.

În acest scop, martorul S.K. a achiziționat din comerț sabia de tip samurai și, pentru că nu a găsit un produs asemănător pentru baioneta, a hotărât să recupereze un briceag marca B., astfel că a lipit pe un produs de serie asemănător un abțibild cu denumirea respectivă, pentru a crea aparența produsului original.

Conform înțelegerii, la data de 18 decembrie 2009, în jurul orelor 17,00, martorul S.K. s-a deplasat la sediul Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna, a predat inculpatului K.A. bunurile cumpărate și suma de 2.000 lei, iar acesta din urmă a substituit sabia și briceagul originale și i-a restituit martorului denunțator. Bani i-a luat și i-a pus pe birou, reținând asupra lui o bancnotă de 100 de lei.

Cu ocazia deplasării spre biroul unde se aflau depozitate corpurile delictelor, inculpatul s-a întâlnit cu martorul S.S., angajat în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna în calitate de informatician, căruia i-a înmănat, ca dar pentru ziua de naștere, o bancnotă de 100 lei provenită din suma primită de la martorul S.K.

Imediat după revenirea inculpatului în biroul său a avut loc intervenția reprezentanților Direcției Naționale Anticorupție de constatare a infracțiunii flagrante.

În drept, fapta inculpatului K.A., constând în aceea că, în calitate de procuror șef secție urmărire penală în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna, la datele de 15 decembrie 2009 și 18 decembrie 2009, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a primit de fiecare dată suma de 2.000 lei de la martorul denunțator pentru a-i substitui și restitui patru corpuri delictelor ridicate pentru cercetări în dosarul penal nr. 139/P/2008 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna instrumentat de el, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, prevăzută în art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. (două acte materiale).

Fapta aceluiași inculpat, constând în aceea că, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a înlocuit la datele de 9 decembrie 2009 și 18 decembrie 2009 trei săbii samurai și un briceag dintre corpurile delictelor ale dosarului nr. 139/P/2008 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna cu produse asemănătoare de serie și, prin aceasta, l-a ajutat pe martorul S.K. să îngreuneze sau să zădărnicească judecata prin punerea instanței în imposibilitatea de a confisca bunurile originale ce constituie obiectul material al infracțiunii prevăzute în art. 279 C. pen. și prin periclitarea bunului mers al justiției, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de favorizare a infractorului, prevăzută în art. 264 C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. (două acte materiale).

La individualizarea judiciară a pedepselor aplicate inculpatului K.A. au fost avute în vedere dispozițiile art. 52 și art. 72 C. pen. Astfel, instanța reține gradul de pericol social concret deosebit de ridicat al faptelor, relevat de calitatea inculpatului, modalitatea și împrejurările săvârșirii faptelor, scopul acestora. Inculpatul, în calitatea sa de procuror, ale cărui atribuții și standarde de conduită sunt prevăzute în Legea nr. 303/2004, Legea nr. 304/2004, Regulamentul de ordine interioară al parchetelor și Codul deontologic al judecătorilor și procurorului și, în esență, se reduc la respectarea cu strictețe a legii în munca pe care o desfășoară, a fost cel care, în sediul instituției în care lucra, a încălcat legea, acordând ajutor unei persoane pe care o cercetase în calitate de inculpat, într-un dosar de corupție, pe care o cerceta în continuare în alte dosare penale, pentru recuperarea bunurilor ce făceau obiectul unei infracțiuni și obținând un folos material în schimbul ajutorului dat.

Tocmai gravitatea deosebită a faptelor împiedică reținerea oricăror circumstanțe atenuante judiciare în favoarea inculpatului, cum ar fi lipsa antecedentelor penale, atitudinea de recunoaștere a faptei. Lipsa antecedentelor penale este lipsită de relevanță, întrucât existența lor ar fi împiedicat inculpatul să exercite profesia de magistrat.

Nu pot fi reținute ca circumstanțe reale în favoarea inculpatului, astfel cum acesta a solicitat, existența provocării din partea martorului denunțator, cuantumul redus al sumelor primite, întrucât nu poate fi omisă calitatea inculpatului de procuror și cea a martorului denunțator, de inculpat în dosare instrumentate de procurorul K.A.

Cu toate acestea, însă, instanța a apreciat că poate fi reținută în favoarea inculpatului atitudinea sa procesuală, acesta adoptând o atitudine sinceră, oferind amănunte despre infracțiunile săvârșite și făcând demersuri pentru recuperarea sumei de 2.000 lei. De asemenea, starea sănătății inculpatului, astfel cum este relevată de înscrisurile depuse la dosar din care rezultă că este diagnosticat cu diabet, hipertensiune arterială și cardiopatie ischemică, este un element circumstanțial în favoarea sa.

Având în vedere aspectele relevate mai sus, instanța de fond a apreciat că o pedeapsă în cuantum egal cu minimul special prevăzut de lege pentru infracțiunea de corupție și o pedeapsă de un an închisoare pentru infracțiunea de favorizare a infractorului reflectă gradul de pericol social concret al celor două infracțiuni și corespund persoanei inculpatului. Totodată, pentru infracțiunea de corupție, se impune aplicarea față de inculpat a pedepsei complementare a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, b) și c) C. pen., respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și dreptul de a ocupa funcția de magistrat.

Faptele fiind săvârșite în forma concursului de infracțiuni, potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (1) lit. b) și art. 35 alin. (1) C. pen., au fost contopite pedepsele de mai sus și aplicată inculpatului pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare, alături de care s-a aplicat și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor.

Nu se impune sporirea pedepsei rezultante, având în vedere atât împrejurările reținute mai sus, cât și faptul că executarea pedepsei nu se poate realiza decât în regim de detenție. Această din urmă apreciere este determinată de gradul de pericol social concret deosebit al faptelor săvârșite de inculpat, de persoana acestuia, în calitate de procuror, cunoscând foarte bine consecințele săvârșirii unor fapte penale, astfel că față de o asemenea persoană, care săvârșeste infracțiuni de corupție, este inefficientă suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Brașov și inculpatul K.A.

Parchetul a criticat sentința pentru netemeinice, sub aspectul cuantumului pedepselor aplicate inculpatului, susținând, în esență, că în raport cu gradul de pericol social concret al faptelor săvârșite, modalitatea de comitere a acestora, urmarea socialmente periculoasă, împrejurările care caracterizează persoana inculpatului, comportamentul său pe parcursul derulării activității infracționale, se impune majorarea pedepselor, ceea ce ar conduce într-o mai mare măsură la îndreptarea comportamentului infracțional al inculpatului și la realizarea scopului preventiv și coercitiv al pedepsei.

Inculpatul a criticat sentința sub două aspecte, circumscrise cazurilor de casare prevăzute în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 17 și 14 C. proc. pen.

În primul rând, se susține că instanța de fond a dat o greșită încadrare juridică faptelor comise de inculpat, în realitate în sarcina acestuia putând fi reținute doar o infracțiune de abuz în serviciu prevăzută în art. 248 alin. (1) C. pen. și o infracțiune de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 7 din Legea nr. 78/2000.

În ce privește infracțiunea de favorizare a infractorului, nu se poate reține săvârșirea acesteia, întrucât, pe de o parte, acțiunea ilicită a inculpatului de a substitui săbiile este absorbită material în latura obiectivă a celorlalte infracțiuni (abuz în serviciu și luare de mită), iar pe de altă parte, în cauză nu poate fi vorba despre vreo îngreunare sau zădărniciere a urmăririi penale sau a judecării ori despre asigurarea folosului sau produsului infracțiunii, ci doar despre împiedicarea executării măsurii de siguranță a confiscării speciale.

În al doilea rând, s-a susținut că s-a efectuat o greșită individualizare a pedepsei, atât în ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, având în vedere circumstanțele personale ale inculpatului, precum și condițiile în care s-au comis infracțiunile. Se invocă și cuantumul redus al sumelor primite, atitudinea manifestată pe parcursul procesului penal, comportamentul în societate și familie, precum și starea sa de sănătate. În concluzie, s-a solicitat aplicarea unei pedepse sub minimul special, cu suspendarea executării acesteia (în condițiile art. 81 sau art. 86<sup>1</sup> C. pen.).

Examinând hotărârea atacată prin prisma criticilor formulate, a cazurilor de casare invocate, dar și din oficiu, conform art. 385<sup>6</sup> alin. (3) C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție constată că ambele recursuri sunt nefondate.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că inculpatul K.A. a fost trimis în judecată și condamnat în primă instanță pentru săvârșirea a două infracțiuni, ambele în formă continuată:

- luare de mită, constând în aceea că în calitate de procuror șef secție urmărire penală în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna, la datele de 15 și 18 decembrie 2009, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a primit de la denunțatorul S.K. de fiecare dată suma de 2.000 lei pentru a-i substitui și restitui patru corpuri delictive ridicate pentru cercetări în dosarul nr. 139/P/2008 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna instrumentat de el;

- favorizare a infractorului, constând în aceea că, în baza rezoluției infracționale unice, a înlocuit la datele de 9 și 18 decembrie 2009 trei săbii samurai și un briceag dintre corpurile delictive ale dosarului sus-menționat, cu produse asemănătoare de serie și, prin aceasta, l-a ajutat pe denunțator să îngreuneze sau să zădărnicească judecata prin punerea instanței în imposibilitate de a confisca bunurile originale ce constituie obiectul material al infracțiunii prevăzute în art. 279 C. pen. și prin periclitatea bunului mers al justiției.

În privința inculpatului, inițial acesta a negat săvârșirea faptelor, însă ulterior și-a schimbat poziția procesuală, recunoscând că a primit cele două sume de bani, fără însă a le cere. Cu toate acestea, inculpatul a făcut o distincție între cele două acte materiale, susținând că în ce privește primul schimb a primit suma de bani, însă la o dată ulterioară realizării acestuia, iar în ce privește cel de-al doilea schimb, a fost de acord (nu a respins) promisiunea denunțatorului de a primi o sumă de bani în momentul realizării acestuia.

În aceste condiții, dintre cele două acte materiale reținute ca întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, inculpatul l-a recunoscut ca atare doar pe cel de-al doilea, considerând că primul s-ar circumscrie infracțiunii de abuz în serviciu.

În privința infracțiunii de luare de mită, aceasta se poate realiza sub forma pretinderii sau primirii de către funcționar a unei sume de bani sau a altor foloase ori sub forma acceptării sau nerespingerii promisiunii unor astfel de foloase, în scopul îndeplinirii, neîndeplinirii sau întârzierii în îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu ori în vederea săvârșirii unui act contrar acestor îndatoriri.

Prin urmare, acțiunea sau inacțiunea care constituie elementul material al infracțiunii poate privi atât efectuarea unui act licit, cât și efectuarea unui act ilicit, adică îndeplinirea unui act contrar îndatoririlor de serviciu.

Ceea ce deosebește infracțiunea de luare de mită de cea de abuz în serviciu nu este atât ideea de recompensă pentru actul ilicit efectuat de către funcționar (care nu este exclusă *de plano* în cazul ultimei infracțiuni), ci împrejurarea că acțiunea sau inacțiunea ce constituie elementul material al infracțiunii de luare de mită este anterioară actului ilicit al funcționarului, în timp ce în cazul infracțiunii de abuz în serviciu eventuala recompensare a funcționarului pentru conduita sa are loc numai după ce acesta a violat obligațiile impuse de atribuțiile sale de serviciu și în lipsa unei înțelegeri anterioare în acest sens.

În speță, prin substituirea și restituirea către denunțator a patru corpuri delictive, inculpatul a efectuat un act ilicit, contrar atribuțiilor de serviciu, în condițiile în care, pe de o parte, aceste bunuri reprezentau obiectul material al infracțiunii imputate denunțatorului, iar pe de altă parte, dosarul instrumentat de inculpat ajunsese în faza de judecată, ceea ce înseamnă că numai instanța putea dispune legal asupra corpurilor delictive, iar nu și procurorul anchetator, acesta nemaiavând vreo atribuție în legătură cu cauza respectivă.

În același timp, este de necontestat că în privința primului act material, efectuarea actului ilicit și primirea sumei de bani nu au avut loc simultan. Astfel, restituirea celor două săbii s-a petrecut în 9 decembrie 2009, iar denunțatorul a înmănat banii inculpatului la 15 decembrie 2009, când s-a purtat și discuția referitoare la o nouă substituire de corpuri delictive.

Probatoriul administrat în cauză demonstrează însă faptul că, acționând ilicit, inculpatul a avut reprezentarea recompensării sale viitoare, aceasta reprezentând un element viitor și sigur dedus din conduita denunțatorului.

Astfel, potrivit declarațiilor acestuia, inculpatul nu i-a pretins nimic în mod direct în schimbul viitorului său serviciu, dar prin felul în care s-a exprimat, i-a dat de înțeles că acest lucru îl va costa. Apoi, odată cu restituirea celor două săbii, potrivit denunțatorului, cei doi ar fi convenit asupra sumei de 2.000 de lei pe care acesta urma să i-o dea inculpatului în schimbul actului ilicit efectuat, în cursul săptămânii ulterioare.

Existența unei asemenea discuții și înțelegeri, negată de către inculpat, este confirmată implicit de înregistrarea discuției ambientale dintre acesta și denunțator din data de 15 decembrie 2009. Astfel, în momentul în care denunțatorul îi înmânează suma de bani, precizează nu doar cuantumul ei, ci și faptul că acesta este rezultatul unei înțelegeri anterioare.

Or, în condițiile în care varianta prezentată în apărare de către inculpat ar fi cea reală, reacția sa la acel moment ar fi trebuit să fie alta (de surprindere, de negare, de respingere, fie și formală), lucru care, însă, nu s-a întâmplat.

De asemenea, în data de 18 decembrie 2009, după ce are loc cel de-al doilea schimb, iar inculpatul primește încă 2.000 de lei, la finalul discuției dintre cei doi denunțatorul arată că a dat inculpatului cât i-a cerut, iar singura reacție a inculpatului este cea a unei persoane care dorește să păstreze secretul asupra celor afirmate de către denunțator.

Prin urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că probatoriul administrat în cauză demonstrează că și pentru primul act ilicit săvârșit de către inculpat la 9 decembrie 2009 a existat o retribuție din partea denunțatorului, iar aceasta, chiar dacă a fost ulterioară, a fost primită de către inculpat în baza unei înțelegeri anterioare între cei doi.

Așa fiind, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că prima critică a inculpatului ce pune în discuție încadrarea juridică a actului material din 9 decembrie 2009 este neîntemeiată, fapta sa întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită.

În ce privește infracțiunea de favorizare a infractorului, inculpatul a susținut, pe de o parte, că nu este întrunită niciuna dintre cerințele esențiale ale elementului material (îngreunarea sau zădărnicierea urmăririi penale, a judecății sau a executării pedepsei, respectiv asigurarea folosului sau produsului infracțiunii), iar pe de altă parte, că această infracțiune este absorbită în cealaltă infracțiune reținută în sarcina sa.

Referitor la prima critică a inculpatului, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că aceasta este întemeiată, însă numai cu referire la inexistența unei favorizări personale a denunțatorului. Astfel, pe de o parte, cauza acestuia se află în faza de judecată (ceea ce exclude o îngreunare a urmăririi penale sau a executării pedepsei), iar pe de altă parte, prin substituirea celor 4 corpuri delictu nu se poate afirma că s-au creat dificultăți (pentru) ori s-a împiedicat judecata, ca fază a procesului penal.

Cu toate acestea, însă, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că, prin fapta sa, inculpatul l-a ajutat pe denunțator să-și asigure folosul infracțiunii pentru care fusese trimis în judecată, fiind vorba despre o favorizare reală. Denunțatorul fusese trimis în judecată de către inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, sub forma deținerii fără drept a mai multor arme, inclusiv a unora de panoplie.

Potrivit declarațiilor denunțatorului, armele respective aveau pentru el o valoare morală deosebită, fapt care a justificat demersul său de recuperare a lor, „indiferent de preț.”

Or, prin „folos al infracțiunii” se înțelege orice avantaj (nu neapărat evaluabil în bani) obținut prin săvârșirea infracțiunii. Prin substituirea și restituirea de către inculpat a unora dintre corpurile delictu, denunțatorul a recuperat o parte dintre obiectele care, nu doar că erau interzise la deținere (creându-se premisele săvârșirii din nou a aceleiași infracțiuni pentru care fusese trimis în judecată), dar aveau pentru el și o valoare deosebită (un folos, în sensul legii penale).

Referitor la cea de-a doua critică a inculpatului (absorbirea infracțiunii de favorizare a infractorului), Înalta Curte de Casație și Justiție constată, în primul rând, că

obiectul juridic al acesteia este diferit de cel al infracțiunii de luare de mită, săvârșită de către același inculpat.

Astfel, dacă infracțiunea de luare de mită are în vedere relațiile sociale a căror normală formare, desfășurare și dezvoltare nu ar fi posibile fără a asigura exercitarea cu probitate de către funcționari a atribuțiilor de serviciu ce le-au fost încredințate, infracțiunea de favorizare a infractorului are ca obiect juridic relațiile sociale a căror existență este ocrotită prin apărarea activității de înfăptuire a justiției penale împotriva acțiunilor de natură să ajute pe infractor, în cele două modalități enumerate anterior (favorizare personală, respectiv reală).

În al doilea rând, pentru a discuta despre absorbirea unei infracțiuni în conținutul alteia, este necesar ca acțiunea sau inacțiunea ce constituie elementul material al infracțiunii absorbite să fie inclusă, ca element constitutiv, în cealaltă infracțiune.

Or, în speță, legătura dintre cele două infracțiuni nu este dată de elementul lor material, ci de împrejurarea că inculpatul a comis acte ilicite (constând în restituirea către denunțator a unor corpuri delictive).

Cu alte cuvinte, factorul comun al celor două infracțiuni îl constituie actul ilicit, care reprezintă, pe de o parte, elementul material al unei infracțiuni (favorizare a infractorului), iar pe de altă parte, o cerință esențială a laturii obiective a altei infracțiuni (luare de mită).

Din această perspectivă, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că în speță nu suntem în prezența unei singure infracțiuni (de luare de mită), ci a unui concurs real de infracțiuni (între luare de mită și favorizarea infractorului), așa încât susținerile inculpatului sunt neîntemeiate.

În fine, în ce privește caracterul continuat al infracțiunii, din declarațiile denunțatorului rezultă că el a avut mai multe discuții cu inculpatul începând cu luna noiembrie 2009, ocazie cu care denunțatorul i-a spus acestuia că dorește foarte mult să recupereze armele respective (care erau foarte valoroase pentru el, deoarece erau lucrate manual), iar inculpatul a fost de acord să le înapoieze, dar nu toate odată, ci pe rând, cu condiția de a-i aduce alte obiecte asemănătoare, pe care să le pună în locul celor restituite.

Existența unei asemenea discuții conturează rezoluția infracțională unică a inculpatului, ca o caracteristică esențială a infracțiunii continuate, căci denotă hotărârea acestuia de a repeta activitatea infracțională până la realizarea proiectului său.

De altfel, derularea ulterioară a faptelor confirmă unicitatea rezoluției, fiind vorba despre un mod de operare identic, repetat la un interval scurt de timp, în același sens fiind și conținutul discuțiilor ambientale purtate între inculpat și denunțator, transcrise și aflate la dosarul cauzei.

Prin urmare, având în vedere toate aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că toate criticile formulate de către inculpat cu referire la încadrarea juridică a faptelor sunt neîntemeiate.

În ce privește individualizarea pedepselor, aceasta a fost contestată deopotrivă de parchet și inculpat, evident în sens contrar, însă Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază toate criticile formulate ca fiind neîntemeiate.

Din examinarea hotărârii atacate, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că instanța de fond a avut în vedere și a dat efecte corespunzătoare tuturor criteriilor de

individualizare prevăzute de lege, motivând amplu și convingător atât cuantumul pedepselor aplicate inculpatului, cât și modalitatea de executare a pedepsei rezultante.

Astfel, a fost avut în vedere gradul de pericol social concret al faptelor comise, dedus în primul rând din calitatea pe care inculpatul o avea la acel moment, de magistrat procuror, persoană care trebuie să vegheze ca orice infracțiune să fie descoperită și orice infractor să fie tras la răspundere penală.

Săvârșirea de acte ilicite, mai ales în legătură directă cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, este incompatibilă cu statutul legal al unui magistrat și reclamă o reacție fermă, concretizată în cazul săvârșirii de infracțiuni în aplicarea unor pedepse de natură să asigure reprimarea unor asemenea fapte, inhibarea unor conduite viitoare asemănătoare ale unor persoane din aceeași categorie cu inculpatul, dar și o creștere a credibilității și încrederii publice în actul de justiție, care nu trebuie să țină cont de calitatea persoanelor cercetate, judecate și pedepsite.

În același timp, tocmai pentru că este vorba despre un act de justiție imparțial, nu pot fi trecute cu vederea anumite circumstanțe personale care sunt valorificate în cazul oricărui infractor, mai puțin cele incompatibile cu însuși statutul inculpatului (care prin lege presupune lipsa antecedentelor penale și o bună reputație, inclusiv o bună conduită în familie și societate). Astfel, instanța de fond a apreciat în mod corect conduita procesuală a inculpatului, ca și starea sa de sănătate ca fiind elemente circumstanțiale în favoarea acestuia, dându-le efecte corespunzătoare.

Pe de altă parte, însă, cuantumul sumelor primite de către inculpat nu poate constitui o circumstanță care imprimă faptei comise un caracter atenuant, relevanță prezentând simpla împrejurare a pactizării remunerate cu o persoană cercetată penal, situație avută, de asemenea, în vedere de către prima instanță.

Toate aceste circumstanțe reale și personale conduc la concluzia că aplicarea unor pedepse către minimul special sau egale cu acesta, ținând seama și de limitele prevăzute de textele incriminatorii, dar cu executare efectivă, prin privare de libertate, asigură realizarea corespunzătoare a funcțiilor pedepsei, astfel cum sunt prevăzute în art. 52 C. pen., neexistând motive nici pentru agravarea, dar nici pentru ușurarea tratamentului sancționator aplicat inculpatului de către instanța de fond.

Prin urmare, constatând că toate criticile formulate în cauză sunt neîntemeiate, în baza art. 385<sup>15</sup> pct. 1 lit. b) C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca nefondate, ambele recursuri declarate.

#### **4. Favorizarea infractorului. Individualizarea pedepsei. Interceptările și înregistrările audio sau video. Declarațiile martorilor**

**C. pen., art. 26, art. 257, art. 264**

**Legea nr. 78/2000, art. 6<sup>1</sup>**

**C. proc. pen., art. 91<sup>1</sup> - art. 91<sup>6</sup>**

1. Faptele persoanei, de a ajuta la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către autorul care a lăsat să se creadă că are influență asupra unor magistrați și la săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență de către inculpatul arestat într-o cauză privind traficul de persoane - pretinsa influență referindu-se la strămutarea judecării cauzei, punerea în libertate și achitarea inculpatului -, precum și de a acționa pentru

publicarea în presa locală a articolului care a fost invocat ca probă în susținerea cererii de strămutare, întrunesc atât elementele constitutive ale complicității la infracțiunea prevăzută în art. 257 C. pen. și la infracțiunea prevăzută în art. 6<sup>1</sup> din Legea nr. 78/2000, cât și elementele constitutive ale infracțiunii de favorizare a infractorului prevăzută în art. 264 C. pen. În raport cu pericolul social concret al faptelor, precum și cu calitatea făptuitorului - comisar șef de poliție, ținut prin statutul profesional să descopere fapte de natura celor săvârșite, nici aplicarea unor pedepse la limita minimă prevăzută de lege și nici suspendarea executării pedepsei rezultante nu sunt justificate.

2. Legalitatea interceptărilor și înregistrărilor audio sau video nu este condiționată de începerea urmăririi penale, ci de respectarea următoarelor condiții prevăzute în art. 91<sup>1</sup> C. proc. pen.: să existe date sau indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni din cele enumerate în alin. (2) al acestui articol, să fie necesare pentru stabilirea situației de fapt ori pentru identificarea sau localizarea participanților, care nu ar fi posibilă prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată și să fie autorizate de către judecător.

3. În procesul de apreciere a probelor, declarațiile coînculpatului și ale martorului care a avut inițial calitatea de învinuit pot servi la aflarea adevărului, întrucât aceștia sunt considerați martori, în accepțiunea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 948 din 12 martie 2010

Prin sentința nr. 198/PI din 17 iulie 2009, Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, a hotărât, în esență, următoarele:

1. În baza art. 257 C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, a condamnat pe inculpatul T.T. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență la pedeapsa de 2 ani închisoare, iar în baza art. 81 și art. 82 C. pen., a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 4 ani.

2. În baza art. 26 raportat la art. 257 C. pen., cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, a condamnat pe inculpatul R.V. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de influență la pedeapsa de 2 ani închisoare, iar în baza art. 26 C. pen. raportat la art. 6<sup>1</sup> din Legea nr. 78/2000, a condamnat pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la cumpărare de influență la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 33 lit. a) și art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen., a contopit cele două pedepse în cea mai grea pe care a sporit-o cu 6 luni închisoare și a dispus executarea de către inculpat a pedepsei totale de 2 ani și 6 luni închisoare.

În baza art. 86<sup>1</sup> și art. 86<sup>2</sup> C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de încercare de 4 ani și 6 luni.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., a achitat pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului prevăzută în art. 264 C. pen.

3. În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. b<sup>1</sup>) C. proc. pen. și la art. 18<sup>1</sup> C. pen., a dispus achitarea inculpatului S.O. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de influență, prevăzută în art. 26 raportat la art. 257 C. pen., cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, iar în baza art. 91 C. pen. a aplicat inculpatului sancțiunea cu caracter administrativ de 1.000 lei.

4. În baza art. 257 C. pen., cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, a condamnat pe inculpatul M.P. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență la pedeapsa de 2 ani închisoare, iar în baza art. 81 și art. 82 C. pen., a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 4 ani.

5. În baza art. 6<sup>1</sup> din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen., a condamnat pe inculpatul S.I., arestat în altă cauză, pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență la pedeapsa de 2 ani închisoare.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că în cursul lunii iulie 2008 inculpatul S.I. era arestat preventiv și trimis în judecată pentru infracțiuni la Legea nr. 678/2001 în formă continuată.

Pentru a reuși să obțină strămutarea judecării cauzei sale la o altă instanță decât cea investită inițial și punerea în libertate în cursul procesului, S.I. fie personal, fie prin intermediul mamei sale - I.S., a intervenit pe lângă inculpatul R.V. - comisar șef în cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Timiș. Acesta din urmă a fost de acord să caute o persoană care să intervină pe căi nelegale pentru realizarea scopurilor urmărite de inculpatul S.I.

Inculpatul R.V. l-a contactat pe inculpatul S.O. căruia i-a cerut să-l pună în legătură cu un avocat ce va putea obține o soluție de strămutare a cauzei în care era judecat inculpatul S.I. Inculpatul S.O. l-a pus pe inculpatul R.V. în legătură cu avocatul T.T., inculpat în cauză, și a fost omul de legătură între R.V., I.S. - mama lui S.I. - și inculpatul T.T., participând și la înțelegerile între inculpați cu privire la cumpărarea și traficul de influență.

Cu ocazia întâlnirilor dintre T.T. și I.S. la care au participat și inculpații R.V. și S.O., inculpatul T.T. a cerut mamei I.S. 7.000 euro, lăsând-o să creadă că are influență și poate interveni pe lângă magistrații de la Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a obține o soluție de strămutare favorabilă inculpatului S.I. Inculpatul T.T. a precizat că din suma de 7.000 euro, lui îi revin ca onorariu 2.000 euro, iar restul de 5.000 euro o va da persoanei ce urma să intervină pe lângă magistrați.

Inculpatul T.T. a primit suma de 1.900 euro, restul până la 7.000 urmând să o primească după rezolvarea strămutării, iar din suma de 1.900 euro, i-a dat inculpatului S.O. 400 euro.

Inculpatul T.T. a formulat cerere de strămutare a cauzei privind pe S.I., aceasta fiind respinsă de Înalta Curte de Casație și Justiție. Față de această împrejurare, inculpatul S.I. și mama lui i-au cerut inculpatul T.T. restituirea banilor.

Instanța fondului reține că în convorbiri telefonice și la întâlnirea cu S.O., R.V. și I.S., inculpatul T.T. a sugerat că este nevoie de o campanie de presă favorabilă, referitoare la cauza privindu-l pe S.I., ceea ce ar putea constitui un motiv de strămutare. Ca urmare, inculpatul R.V. i-a cerut redactorului M.B. să scrie un articol referitor la cauza inculpatului S.I., punându-i la dispoziție materiale privind cauza. Articolul a apărut în ziar la 12 august 2008, a tratat ca subiect presupuse abuzuri ale procurorului care a instrumentat cauza referitoare la inculpatul S.I. și a fost folosit de inculpatul T.T. în cauza privind cererea de strămutare de la Înalta Curte de Casație și Justiție. Cererea de strămutare a fost respinsă la 14 noiembrie 2008.

Instanța fondului mai reține că inculpatul M.P. i-a pretins inculpatului S.I. suma de 40.000 euro, pentru a interveni pe lângă un procuror care urma să influențeze magistrații în decizia de punere în libertate a inculpatului S.I.

Împotriva sentinței menționate au declarat recurs Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Timișoara și, între alții, inculpații S.O. și T.T.

Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând recursurile în raport cu actele dosarului, constată că recursul procurorului este fondat, iar cele ale inculpaților sunt nefondate.

I. În ce privește recursul procurorului, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că achitarea inculpaților R.V. și S.O. este greșită.

Referitor la inculpatul R.V., Înalta Curte de Casație și Justiție observă că aprecierea stării de fapt cu privire la infracțiunea de favorizare a infractorului prevăzută în art. 264 C. pen., reținută în actul de sesizare, este în neconcordanță cu probele administrate în cauză.

Instanța fondului a apreciat că acțiunile inculpatului R.V. legate de apariția în presă a articolului destinat argumentării cererii de strămutare se circumscriu laturii obiective ale infracțiunilor de complicitate la trafic de influență prevăzută în art. 26 raportat la art. 257 C. pen., cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și complicitate la cumpărare de influență prevăzută în art. 26 C. pen. raportat la art. 6<sup>1</sup> din Legea nr. 78/2000 și a motivat că aceste acțiuni nu constituie un ajutor dat inculpatului S.I., în sensul art. 264 C. pen. referitor la infracțiunea de favorizare a infractorului.

Potrivit art. 264 C. pen., constituie infracțiunea de favorizare a infractorului și se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 7 ani ajutorul dat unui infractor fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii infracțiunii, pentru a îngreuna sau a zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei ori pentru a asigura infractorului folosul sau produsul infracțiunii.

Instanța fondului, contrar concluziilor din finalul motivării sentinței potrivit căreia fapta nu există, în conținutul expunerii a reținut că inculpatul R.V. (ulterior comiterii infracțiunilor prevăzute în art. 12 și art. 13 din Legea nr. 678/2001 de către S.I.) a acționat direct și a determinat apariția în presa locală a articolului care a servit ca probă în dosarul Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru strămutarea cauzei privindu-l pe inculpatul S.I. Din conținutul convorbirilor interceptate dintre inculpatul R.V. și S.I. rezultă că ofițerul de poliție urmărea strămutarea judecării cauzei privindu-l pe S.I. la o instanță unde a lăsat să se creadă că-l poate ajuta să fie pus în libertate și achitat.

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că activitatea inculpatului R.V., de a concepe și realiza prin intermediul ziaristului probe de natură să facă posibilă strămutarea cauzei de la instanța competentă la o altă instanță unde inculpatul S.I. ar fi urmat să fie pus în libertate și exonerat de răspundere, realizează conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute în art. 264 C. pen. Această activitate realizată cu intenție de inculpatul R.V. era destinată să zădărnicească judecata sau cel puțin să o îngreuneze.

Așa fiind, achitarea inculpatului pentru infracțiunea prevăzută în art. 264 C. pen. este greșită, în cauză existând cazul de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 18 C. proc. pen.

Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că și criticile referitoare la pedepsele aplicate inculpatului pentru infracțiunile de complicitate la trafic de influență și complicitate la cumpărare de influență sunt fondate.

Într-adevăr, pedepsele prevăzute de lege pentru cele două infracțiuni sunt de la 2 la 10 ani închisoare. Față de pericolul social concret al faptelor inculpatului, de natură a

afecta grav încrederea în capacitatea justiției de a soluționa în mod obiectiv cauzele deduse judecății, în afara influențelor unor persoane în curs de a fi trase la răspundere penală, ținând cont de împrejurarea că inculpatul R.V. era comisar șef de poliție ținut prin statutul profesional să descopere fapte de natura celor pe care le-a comis, având în vedere și faptul că a încercat să compromită credibilitatea celei mai înalte instanțe, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că o pedeapsă de 4 ani închisoare cu executare pentru cele două infracțiuni pentru care a fost condamnat inculpatul este mai potrivită pentru atingerea scopului prevăzut în art. 52 C. pen., în concordanță cu criteriile de individualizare prevăzute în art. 72 C. pen.

Recursul procurorului mai critică sentința pentru achitarea inculpatului S.O. pentru infracțiunea prevăzută în art. 26 raportat la art. 257 C. pen., cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că instanța fondului a făcut o greșită aplicare a art. 18<sup>1</sup> C. pen., apreciind în mod greșit că fapta, în concret, nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni.

Așa cum s-a arătat, instanța fondului a reținut că inculpatul a comis fapte ce întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la traficul de influență, infracțiune ce se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Traficul de influență la care a participat inculpatul viza cea mai înaltă instanță - Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la care inculpatul și coindicatul au acreditat ideea că este la discreția influențelor lor, gata să comercializeze atributele și încrederea de care trebuie să se bucure în societate.

Având în vedere pericolul social deosebit al infracțiunilor de corupție prin vătămarea sau punerea în pericol a desfășurării activităților din toate sferele vieții sociale, reflectat și de limitele de pedeapsă prevăzute de lege, dar și activitatea vizată în concret de infracțiuni - justiția la cel mai înalt grad de jurisdicție - Înalta Curte de Casație și Justiție consideră greșită aprecierea că prin acțiunile sale inculpatul S.O. ar fi adus o atingere minimă valorii ocrotite de lege, astfel că în cauză față de el nu sunt aplicabile dispozițiile art. 18<sup>1</sup> C. pen.

Prin urmare, în baza art. 26 raportat la art. 257 C. pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, inculpatul va fi condamnat la 2 ani închisoare, pedeapsă situată la limita minimă prevăzută de lege. Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că pronunțarea condamnării constituie un avertisment pentru acesta și, chiar fără executarea pedepsei, inculpatul nu va mai săvârși infracțiuni, astfel că luând în considerare și celelalte condiții de aplicare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere pe care le consideră îndeplinite, va face aplicarea art. 86<sup>1</sup> și art. 86<sup>2</sup> C. pen. pe termenul de încercare de 4 ani.

În recursul procurorului a fost criticată și individualizarea pedepselor aplicate inculpaților T.T., S.I. și M.P.

Potrivit art. 72 C. pen., la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a codului, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Înăuntrul limitelor pedepsei, definite de legiuitor, rămâne instanței atributul de a proporționaliza pedeapsa în raport cu celelalte criterii care caracterizează fapta și

făptuitorul, gradul de pericol concret al acestora, astfel încât sancțiunea să fie capabilă să-și atingă scopul prevăzut în art. 52 C. pen.

Înalta Curte de Casație și Justiție este de acord cu afirmația din recurs, potrivit căreia infracțiunile de corupție cunosc o recrudescență, astfel că măsurile legislative de combatere a fenomenului trebuie să capete eficiență reală. Concomitent, constată că pedepsele aplicate intimaiilor inculpați se situează la limita minimă prevăzute de lege, deși în concret faptele acestora sunt de natură să pună la îndoială actul de justiție ce se înfăptuiește la instanța supremă.

În privința inculpaților T.T. și M.P. instanța fondului nu numai că s-a oprit la limita minimă, dar a apreciat că pedepsele aplicate lor își pot atinge scopul fără executare.

Hotărând astfel, instanța nu a motivat în niciun fel, deși potrivit art. 81 alin. (6) C. pen. suspendarea condiționată a executării pedepsei trebuie motivată.

Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că, în ce-l privește pe inculpatul T.T., pedeapsa este greșit individualizată atât prin cuantumul pedepsei aplicate, cât și prin modalitatea individualizării.

Astfel, în cursul procesului penal inculpatul a avut o atitudine nesinceră atât în ce privește contribuția lui, cât și a celorlalți participanți la comiterea faptei. Pe de altă parte, împrejurarea că a acționat în calitate de avocat împreună cu coinculpatul R.V., ambii implicați prin natura profesiilor în înfăptuirea practică a actului de justiție, acreditând ideea că magistrații negociază ocult soluțiile din procese, este de natură să semnifice că a atentat grav la valorile ocrotite de lege. Prin urmare, o pedeapsă egală cu limita minimă prevăzută de lege este nejustificată, lipsită de potențialul de a-și atinge scopul prevăzut în art. 52 C. pen.

În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că o pedeapsă de 4 ani închisoare este mai potrivită pentru atingerea acestuia. Pe de altă parte, în raport cu datele personale ale inculpatului T.T., căsătorit, având un copil minor, văzând și caracterizările pozitive numeroase depuse la dosar, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că există motive care îndreptățesc convingerea că scopul pedepsei aplicate va putea fi atins fără executare, pronunțarea condamnării constituind un avertisment suficient pentru a-l preveni să comită infracțiuni.

În ce-l privește pe inculpatul M.P., instanța fondului nu a motivat aplicarea art. 81 - art. 82 C. pen. față de acesta.

Din examinarea actelor dosarului nu rezultă că ar exista motive pentru suspendarea condiționată a pedepsei ce i-a fost aplicată. Or, din materialitatea faptelor - pretinderea sumei de 40.000 euro inculpatului S.I. și acreditarea ideii că poate corupe justiția prin intermediul unor magistrați astfel încât să se evite răspunderea penală - rezultă că inculpatul M.P. prezintă prin acțiunile sale un pericol social deosebit care nu poate fi prevenit decât prin executarea efectivă a pedepsei aplicate.

Cu referire la inculpatul S.I., Înalta Curte de Casație și Justiție constată că pedeapsa aplicată acestuia este, de asemenea, greșit individualizată.

Instanța fondului nu a arătat niciun criteriu după care a individualizat pedeapsa la limita minimă prevăzută de lege. Or, din actele dosarului rezultă că acest inculpat este recidivist, a mai fost condamnat la 3 pedepse de câte 5 ani pentru infracțiuni de lipsire de libertate în mod ilegal.

În prezenta cauză a efectuat acte de cumpărare de influență, aflându-se în stare de arest, fiind cercetat pentru o altă infracțiune cu grad ridicat de pericol social - trafic de

persoane - și a reușit să corupă un polițist cu înalt grad profesional, angrenând un grup de persoane relativ numeros în acțiunile sale. Așa fiind, Înalta Curte de Casație și Justiție va majora pedeapsa ce i-a fost aplicată pentru infracțiunea reținută de instanța fondului, de la 2 ani la 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

II. Cât privește recursurile inculpaților, acestea sunt nefondate.

Sușinerile inculpatului S.O. cu privire la nulitatea absolută a interceptărilor și înregistrărilor audio în care este interlocutor sunt nefondate.

Din examinarea dosarului rezultă că, prin autorizația nr. 380 din 18 august 2008, Curtea de Apel București a încuviințat interceptarea posturilor telefonice utilizate de inculpatul R.V., S.I. și I.S.

Or, tocmai convorbirile telefonice efectuate de la posturile telefonice utilizate de inculpatul R.V. sunt relevante în ce-l privește pe recurentul S.O.

Pe de altă parte, nu există niciun motiv legal pentru a înlătura relevanța penală a unei convorbiri telefonice în ce-l privește pe interlocutorul persoanei cu privire la care există autorizație de interceptare, chiar dacă referitor la acel interlocutor nu există autorizare.

Ceea ce a urmărit legiuitorul prin introducerea art. 91<sup>1</sup> C. proc. pen. a fost reglementarea condițiilor în care interceptările și înregistrările audio sau video pot deveni probe. Obiectul acestor probe - interceptări - îl constituie convorbirile purtate între două sau mai multe persoane.

Dacă există autorizare legală pentru interceptarea convorbirilor de la unul din posturile telefonice de la care se poartă convorbirea, înregistrarea convorbirii este legală, în egală măsură relevantă față de ambele persoane care poartă dialogul.

Această apreciere este rațională, având în vedere și prevederile art. 63 C. proc. pen., care definesc în general proba. În sensul dispoziției citate, convorbirea telefonică este un element de fapt care poate servi la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanelor și la cunoașterea împrejurărilor.

Referitor la constituționalitatea art. 91<sup>1</sup> C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție observă că acest articol nu a fost declarat neconstituțional.

Pe de altă parte, conform dispozițiilor art. 224 alin. (3) C. proc. pen., procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă. Or, procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate sunt astfel de probe.

Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că nu este rezonabil ca o întregă urmărire penală să se bazeze exclusiv pe interceptări telefonice, că aceste probe trebuie să se coroboreze cu alte probe pe care organul de urmărire penală este obligat să le administreze pentru a demonstra vinovăția unei persoane, pentru a nu face loc abuzului.

În prezenta cauză interceptările și înregistrările telefonice se coroborează cu declarațiile martorilor sau ale inculpaților S.I. și M.P., care într-o accepțiune mai largă în cauza Curții Europene a Drepturilor Omului „Spînu împotriva României” sunt considerați martori.

Problema interceptărilor și înregistrărilor audio și video a mai format obiectul preocupărilor instanței supreme cu prilejul judecării altor cauze.

Înalta Curte de Casație și Justiție a motivat că legalitatea interceptărilor și înregistrărilor audio sau video nu este legată de începerea urmăririi penale, ci de

respectarea condițiilor prevăzute în art. 91<sup>1</sup> C. proc. pen., respectiv existența unor indicii privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni; infracțiunile să facă parte din cele enumerate la alin. (2) al articolului; să fie necesare pentru stabilirea situației de fapt ori pentru identificarea sau localizarea participanților care nu ar fi posibilă prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; ultima condiție fiind aceea a autorizării de către judecător.

În cauză, aceste condiții pentru interceptare și înregistrare au fost realizate.

Rezultă cu certitudine că inculpatul S.I. - aflat în arest preventiv - pentru o infracțiune gravă de trafic de minori, suspectat de infracțiuni la Legea nr. 39/2003, era preocupat în cel mai înalt grad să scape de răspundere prin coruperea organelor judiciare, poliție, procurori, magistrați și, din arest, l-a contactat telefonic pe inculpatul R.V. - comisar șef cu atribuții judiciare.

Infracțiunile săvârșite erau prevăzute în Legea nr. 78/2000, enumerate în textul art. 91<sup>1</sup> alin. (2) C. proc. pen. și a existat autorizarea judecătorului pentru interceptări și înregistrări.

Înalta Curte de Casație și Justiție, preocupată și de practica Curții Europene a Drepturilor Omului, a reținut că în cauza Dumitru Popescu împotriva României (nr. 2) aceasta a apreciat că noul cadru legislativ modificat prin Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006 oferă garanțiile necesare în materie de interceptare și transcriere a comunicațiilor.

Înalta Curte de Casație și Justiție a mai constatat în alte cauze că dispozițiile art. 91<sup>1</sup> - art. 91<sup>6</sup> C. proc. pen. sunt în deplin acord cu art. 4 din Recomandarea (2005)10 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind „tehnicele speciale de anchetă”, potrivit căruia aceste tehnici pot fi utilizate dacă există motive serioase de a crede că o infracțiune gravă a fost săvârșită ori este pregătită sau în curs de pregătire de una sau mai multe persoane anume identificate ori de o persoană sau un grup de persoane care nu a fost încă identificat.

Or, în prezenta cauză aceste „tehnici speciale de anchetă” au fost folosite exact în scopul arătat în recomandare.

Nici recursul inculpatului T.T. nu este fondat.

În legătură cu declarațiile inculpatului S.I. și ale lui I.S., acestea au fost corect interpretate de instanța fondului ca probe utile și pertinente în lămurirea situației de fapt. Așa cum s-a arătat, chiar dacă aceștia nu au avut de la început calitatea de martor în proces, deși, în final, I.S. a dobândit acest statut, ei trebuiau considerați martori în sensul accepțiunii pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului o dă unor astfel de persoane care au avut posibilitatea să ia contact direct cu realitatea faptelor. În acest sens este hotărârea „Spînu împotriva României.”

Or, din declarațiile celor doi rezultă că inculpatul T.T. a pretins de la I.S. 7.000 euro din care 2.000 euro pentru căutarea unei persoane care să poată determina obținerea unei soluții favorabile în fața magistraților de la Înalta Curte de Casație și Justiție, iar 5.000 euro pentru cei care aveau să determine hotărârea favorabilă.

Referitor la probe, în cursul procesului au fost ascultați martorii I.S., N.S., B.M., B.A., S.A., S.D., U.C. și M.A., s-au făcut interceptări și înregistrări autorizate ale posturilor telefonice ale inculpaților și înregistrări video ambientale.

Aceste probe au fost examinate de instanța fondului, analizate și interpretate în mod temeinic, reținându-se din ansamblul probator că inculpatul T.T. a pretins suma de

7.000 euro pentru traficul de influență ce urma a fi exercitat asupra magistraților Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Față de motivele arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul declarat de procuror, a casat, în parte, sentința penală recurată și rejudecând:

1. În ceea ce privește pe inculpatul R.V.: a înlăturat dispozițiile privitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere; în baza art. 264 C. pen., a condamnat pe inculpat la 2 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.; a majorat pedepsele de câte 2 ani închisoare pentru infracțiunile prevăzute în art. 26 raportat la art. 257 C. pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 26 C. pen. raportat la art. 6<sup>1</sup> din Legea nr. 78/2000 la câte 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.; a contopit pedepsele în pedeapsa cea mai grea, în final inculpatul urmând să execute pedeapsa de 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.; a făcut aplicarea art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

2. În ceea ce privește pe inculpatul T.T.: a înlăturat aplicarea dispozițiilor art. 81 și 82 C. pen.; a majorat pedeapsa aplicată pentru infracțiunea prevăzută în art. 257 C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 la 4 ani închisoare; în baza art. 86<sup>1</sup> și 86<sup>2</sup> C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de încercare de 6 ani, a făcut aplicarea art. 86<sup>3</sup> C. pen., a art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., precum și a art. 71 alin. (5) C. pen.

3. În ceea ce privește pe inculpatul S.O.: a înlăturat aplicarea art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. b<sup>1</sup>) C. proc. pen. și art. 18<sup>1</sup> C. pen.; în baza art. 26 raportat la art. 257 C. pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, a condamnat pe inculpat la 2 ani închisoare; în baza art. 86<sup>1</sup> și 86<sup>2</sup> C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de încercare de 4 ani, a făcut aplicarea art. 86<sup>3</sup> C. pen., a art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., precum și a art. 71 alin. (5) C. pen.

4. În ceea ce privește pe inculpatul S.I.: a majorat pedeapsa aplicată pentru infracțiunea prevăzută în art. 6<sup>1</sup> din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen. la 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.; a făcut aplicarea art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

5. În ceea ce privește pe inculpatul M.P.: a înlăturat aplicarea dispozițiilor art. 81 și 82 C. pen.; a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa de 2 ani închisoare pentru infracțiunea prevăzută în art. 257 C. pen. cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 într-un loc de deținere; a făcut aplicarea art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

A menținut celelalte dispoziții ale sentinței și a respins, ca nefondate, recursurile declarate de inculpați.

## **5. Luare de mită. Trafic de influență. Elemente constitutive. Denunțator. Calitatea de martor**

**C. pen., art. 254, art. 255, art. 257  
Legea nr. 78/2000, art. 6<sup>1</sup>, art. 7 alin. (1) și (3)**

1. Faptele persoanei, având calitatea de ofițer de poliție judiciară, de a pretinde și primi sume de bani, în scopul de a administra probe în favoarea uneia dintre părți ori de a nu administra probe în dosare penale, și de a pretinde și primi sume de bani lăsând să se creadă că are influență asupra procurorilor pentru a-i determina să adopte soluții de netrimiteri în judecată în dosare penale, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și de trafic de influență prevăzută în art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000, aflate în concurs real de infracțiuni, potrivit art. 33 lit. a) C. pen.

2. Persoanele care denunță faptele, conform art. 255 alin. (3) C. pen. și art. 6<sup>1</sup> alin. (2) din Legea nr. 78/2000, mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat, au dreptul la restituirea banilor, valorilor sau oricăror alte bunuri pe care le-au dat, în temeiul art. 255 alin. (5) C. pen. și art. 6<sup>1</sup> alin. (4) din Legea nr. 78/2000, fără a avea calitatea de părți civile în procesul penal, ci calitatea de martori.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 3690 din 10 noiembrie 2009

Prin sentința nr. 26 din 1 iunie 2009 a Curții de Apel Târgu Mureș, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie - la care a fost înregistrată cauza în urma strămutării de la Curtea de Apel Cluj - a fost condamnat inculpatul B.N. la pedepsele de 4 ani închisoare în baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. (faptă prevăzută la pct. I.1 din rechizitoriu); 4 ani și 6 luni închisoare în baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. (faptă prevăzută la pct. I.2 din rechizitoriu); 3 ani închisoare în baza art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000 (faptă prevăzută la pct. I.3 din rechizitoriu); 4 ani și 6 luni închisoare în baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. (faptă prevăzută la pct. I.4 din rechizitoriu); 4 ani închisoare în baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. (faptă prevăzută la pct. I.5 din rechizitoriu); 4 ani și 6 luni închisoare în baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. (faptă prevăzută la pct. I.6 din rechizitoriu) și 3 ani închisoare în baza art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000 și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen. (faptă prevăzută la pct. I.6 din rechizitoriu).

În baza art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) și art. 35 alin. (3) C. pen., s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 4 ani și 6 luni închisoare, la care s-a

adăugat un spor de 6 luni, în total 5 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen.

S-au aplicat dispozițiile art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen.

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că inculpatul B.N. a fost subcomisar de poliție desemnat să-și exercite activitatea în cadrul poliției judiciare, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ocupând postul de ofițer specialist II la Biroul Cercetări Penale din cadrul Poliției Sighetu Marmației.

Profitând de funcția deținută, inculpatul, în anumite cauze, a pretins și primit bani și bunuri de la diferite persoane pentru a instrumenta în mod favorabil unor părți din cauze anumite dosare, în sensul de a administra sau nu anumite mijloace de probă, de a propune anumite soluții ori, în alte situații, de a face promisiuni că va interveni pe lângă procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmației, față de care lăsa să se creadă că are o anumită influență, pentru a dispune soluții favorabile persoanelor cercetate în diferite cauze penale.

Pentru a fi sigur că soluțiile pe care urma să le propună în cauze vor fi confirmate de către procuror, inculpatul cerea, înainte de întocmirea referatului, opinia procurorului care supraveghea cauza.

Astfel, cu privire la infracțiunea descrisă în rechizitoriu la pct. I.1, s-a apreciat că fapta inculpatului B.N., ofițer de poliție judiciară în cadrul Poliției Municipiului Sighetu Marmației, însărcinat să efectueze acte de urmărire penală în dosarul nr. 353/P/2004 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmației, de a pretinde de la martora I.A. suma de 100 euro și de a primi de la fiica acesteia I.C. această sumă de bani, în scopul de a administra probatoriul în favoarea martorului I.I. - parte vătămată în cauză - și de a încheia cercetările într-un termen rezonabil, acte care intrau în îndatoririle de serviciu ale inculpatului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

Referitor la infracțiunea descrisă în rechizitoriu la pct. I.2, s-a apreciat că fapta inculpatul B.N. care, în calitate de ofițer de poliție judiciară în cadrul Poliției Municipiului Sighetu Marmației, însărcinat să efectueze acte de urmărire penală în dosarul nr. 691/P/2004 al Parchetului de pe lângă Sighetu Marmației, în luna august 2004, a pretins și primit de la denunțatorul B.V. suma de 500 euro pentru a administra probatoriul în cauză în favoarea fiului denunțatorului, numitul B.C. - învinuit în cauza menționată pentru infracțiunea prevăzută în art. 182 alin. (1) C. pen. - acte privitoare la îndatoririle de serviciu ale inculpatului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

În legătură cu infracțiunea descrisă la pct. I.3 din rechizitoriu, s-a apreciat că fapta inculpatul B.N. care, în calitate de ofițer de poliție judiciară în cadrul Poliției Municipiului Sighetu Marmației, însărcinat să efectueze acte de urmărire penală în dosarul nr. 973/P/2005 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmației, în toamna anului 2005, a pretins de la denunțatorul P.C. - învinuit în cauza menționată pentru comiterea infracțiunii de fals prevăzută în art. 288 alin. (1) și art. 290 C. pen. -, cercetat pentru faptele arătate, suma de 500 euro, lăsând să se creadă că, prin influența pe care o are față de prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmației, îl va determina pe acesta să adopte o soluție de netrimitere în judecată a denunțatorului

(denunțatorul fiind trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 973/P/2005 din 15 februarie 2006 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției), întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000.

Relativ la infracțiunea descrisă la pct. I.4 din rechizitoriu, s-a apreciat că fapta inculpatului B.N. care, în calitate de ofițer de poliție judiciară în cadrul Poliției Municipiului Sighetu Marmăției, însărcinat să efectueze acte de cercetare penală în dosarul nr. 55/P/2008 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției, în luna ianuarie 2008, a pretins suma de 500 euro și a primit efectiv suma de 350 euro de la denunțatorul B.I. - cercetat în cauza menționată pentru comiterea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 C. pen. - pentru a nu administra în cauză o expertiză tehnico-științifică pentru determinarea împrejurării comiterii accidentului rutier, act privitor la îndatoririle de serviciu, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

Privitor la infracțiunea descrisă la pct. I.5 din rechizitoriu, s-a apreciat că fapta inculpatului B.N. care, în calitate de ofițer de poliție judiciară în cadrul Poliției Municipiului Sighetu Marmăției, însărcinat să efectueze acte de cercetare penală în dosarul nr. 105/P/2008 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției, la începutul anului 2008, a pretins și primit de la denunțatorul K.R. suma de 150 lei și trei parfumuri pentru a administra probatoriile în cauză în favoarea martorului H.I., învinuit în acea cauză pentru infracțiunea prevăzută în art. 86 alin. (2) din O. U. G. nr. 195/2002, acte privitoare la îndatoririle de serviciu ale inculpatului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

Referitor la infracțiunea descrisă la pct. I.6 din rechizitoriu, s-a apreciat că fapta inculpatului B.N. care, în calitate de ofițer de poliție judiciară în cadrul Poliției Municipiului Sighetu Marmăției, însărcinat să efectueze acte de cercetare penală în dosarul nr. 97/P/2008 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției, în luna ianuarie 2008, a pretins suma de 500 euro și a primit efectiv 400 euro de la denunțatorul H.V., cercetat în cauza menționată pentru comiterea infracțiunii prevăzută în art. 85 alin. (1) din O. U. G. nr. 195/2002, pentru a administra probatoriul în favoarea denunțatorului, acte privitoare la îndatoririle de serviciu ale inculpatului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

Fapta aceluiași inculpat de a pretinde de la același denunțator suma de 500 euro, din care a primit efectiv 400 euro, lăsând să se creadă că, prin influența pe care o are la procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției, îi va determina pe aceștia să adopte o soluție de netrimitere în judecată a denunțatorului în același dosar nr. 97/P/2008, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000.

În baza textelor legale arătate, pentru cele șapte infracțiuni săvârșite, instanța a aplicat inculpatului pedepse privative de libertate orientate înspre minimul legal ținând seama, potrivit art. 72 C. pen., de pericolul social al faptelor, de calitatea inculpatului de ofițer de poliție judiciară, de lipsa antecedentelor penale și de conduita anterioară bună în

familie și societate, dovedită în acte și cu declarațiile martorilor audiați în circumstanțiere T.G. și M.I.

Față de numărul mare de infracțiuni instanța a considerat că se impune aplicarea unui spor de 6 luni închisoare.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal inculpatul B.N., care, invocând dispozițiile art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 2 și 10 C. proc. pen., a susținut că hotărârea atacată este fundamentată pe un act de sesizare lovit de nulitate, pe acte de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și pe o cercetare judecătorească incompletă și desfășurată cu înfrângerea legii.

S-a solicitat casarea hotărârii cu trimitere spre rejudecare și, în subsidiar, achitarea pentru inexistența faptelor.

Examinând hotărârea atacată în baza motivelor de casare invocate, dar și sub toate aspectele, conform art. 385<sup>6</sup> alin. (3) C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție constată nefondat recursul declarat de inculpat.

I. Din actele și lucrările dosarului se constată că inculpatul B.N. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 6/P/2008 din 23 mai 2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj, verificat de procurorul șef al acestui serviciu, sub aspectul legalității și temeiniciei, conform art. 264 alin. (3) C. proc. pen. și art. 22<sup>2</sup> din O. U. G. nr. 43/2002.

Prin dispozitivul acestui rechizitoriu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru faptele descrise la pct. I.1, I.2, I.3 și I.5 și trimiterea în judecată a inculpatului pentru infracțiunile de luare de mită prevăzute în art. 254 alin. (1) și (2) raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 descrise la pct. I.1, I.2, I.4, I.5 și I.6 (5 fapte) și de trafic de influență prevăzute în art. 257 raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000 descrise la pct. I.3 și I.6 din rechizitoriu (2 fapte).

Acest act de sesizare a instanței cuprinde toate datele prevăzute în art. 263 C. proc. pen., respectiv faptele și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, mențiunile prevăzute în art. 203, datele privitoare la persoana inculpatului, faptele reținute în sarcina sa, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea, măsurile preventive luate și durata lor și dispoziția de trimitere în judecată.

Premergător acestui act, la 22 mai 2008, între orele 11-13, potrivit art. 250 C. proc. pen., procurorul, așa cum rezultă din procesul-verbal aflat în dosar, l-a chemat pe inculpat în fața sa, i-a pus în vedere că are dreptul de a lua cunoștință de materialul de urmărire penală, arătându-i încadrarea juridică a faptelor săvârșite, i-a asigurat posibilitatea de a lua cunoștință de material și l-a întrebat dacă are de formulat cereri noi sau dacă voiește să facă declarații suplimentare.

În prezența avocatului ales, inculpatul a luat cunoștință de întreg materialul de urmărire penală, nu a făcut obiecțiuni la modul lui de administrare, menționând că nu are de formulat cereri în probațiune în această fază procesuală, că se consideră nevinovat și că nu dorește să facă alte declarații în prezenta cauză.

Așa fiind, au fost respectate garanțiile conferite inculpatului de acest text, nefiind incidente nulități din cele prevăzute în art. 197 C. proc. pen.

Împrejurarea că, în prima parte a procesului-verbal, se menționează pe scurt calitatea de inculpat a recurentului B.N. în dosarul nr. 6/P/2008 pentru infracțiunile prevăzute în art. 254 C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen., nu poate atrage nulitatea acestui act, întrucât procurorul și-a

îndeplinit obligația stabilită în art. 250 C. proc. pen. de a-l informa pe inculpat despre toate probele strânse, în scopul de a obține contribuția acestuia la verificarea probelor și formularea de apărări.

Deși la prezentarea materialului inculpatul avea posibilitatea de a combate încă din faza de urmărire penală imputarea care i-a fost adusă, recurentul nu a valorificat acest drept, declarând sub semnătură proprie, în prezența avocatului, că nu are de formulat cereri în probațiune.

De altfel, pentru toate cele șapte infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată, inculpatul a luat cunoștință încă de la începerea urmăririi penale împotriva sa, prin rezoluțiile din 27 martie 2008 în cazul H.V. și B.I., 9 aprilie 2008 în cazul I.C., 15 aprilie 2008 în cazul K.R. și P.C. și 18 aprilie 2008 în cazul B.V.

Potrivit dispozițiilor art. 228 alin. (1) C. proc. pen., organul de urmărire penală, sesizat în baza art. 221, dispune prin rezoluție începerea urmăririi penale, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale.

În speță, în vederea începerii urmăririi penale, procurorul a ținut seama de denunțurile persoanelor arătate, din care nu rezultau cazuri de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale, conform textului evocat și, așa fiind, el a procedat corect dispunând începerea urmăririi penale.

Față de cele ce preced, criticile formulate în sensul existenței unor nulități referitoare la sesizarea instanței, din cele prevăzute în art. 197 alin. (2) cu referire la art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 2 C. proc. pen., care să conducă la restituirea cauzei la procuror în baza art. 332 pentru refacerea urmăririi penale, nu pot fi primite, fiind neîntemeiate.

II. Referitor la susținerea din recurs în sensul că s-ar impune reluarea judecății de către prima instanță, întrucât nu a rezultat imposibilitatea ascultării denunțătorilor B.I., H.V., K.R. și H.I., aceasta nu poate fi primită.

Din actele dosarului se constată că prima instanță s-a preocupat ca aceste persoane să fie ascultate în cadrul cercetării judecătorești, dispunându-se citarea lor la mai multe termene, cu mandate de aducere la adresele cunoscute din țară și apoi la adrese din străinătate.

A rezultat, cu toate eforturile instanței, că acest lucru nu a fost posibil.

Referitor la B.I. și H.V., instanța de fond a constatat că ei nu au putut fi interogați de inculpat nici în faza de urmărire penală și nici în cadrul cercetării judecătorești, iar declarațiile date de ei înaintea începerii urmăririi penale, în condițiile nerespectării dispozițiilor art. 224 alin. (3) C. proc. pen., nu pot constitui mijloc de probă.

În această situație, instanța de fond și-a fundamentat soluția pe celelalte probe legal administrate.

Ca atare, critica formulată în sensul că prima instanță a făcut o cercetare judecătorească incompletă prin neaudierea acestor persoane nu poate fi primită.

Relativ la susținerea din recurs că denunțătorii au fost nelegal ascultați ca martori, deși s-au constituit părți civile cu sumele sau echivalentul bunurilor date inculpatului, nici aceasta nu poate fi primită.

Din examinarea actelor dosarului se constată că persoanele care au depus denunțuri au făcut declarații în cauză în calitate de martori, pentru ele operând cazul de nepedepsire prevăzut în art. 255 alin. (3) C. pen.

Împrejurarea că aceste persoane au solicitat restituirea sumelor sau echivalentul bunurilor date inculpatului nu le conferă calitatea de părți civile, întrucât dreptul lor este consfințit de dispozițiile art. 255 alin. (5) C. pen. coroborate cu cele ale art. 6<sup>1</sup> din Legea nr. 78/2000, potrivit cărora banii, valorile sau alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat, în cazul când aceasta denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă, condiție îndeplinită în speță.

Ca atare, referitor la persoanele denunțătoare care au fost ascultate cu respectarea legii, nu sunt incidente nulitățile prevăzute în art. 197 ori dispozițiile art. 64 alin. (2) C. proc. pen.

III. Referitor la susținerea din recurs în sensul că se impune achitarea inculpatului pentru inexistența faptelor, această critică urmează a fi analizată în baza motivului de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 18 C. proc. pen.

Din actele dosarului se constată că instanța a administrat toate probele necesare stabilirii adevărului în cauză și că, în mod corect, a reținut vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor pentru care a fost condamnat.

Astfel, inculpatul recurent B.N., ofițer de poliție judiciară, cu grad de subcomisar de poliție, a ocupat postul de ofițer specialist II la Biroul Cercetări Penale din cadrul Poliției Sighetu Marmăției și, profitând de funcția deținută, a pretins și primit bani și bunuri în vederea instrumentării în mod favorabil unor părți dosarele penale pe care le avea în lucru, prin administrarea sau neadministrarea unor mijloace de probă, prin propunerea unor anumite soluții ori promisiunea că va interveni pe lângă procurori, lăsând să se creadă că are influență asupra acestora, pentru a dispune soluții favorabile persoanelor cercetate.

Probele administrate în cauză au confirmat că:

1. la începutul anului 2004 a pretins de la martora I.A. suma de 100 euro și a primit această sumă de la fiica acesteia I.C. pentru administrarea probatoriului în favoarea martorului I.I. - în dosarul penal nr. 353/P/2004 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției, fapta întrunind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000. În acest sens sunt denunțul martorei I.C., declarațiile martorilor I.A., I.I. și K.I., probe coroborate cu actele din dosarul penal instrumentat.

2. în luna august 2004 a pretins și primit de la denunțatorul B.V. suma de 500 euro pentru a administra probatoriul în favoarea lui B.C., învinuit pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută în art. 182 alin. (1) C. pen. în dosarul penal nr. 691/P/2004 al aceluiași parchet, fapta întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000. În acest sens sunt denunțul și declarațiile martorilor B.V. și B.C., coroborate cu actele din dosarul penal menționat.

3. în toamna anului 2005 a pretins de la denunțatorul P.C., învinuit în cauza penală nr. 973/P/2005 a aceluiași parchet de săvârșirea infracțiunii de fals prevăzută în art. 288 alin. (1) și art. 290 C. pen., suma de 500 euro lăsând să se creadă că, prin influența pe care o are la prim-procurorul parchetului, îl va determina pe acesta să adopte o soluție de netrimitere în judecată, fapta întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000. În acest sens sunt denunțul și declarațiile martorului P.C., declarațiile martorilor

B.R., P.I., P.D., B.I. și B.A. și înregistrarea convorbirii cu inculpatul efectuată de denunțator cu telefonul mobil.

4. în luna ianuarie 2008 a pretins suma de 500 euro și a primit efectiv suma de 350 euro de la denunțatorul B.I., cercetat în dosarul penal nr. 55/P/2008 al aceuiași parchet pentru comiterea infracțiunii de ucidere din culpă, pentru a nu administra în cauză o expertiză tehnico-științifică pentru determinarea împrejurărilor comiterii accidentului rutier, fapta întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000. În acest sens sunt denunțul formulat de B.I., coroborat cu înregistrările convorbirilor inculpatului cu denunțatorul, legal efectuate și cu actele dosarului penal menționat.

5. la începutul anului 2008 a pretins și primit de la denunțatorul K.R. suma de 150 lei și 3 parfumuri pentru a administra, în dosarul penal nr. 105/P/2008 al aceuiași parchet, pe care îl avea în lucru, probatoriul în favoarea martorului H.I., învinuit în acea cauză pentru infracțiunea prevăzută în art. 86 alin. (2) din O. U. G. nr. 195/2002, fapta întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000. În acest sens sunt denunțul formulat de K.R. și declarațiile acestuia, declarația martorului H.I. și notele de redare a convorbirilor telefonice legal interceptate și imaginile surprinse și înregistrate la 30 ianuarie 2008, precum și actele dosarului menționat și

6. în luna ianuarie 2008 a pretins de la denunțatorul H.V., învinuit în dosarul penal nr. 97/P/2008 al aceuiași parchet pentru comiterea infracțiunii prevăzută în art. 85 alin. (1) din O. U. G. nr. 195/2002, suma de 500 euro, din care a primit efectiv suma de 400 euro, pentru a administra probatoriul în favoarea acestuia, lăsând totodată să se creadă că prin influența pe care o are îi va determina pe procurorii de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției să adopte soluția de netrimitere în judecată a denunțatorului, faptele întrunind elementele constitutive ale infracțiunilor de luare de mită și trafic de influență prevăzute în art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și în art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000. În acest sens sunt denunțul formulat de H.V., declarațiile martorilor M.C., N.I. și B.I., notele de redare a convorbirilor telefonice purtate între inculpat și denunțator și actele din dosarul penal menționat.

Întrucât soluția de condamnare, la pedepse situate în mod corect înspre minimul legal, având în vedere criteriile prevăzute în art. 72 C. pen., este conformă cu probele de vinovăție administrate, nu subzistă eroarea gravă de fapt invocată de recurentul inculpat.

Față de considerentele ce preced, constatând neîntemeiate criticile formulate și nerezultând aspecte de fapt și de drept care pot fi luate în considerare din oficiu ca motive de casare, Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza art. 385<sup>15</sup> pct. 1 lit. b) C. proc. pen., a respins, ca nefondat, recursul declarat de inculpat.

**6. Trafic de influență. Elemente constitutive. Individualizarea pedepsei. Incompatibilitate. Judecător care și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauză. Omisiunea primei instanțe de a consemna verificarea regularității actului de sesizare. Nulitate relativă**

**C. pen., art. 257**

**Legea nr. 78/2000, art. 7 alin. (1) și (3)**

**C. proc. pen., art. 47 alin. (2), art. 197, art. 300**

1. Fapta persoanei, care are calitatea de agent de poliție, de a primi o sumă de bani în scopul de a interveni pentru soluționarea unui dosar penal înregistrat la parchet, astfel încât persoana la care se referă dosarul penal să nu fie trasă la răspundere penală, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută în art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 78/2000. În acest caz, reducerea pedepsei de 5 ani închisoare aplicată inculpatului și, în consecință, schimbarea modalității de executare a acesteia nu se justifică, în raport cu gradul de pericol social ridicat al faptei, relevat de faptul că, deși inculpatul avea obligația să respecte legea și să impună celorlalte persoane aceeași obligație, acesta a încălcat-o, folosindu-se de calitatea sa de agent de poliție, calitate care i-a permis să convingă persoana de la care a primit suma de bani că va interveni pentru soluționarea favorabilă a unui dosar penal, iar după consumarea infracțiunii, inculpatul a negat constant fapta, încercând să denatureze adevărul.

2. În sensul art. 47 alin. (2) C. proc. pen., prin judecător care și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauză se înțelege judecătorul care și-a exprimat anterior părerea cu privire la condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal, admiterea ori respingerea căilor de atac. Prin urmare, nu se poate reține incidența dispozițiilor art. 47 alin. (2) C. proc. pen., atunci când judecătorul se pronunță asupra legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive în cursul judecății în apel, deoarece analiza privește exclusiv arestarea preventivă, iar nu soluționarea cauzei în apel, în sensul admiterii sau respingerii căii de atac.

Referirea la probe, în accepțiunea art. 143 și art. 148 alin. (1) lit. f) C. proc. pen., în cuprinsul încheierii prin care s-a dispus menținerea arestării preventive în cursul judecății în apel, în temeiul art. 300<sup>2</sup> raportat la art. 160<sup>b</sup> alin. (1) și (3) C. proc. pen., nu atrage incidența dispozițiilor art. 47 alin. (2) C. proc. pen.

3. Omisiunea primei instanțe de a consemna, în mod explicit, în încheierea de ședință, verificarea regularității actului de sesizare, potrivit dispozițiilor art. 300 alin. (1) C. proc. pen., nu constituie o nulitate absolută, ci o nulitate relativă circumscrisă dispozițiilor art. 197 alin. (1) și (4) C. proc. pen.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 3363 din 21 octombrie 2009

Prin sentința nr. 426 din 11 aprilie 2008, Tribunalul București, Secția a II-a penală, a dispus condamnarea inculpatului T.F. la pedeapsa de 5 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 78/2000.

A fost interzisă inculpatului exercitarea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., în condițiile și pe durata prevăzută în art. 71 C. pen.

În baza art. 257 alin. (2) C. pen. raportat la art. 256 alin. (2) C. pen., instanța a dispus confiscarea specială de la inculpat, în folosul statului, a sumei de 1.500 euro sau echivalentul acesteia în lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut, în fapt, următoarele:

În cursul lunii mai 2007, inculpatul Ț.F., în timp ce se afla în autoturismul său, a primit de la denunțatorul T.G. suma de 1.500 euro pentru a interveni, în calitate sa de polițist, în obținerea unei soluții favorabile într-un dosar al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cornetu, pentru ca fratele denunțatorului să nu suporte consecințele săvârșirii infracțiunii de conducere fără permis.

Instanța de fond reține că denunțatorul, după ce a aflat că fratele său, T.J., a condus fără permis, s-a hotărât să ia legătura cu inculpatul Ț.F., aspect cunoscut și confirmat de martorul T.G.

De asemenea, prima instanță a reținut că inculpatul s-a deplasat la locuința familiei T.N. - un alt frate al conducătorului motocicletei implicate în accident - purtând discuții privind accidentul de circulație.

Probele testimoniale administrate au fost coroborate cu procesele-verbale de redare a înregistrărilor convorbirilor telefonice, instanța de fond reținând astfel că fapta inculpatului Ț.F. realizează elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C. pen.

În raport cu această încadrare juridică, instanța de fond a apreciat că se impune aplicarea unei pedepse cu închisoarea, în limitele prevăzute în norma de incriminare, cu executare în regim privativ de libertate.

Prin decizia nr. 16/A din 25 februarie 2009, pronunțată de Curtea de Apel Pitești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, s-a dispus respingerea apelului declarat de inculpat ca fiind nefondat.

Împotriva ambelor hotărâri a declarat recurs inculpatul Ț.F., invocând cazurile de casare circumscrise dispozițiilor art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 3, 18 și 14 C. proc. pen.

În motivele scrise și în susținerea orală, recurentul inculpat, prin apărător ales, a arătat că recursul privește și încheierea pronunțată de instanța de apel la data de 10 decembrie 2008, încheiere prin care s-a dispus respingerea cererii de recuzare.

Recurentul inculpat susține, sub acest aspect, că judecătorii cauzei, pronunțându-se cu privire la menținerea măsurii arestării preventive - făcând trimitere la probe - nu puteau să judece și fondul apelului, întrucât erau incompatibili, fiind aplicabile prevederile art. 47 alin. (2) C. pen.

Se invocă, de asemenea, încălcarea dispozițiilor art. 300 alin. (1) C. proc. pen., neverificarea actului de sesizare atrăgând, în opinia recurentului inculpat, nulitatea absolută a hotărârilor pronunțate.

În ceea ce privește fondul cauzei, se arată că inculpatului nu i s-a asigurat dreptul la un proces echitabil în condițiile în care instanța de fond și cea de apel nu au manifestat imparțialitate în administrarea probelor.

Recurentul inculpat susține că probele administrate nu dovedesc vinovăția sa, impunându-se, pe cale de consecință, casarea ambelor hotărâri și achitarea în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. a) C. proc. pen.

Sub aspectul individualizării judiciare a pedepsei, consideră că executarea pedepsei în regim privativ de libertate este excesivă.

Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând hotărârile atacate prin prisma motivelor de recurs invocate, dar și din oficiu ambele hotărâri, conform dispozițiilor art. 385<sup>9</sup> alin. (3) C. proc. pen., constată că recursul declarat de inculpatul Ț.F. este nefondat pentru următoarele considerente:

1. Prin încheierea din 10 decembrie 2008 pronunțată de Curtea de Apel Pitești - ca instanță de apel - s-a dispus respingerea cererii de recuzare formulată de inculpatul Ț.F. împotriva membrilor completului de judecată compus din judecătorii M.A. și T.G.

Din cuprinsul acesteia rezultă că, prin încheierea din 2 septembrie 2008 pronunțată de Curtea de Apel Pitești, instanța a constatat, conform art. 300<sup>2</sup> raportat la art. 160<sup>b</sup> alin. (1) și (3) C. proc. pen., legalitatea și temeinicia arestării preventive a inculpatului Ț.F., aspect care nu atrage incompatibilitatea judecătorului, nefiind incidente nici dispozițiile art. 47 C. proc. pen. și nici dispozițiile art. 48 C. proc. pen.

Cu privire la acest aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, potrivit art. 47 alin. (2) C. proc. pen., nu mai poate participa la judecarea cauzei judecătorul care și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluția care ar putea fi dată în acea cauză.

Exprimarea părerii, în sensul dispozițiilor legale invocate, trebuie să se refere la „soluția care ar putea fi dată în acea cauză”, ceea ce înseamnă condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal, admiterea ori respingerea căilor de atac.

Nu se poate reține incidența dispozițiilor art. 47 alin. (2) C. proc. pen., atunci când judecătorul se pronunță asupra legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive în cursul judecății în apel, deoarece analiza privește în exclusivitate starea de detenție provizorie și nu soluționarea nemijlocită a cauzei, în sensul admiterii sau respingerii căii de atac.

Trimiterea în cuprinsul încheierii din 2 septembrie 2008 la noțiunea de „probe” nu reprezintă o analiză pe fondul cauzei, ci doar o referire la acele indicii temeinice prevăzute în art. 143 C. proc. pen. și art. 148 alin. (1) lit. f) C. proc. pen.

Ca atare, cum probele au fost analizate din perspectiva pericolului concret pentru ordinea publică, critica recurentului inculpat sub acest aspect nu este fondată.

2. Potrivit dispozițiilor art. 300 alin. (1) C. proc. pen., instanța este datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare.

Legea procesual penală obligă astfel instanța să procedeze, în prealabil, la verificarea actului de sesizare, dacă a fost emis în condițiile legii.

În ipoteza în care instanța constată că actul de sesizare a instanței - în speță, rechizitoriul procurorului - nu este legal întocmit, se dispune înlăturarea lipsurilor fie de îndată, dacă este posibil, fie acordându-se un termen în acest scop.

Critica recurentului inculpat se impune a fi analizată din două perspective: prima este aceea a indicării în concret a neregularităților actului de sesizare a instanței; al doilea aspect vizează felul nulității care poate opera în cauză și consecințele acesteia.

Sub primul aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că recurentul inculpat invocă numai omisiunea instanței de a consemna - în mod explicit - în încheierea de ședință, la primul termen de judecată, verificarea actului de sesizare, fără a indica în concret care ar fi neregularitățile acestuia.

Din actele dosarului rezultă că instanța de fond, la data de 29 noiembrie 2007, constatând că nu mai sunt excepții și nici cereri de formulat - inculpatul fiind asistat de apărător ales - a trecut la citirea actului de sesizare și la audierea inculpatului.

Sub cel de-al doilea aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nulitățile absolute sunt prevăzute în mod expres în dispozițiile art. 197 alin. (2) C. proc. pen.

Toate celelalte dispoziții care reglementează desfășurarea procesului penal atrag, în cazul încălcării lor, nulitatea relativă. Pentru nulitățile relative se cere îndeplinirea următoarelor condiții: încălcarea unei dispoziții legale de procedură care nu se încadrează în art. 197 alin. (2) C. proc. pen., producerea unei vătămări, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin anularea actului.

Rezultă că nulitățile relative pot fi acoperite prin voința părților, că ele trebuie invocate într-o anumită stare a procesului - depășirea acestui moment atrage tardivitatea excepției de nulitate și validează actul - și că pot fi invocate numai de partea care a suferit vătămarea prin încălcarea legii.

Având în vedere condițiile în care operează nulitățile absolute, precum și particularitățile nulității relative, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că omisiunea primei instanțe de a consemna, în mod expres, la primul termen de judecată, verificarea regularității actului de sesizare (aceasta făcând însă referire la cereri și excepții) nu constituie o nulitate absolută, ci o nulitate relativă circumscrisă dispozițiilor art. 197 alin. (1) și (4) C. proc. pen.

Fiind o nulitate relativă, nefiind invocată în termenul prevăzut de lege - inculpatul putea să o invoce în cursul efectuării actului, fiind prezent și asistat de apărător ales - și nefiind dovedită vătămarea, se impune a se constata valabilitatea actului încheiat.

3. Cu privire la cazul de casare circumscris dispozițiilor art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 18 C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nici această critică nu este fondată.

Instanța de fond a stabilit corect starea de fapt - reținând că inculpatul T.F., în cursul lunii mai 2007, a primit de la denunțatorul T.G. suma de 1.500 euro dându-i de înțeles că, în calitatea sa de agent de poliție, va interveni pentru soluționarea favorabilă a unui dosar al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cornetu, pentru ca fratele său T.J. să nu fie tras la răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice, fără să posede permis -, încadrarea juridică a faptei, precum și vinovăția inculpatului.

Relativ la aprecierea probelor se impune a se reține că aceasta este operațiunea finală a activității de probațiune, care permite instanței de judecată să determine măsura în care probele reflectă adevărul. Prin aprecierea tuturor probelor administrate, în ansamblul lor, instanța își formează convingerea cu privire la temeinicia sau netemeinicia învinuirii, cu privire la măsura în care prezumția de nevinovăție a fost sau nu înlăturată prin probe certe de vinovăție, dacă se impune sau nu achitarea inculpatului pentru fapta dedusă judecății.

Potrivit dispozițiilor art. 63 alin. (2) C. proc. pen., probele nu au o valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

În virtutea acestor dispoziții, orice infracțiune poate fi dovedită prin orice mijloace de probă prevăzute de lege, dacă organul judiciar și-a format convingerea că a aflat adevărul în cauza dedusă judecării.

Pe de altă parte, prezumția de nevinovăție, astfel cum este reglementată și în dispozițiile art. 6 paragraful 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, produce, în principal, două categorii de consecințe:

a) în privința organelor judiciare, care trebuie să manifeste prudență în examinarea actului de trimitere în judecată și să analizeze, în mod obiectiv, argumentele în favoarea și în defavoarea inculpatului;

b) în privința inculpatului, prezumția de nevinovăție implică dreptul acestuia de a propune probe în apărarea sa și acela de a nu depune mărturie contra lui însuși.

În sistemul nostru de drept, prezumția de nevinovăție - astfel cum este reglementată prin dispozițiile art. 5<sup>2</sup> C. proc. pen. și art. 66 alin. (1) C. proc. pen. - îmbracă două coordonate: administrarea probelor și interpretarea acestora. În ceea ce privește interpretarea probelor, pentru a putea fi înlăturată prezumția de nevinovăție, este necesar ca instanța să înlătore eventualitatea, bănuielile, suspiciunile, aproximațiile, pentru că atunci când infracțiunea nu este dovedită cu certitudine prezumția de nevinovăție împiedică pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

În cauza dedusă judecării, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că prezumția de nevinovăție a fost înlăturată, probele administrate de organele judiciare demonstrând, fără echivoc, vinovăția inculpatului.

Din probele administrate rezultă că, în data de 9 mai 2007, pe raza comunei Domnești, a avut loc un accident de circulație în care au fost implicate o autoutilitară condusă de martorul S.I. și motocicleta condusă de martorul T.J., fratele denunțatorului T.G.

Din conținutul procesului-verbal încheiat de organele de poliție rezultă că fratele denunțatorului nu posedă permis de conducere.

În aceste împrejurări, pentru a evita tragerea la răspundere penală a fratelui său, denunțatorul T.G. a luat hotărârea de a se întâlni cu inculpatul, cunoscând că acesta este agent de poliție.

A doua zi după producerea accidentului l-a sunat pe inculpat, stabilind să se întâlnească ulterior pentru a-i da toate detaliile.

În virtutea acestei înțelegeri, inculpatul s-a întâlnit cu denunțatorul în cursul lunii mai 2007, pretinzând, în schimbul ajutorului - în sensul de a influența modul de soluționare al dosarului Parchetului de pe lângă Judecătoria Cornetu - suma de 1.500 euro.

Relevant este faptul că, după prima discuție telefonică cu inculpatul, acesta s-a deplasat la domiciliul martorului T.N., aspect confirmat de denunțator, dar și de martorul Z.E., care știa că inculpatul urma să-l ajute pe denunțator pentru rezolvarea situației juridice a fratelui acestuia.

De asemenea, martorul S.I. - conducătorul autoutilitarei implicată în accident - a arătat, în declarațiile date, că la 2 - 3 zile de la accident a fost sunat de denunțator, s-a întâlnit cu acesta, care i-a confirmat faptul că a găsit pe cineva care să-l ajute pe fratele său și că această persoană i-a cerut suma de 1.500 euro.

Același martor a arătat că i-a dat denunțatorului suma de 400 euro și că a rămas cu acesta până când a venit inculpatul T.F. Denunțatorul și inculpatul au plecat cu

autoturismul proprietatea personală a acestuia din urmă, cerându-i să lase suma de 1.500 euro în torpedoul autoturismului.

În aceeași zi, denunțatorul l-a sunat pe martorul S.I., spunându-i că problema s-a rezolvat.

Aceleași împrejurări au fost prezentate de martori și în cursul cercetării judecătorești, probele testimoniale coroborându-se cu celelalte probe administrate, din analiza în ansamblu a acestora rezultând, fără dubiu, vinovăția inculpatului.

În ceea ce privește individualizarea judiciară a pedepsei, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, potrivit principiului individualizării pedepsei, aceasta trebuie stabilită în raport cu pericolul social concret al faptei săvârșite și în raport cu individualitatea infractorului.

Indicarea criteriilor generale de individualizare prevăzute în art. 72 C. pen. nu reprezintă o simplă recomandare, ci are un caracter obligatoriu pentru instanță, fiind necesar a releva în considerentele hotărârii aspecte care susțin pedeapsa aplicată, atât în ceea ce privește cuantumul, dar și sub aspectul modalității de executare a acesteia.

Sub aspectul gravității faptei, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că aceasta prezintă un grad de pericol social ridicat, relevat de împrejurările comiterii infracțiunii.

Astfel, inculpatul avea obligația să respecte legea, să impună și celorlalte persoane aceeași obligație. Contrar însă, inculpatul a încălcat-o, folosindu-se de calitatea sa de agent de poliție, calitate care i-a permis să-l convingă pe denunțator că va interveni în rezolvarea favorabilă a unui dosar penal în care fratele denunțatorului era cercetat.

După consumarea infracțiunii, inculpatul a negat constant fapta, încercând să denatureze adevărul și să obțină o soluție de achitare.

Ca atare, nu se justifică nici reducerea pedepsei și nici schimbarea modalității de executare a acesteia.

Așa fiind, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca nefondat, recursul declarat de inculpat.

## **7. Trafic de influență. Elemente constitutive**

**C. pen., art. 257**

Fapta persoanei de a pretinde și primi o sumă de bani, lăsând să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C. pen., indiferent dacă influența este sau nu reală și chiar dacă funcționarul nu a fost individualizat, fiind suficient să se facă referire la funcția pe care acesta o îndeplinește.

I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 1083 din 25 martie 2009

Prin sentința nr. 1051 din 12 septembrie 2008, Tribunalul București, Secția I penală, în baza art. 257 C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, a condamnat pe inculpatul G.I. la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, cu aplicarea art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și b) C. pen., iar în baza art. 26 C. pen. raportat la art. 257 C. pen. cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art.

37 alin. (1) lit. b) C. pen., a condamnat pe inculpatul P.M. la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, cu aplicarea art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și b) C. pen.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

Numitul S.K. a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial București, prin rechizitoriul nr. 289/D/P/2007 din 5 februarie 2008, pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri de mare risc în formă continuată, deținere de droguri de risc și de mare risc în vederea consumului propriu și apartenență la un grup infracțional organizat, cauza aflându-se pe rolul Tribunalului București.

La data de 26 martie 2008, acesta și mama sa, S.E., au sesizat Direcția Națională Anticorupție cu faptul că în luna martie 2008 o persoană cu prenumele M. s-a oferit să-i pună în legătură cu o cunoștință a sa care are influență asupra magistraților de la Tribunalul București și Curtea de Apel București și care, în schimbul sumei de 15.000 euro, poate obține punerea în libertate a denunțatorului.

Denunțatorii au acceptat oferta făcută de M. și au purtat mai multe discuții telefonice în cursul cărora acesta din urmă le-a cerut o copie a rechizitoriului, sub pretextul că i-o va da cunoștinței sale care va rezolva punerea în libertate a denunțatorului și a stabilit o întâlnire cu S.E.

Întâlnirea a avut loc la 24 martie 2008, ocazie cu care denunțătoarea i-a dat lui M., identificat ca fiind inculpatul P.M., copia rechizitoriului și a aflat de la acesta că suma pretinsă de persoana care va interveni pe lângă magistrați pentru revocarea măsurii arestării preventive a denunțatorului este de 15.000 euro.

După formularea denunțului, S.E. a purtat o discuție telefonică cu P.M., în care acesta i-a propus o întâlnire în seara aceleiași zile.

Existând presupunerea justificată că scopul întâlnirii este acela de a se remite suma de bani pretinsă, s-a procedat la marcarea sumei de 15.000 euro, provenită din depozitul constituit la nivelul Direcției Naționale Anticorupție, în conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. (4) din O. U. G. nr. 43/2002.

Ulterior, S.E. a purtat o discuție telefonică cu inculpatul P.M., în cursul căreia au convenit să se întâlnească a doua zi.

Întâlnirea a avut loc în jurul orelor 18<sup>00</sup>, fiind înregistrată audio - video, ca și convorbirile telefonice la care s-a făcut referire, în baza autorizației nr. 12/2008 din 26 martie 2008 emisă cu titlu provizoriu de Direcția Națională Anticorupție, confirmată de Tribunalul București prin încheierea din 27 martie 2008.

Cu această ocazie, inculpatul P.M. i-a cerut denunțătoarei să urce în mașina în care el venise la întâlnire, dar pentru că aceasta a ezitat, inculpatul i-a spus să se deplaseze pe o stradă laterală unde va veni și el să poarte discuții, însă, după ce S.E. a ajuns la locul indicat, a observat că inculpatul a demarat și a plecat cu autoturismul.

Ulterior, atât S.E., cât și fiul ei au aflat de la inculpatul P.M. că a părăsit zona în grabă, deoarece ar fi recunoscut unui polițist care l-au cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni și a bănuțit că aceștia au fost chemați de denunțătoare pentru a-l prinde în flagrant.

Din probele administrate a rezultat că în apropierea locului unde s-a desfășurat întâlnirea s-a aflat și inculpatul G.I.

În seara aceleiași zile, precum și în ziua următoare, inculpatul P.M. a mai purtat discuții telefonice cu cei doi denunțatori și, în final, s-a convins că prezența polițiștilor la locul întâlnirii nu a fost determinată de vreun denunț al lui S.E., comunicându-i acesteia, atât direct, cât și prin intermediul fiului ei, că va veni și persoana care rezolvă punerea în libertate a lui S.K.

În cursul convorbirilor telefonice purtate cu cei doi denunțatori care au precedat această întâlnire, S.E. a aflat că suma pretinsă s-a majorat de la 15.000 euro la 20.000 euro și trebuie să fie remisă în două tranșe, inculpatul P.M. dându-i asigurări denunțatorului că va fi pus în libertate, atrăgându-i atenția în mod repetat ca mama sa să nu sesizeze organul de urmărire penală și să vină cu banii la întâlnire.

Discuțiile telefonice din 28 martie 2008 dintre denunțatori și inculpatul P.M. au fost interceptate și înregistrate în baza autorizației nr. 13 din 28 martie 2008 emisă cu titlu provizoriu de Direcția Națională Anticorupție, confirmată de Tribunalul București prin încheierea din 31 martie 2008.

La data de 28 martie 2008, în jurul orelor 19<sup>00</sup>, inculpații s-au întâlnit cu denunțătoarea, cei doi inculpați dându-i denunțătoarei detalii legate de modul în care se va rezolva punerea în libertate a fiului ei și cum va fi împărțită suma de 20.000 euro magistraților care dispun revocarea măsurii arestării preventive ori soluționează favorabil recursul în ipoteza respingerii cererii denunțatorului.

După finalizarea discuțiilor, cei trei s-au deplasat cu un autoturism în apropierea locuinței denunțătoarei, unde inculpații au așteptat-o pe S.E. până când a revenit din locuință cu suma de 15.000 euro, banii fiind remiși inculpatului G.I. în autoturismul condus de inculpatul P.M.

Pentru preîntâmpinarea descoperii faptelor comise, inculpatul P.M., în timpul remiterii banilor și numărării lor de către inculpatul G.I., a pus mașina în mișcare, deplasându-se pe străzi colaterale Complexului Comercial D.

S.E. a coborât din autoturism, în zona Complexului Comercial D., moment în care organele de urmărire penală au efectuat constatarea infracțiunii flagrante, suma de 15.000 euro fiind descoperită sub scaunul din dreapta față al autoturismului menționat.

Prin decizia nr. 270 din 11 noiembrie 2008, Curtea de Apel București, Secția I penală, a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței nr. 1051 din 12 septembrie 2008 pronunțată de Tribunalul București, Secția I penală, a desființat în parte sentința apelată și, în fond, a majorat pedeapsa aplicată inculpatului G.I. de la 4 ani închisoare la 6 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 257 C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 71 și art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., iar pedeapsa aplicată inculpatului P.M. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 26 C. pen. raportat la art. 257 C. pen. și art. 6 din Legea nr. 78/2000, art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen., a fost majorată de la 4 ani închisoare la 6 ani închisoare, menținându-se celelalte dispoziții ale sentinței penale.

Apelurile declarate de inculpați au fost respinse, ca nefondate.

Împotriva deciziei au declarat recurs inculpații G.I. și P.M.

Inculpatul G.I. a criticat decizia sub aspectul încadrării juridice, considerând că încadrarea juridică corectă a faptei săvârșite este aceea de înșelăciune prevăzută în art. 215 C. pen. și nu de trafic de influență prevăzută în art. 257 C. pen.

Al doilea motiv de recurs se fundamentează pe dispozițiile art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 C. proc. pen. - greșita individualizare a pedepsei.

Inculpatul P.M. a invocat, între altele, cazul de casare a hotărârii prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 C. proc. pen.

Examinând cauza din punct de vedere al motivelor de recurs formulate, Înalta Curte de Casație și Justiție reține următoarele considerente:

Instanța de fond a analizat situația de fapt, dând o încadrare juridică corectă, concluzionând că în sarcina inculpatului G.I. nu poate fi reținută infracțiunea de înșelăciune.

În cazul infracțiunii de trafic de influență autorul primește foloasele, deoarece afirmă că are influență pe lângă un funcționar. Această influență poate fi reală sau pur și simplu imaginară. Este suficient că, din atitudinea făptuitorului, rezultă nemijlocit sau indirect (atunci când „lasă să se creadă”) că are influență asupra funcționarului respectiv.

Din probatoriul administrat în cauză rezultă că inculpatul recurent „a lăsat să se creadă” că are influență asupra magistraților.

Chiar dacă funcționarul pe lângă care ar urma să se intervină nu a fost individualizat, este suficient că se face referire la funcția pe care o îndeplinește.

Din materialul probator administrat în cauză rezultă că s-a dat de înțeles că urmează să se intervină la judecătoria cauzei.

Influența presupusă a inculpatului a constituit pentru persoana interesată motivul determinant al tranzacției.

Vinovăția inculpatului are un corespondent în atitudinea psihică a cumpărătorului de influență, în sensul că acesta are un interes real de a obține favoarea unui funcționar sau a altui salariat.

Inculpatul G.I. a pretins de la martorul S.K. suma de 20.000 euro, lăsând să se creadă că are influență asupra judecătorilor de la Tribunalul București și Curtea de Apel București, pentru a-i determina să dispună revocarea măsurii arestării preventive a denunțatorului și admiterea recursului, în cazul menținerii arestării preventive.

Chiar dacă inculpatul G.I. nu cunoștea niciun judecător, intenția acestuia fiind doar de a lua banii de la martora denunțătoare, nu se poate reține infracțiunea de înșelăciune, deoarece funcționatul există, făcându-se referire la faptul că se va interveni la membrii completului de judecată.

În concluzie, în cauză, nu subzistă cazul de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 17 C. proc. pen.

Referitor la inculpatul P.M., din adresa nr. 1613/D/P/2008 eliberată de Ministerul Public rezultă că, la data de 4 decembrie 2008, numitul P.M., arestat în altă cauză, a formulat un denunț față de L., care vinde heroină cu sumă de 50 lei doza, denunțul formând obiectul dosarului nr. 1613/D/P/2009.

Urmare a acestui denunț, a fost identificat L. în persoana inculpatului M.G.

Acesta a fost depistat, în urma acțiunii de prindere în flagrant inițiată de organele de urmărire penală, la data de 13 ianuarie 2009, că a vândut 3 doze conținând 0,33 g de heroină martorei U.D. și a deținut pentru vânzare și pentru consum propriu, fără drept, 8 doze conținând 1 g de heroină.

Prin rechizitoriul nr. 1613/D/P/2009 din data de 29 ianuarie 2009 s-a dispus trimiterea în judecată a acestui inculpat.

În acest caz, inculpatul beneficiază de cauza de reducere a pedepsei prevăzută în art. 19 raportat la art. 2 lit. a) pct. 2 teza finală din Legea nr. 682/2002, ce se referă la persoana care, întrucât a comis o infracțiune gravă, are calitatea de inculpat într-o cauză, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecății denunță sau facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni.

În acest sens, în considerarea cazului de casare prevăzut în art. 385<sup>9</sup> alin. (1) pct. 14 C. proc. pen., această eroare de judecată trebuie îndreptată prin admiterea recursului inculpatului, conform art. 385<sup>15</sup> pct. 2 lit. d) C. proc. pen.

În baza aceluiași caz de casare va fi limitat și conținutul pedepsei accesorii aplicată inculpatului G.I. la drepturile prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și b) C. pen., fiind proporțională și justificată numai interzicerea acestor drepturi, în acord cu decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursurile declarate de inculpații P.M. și G.I. împotriva deciziei nr. 270 din 11 noiembrie 2008 a Curții de Apel București, Secția I penală, a casat decizia recurată numai cu privire la pedeapsa principală aplicată inculpatului P.M. și, respectiv, pedeapsa accesorie aplicată inculpatului G.I. și, rejudecând: a făcut aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 și a redus pedeapsa aplicată inculpatului P.M. de la 6 ani închisoare la 5 ani închisoare, a limitat conținutul pedepsei accesorii aplicată inculpatului G.I. la drepturile prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și b) C. pen., menținând restul dispozițiilor deciziei atacate.

## **Curți de Apel**

### **1. Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia penală nr. 51/A/2009**

**CURTEA DE APEL CLUJ  
SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI  
DECIZIA PENALĂ NR. 51/A/2009  
Ședința publică de la 12 mai 2009**

Asupra apelurilor penale de față,

În baza lucrărilor dosarului, constată că Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.217/D din 17 aprilie 2008, a condamnat pe inculpatul:

C.P.,

În temeiul art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. (1) lit. a) și art. 76 alin. (1) lit. c) C. pen., la pedeapsa de: 2 (doi) ani și 10 (zece) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

În baza art. 76 alin. (3) C. pen. înlătură pedeapsa complementară privativă de drepturi.

În temeiul art. 86<sup>1</sup> C. pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, pe durata termenului de încercare prevăzut de art. 86<sup>2</sup> C. pen., stabilit de instanță la 5 ani și 10 luni (2 ani și 10 luni pedeapsa + un interval de timp de 3 ani).

În baza art. 86<sup>3</sup> C. pen., pe durata termenului de încercare, condamnatul trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj la datele fixate de consilierul de probațiune, dar nu mai puțin de odată pe trimestru;
- să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În temeiul art. 359 C. proc. pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prevăzute de art. 86<sup>4</sup> C. pen.

În baza art. 71 alin. (1) C. pen. s-a interzis inculpatului, pe durata executării pedepsei, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a)-c) C. pen.

În temeiul art. 71 alin. (5) C. pen., pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii a interzicerii unor drepturi.

În temeiul art. 88 C. pen. s-a scăzut din durata pedepsei pronunțate, timpul reținerii și arestului preventiv începând cu data de 27.07.2007 și până la data de 24.01.2008.

În baza art. 19 din Legea nr. 78/2000 s-a dispus confiscarea sumei de 10.000 euro, ce a făcut obiectul infracțiunii de luare de mită și care a fost ridicată de la inculpat, în temeiul art. 97 C. proc. pen., de către organele poliției judiciare din cadrul D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, la data de 27.07.2007.

În temeiul art. 14 alin. (3) lit. b) raportat la art. 346 alin. (1) C. proc. pen., art. 19 din Legea nr. 78/2000 a fost obligat inculpatul să-i plătească părții vătămate M.P. suma de 3.000 euro sau echivalentul în lei, la cursul BNR din ziua plății efective.

În baza art. 357 alin. (2) lit. c) C. proc. pen. s-a menținut măsura sechestrului asigurător luată asupra unor bunuri ale inculpatului C.P., prin ordonanțele (...) din dosarul de urmărire penală, bunuri identificate conform proceselor-verbale (...) din dosarul de urmărire penală, și anume teren arabil în suprafață de 0,87 ha, (...), având o valoare de circulație de 20.000 euro, sechestrul fiind luat până la concurența sumei de 2.900 euro și suma de 328 lei, consemnată la CEC la dispoziția instanței, conform recipisei nr. 503140/1 din data de 31.07.2007.

În temeiul art. 191 alin. (1) C. proc. pen. a fost obligat inculpatul C.P. să plătească în favoarea statului cheltuieli judiciare în sumă de 6.000 lei.

În temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen. a fost achitat inculpatul P.I. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, deoarece fapta nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

S-a respins cererea de restituire de către inculpat a sumei de 1.500 euro, formulată de partea vătămată M.P.

În baza art. 357 alin. (2) lit. c) C. proc. pen. s-a ridicat măsura sechestrului asigurător aplicată prin ordonanță (...) și luată asupra unui depozit bancar, (...), pe numele inculpatului P.I., pentru suma de 1.500 euro.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj înregistrat la Tribunalul Cluj sub nr.3703/117/2007 la data de 21 august 2007 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului C.P. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului P.I. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

În fapt, s-a reținut, în esență, că inculpatul C.P., în calitate de primar al comunei J. și președinte al Comisiei de fond funciar din această comună, în perioada noiembrie 2006 - iulie 2007, a pretins de la denunțatorul M.P. suma de 18.000 euro, din care a și primit efectiv 13.000 euro, în scopul de a îndeplini un act privitor la îndatoririle sale de serviciu, și anume, de a semna punerea în posesie pentru un teren aflat pe raza comunei J., jud. Cluj, teren în care denunțatorul avea un interes financiar.

În privința inculpatului P.I. s-a reținut că, în calitate de membru al comisiei de fond funciar din comuna J., în perioada noiembrie - decembrie 2006, a pretins și primit de la denunțatorul M.P., în mod direct și prin intermediul lui M.N., suma de 1.500 euro, pentru ca în calitate pe care o avea să procedeze la întocmirea cu precădere a actelor de punere în posesie privitor la un teren de pe raza comunei J. unde făptuitorul M.P. avea un interes material direct.

Inculpații audiați în fața organelor de urmărire penală și în faza de judecată nu au recunoscut săvârșirea faptelor. Inculpatul C.P. a arătat că a primit efectiv suma de 10.000 euro și a acceptat promisiunea de oferire a sumei de 15.000 euro făcută de denunțatorul M.P., însă numai la insistențele acestuia, dar nu a primit niciodată suma de 3.000 euro

despre care M.P. afirmă că i-a achitat-o în două tranșe. Inculpatul P.I. a arătat că a primit de la denunțatorul M.P. suma de 1.500 euro, însă remiterea acestei sume nu a avut nicio legătură cu îndeplinirea ori neîndeplinirea vreunei atribuții de serviciu, ci i-a fost dată pentru activitatea pe care inculpatul a desfășurat-o pentru efectuarea unor măsurători de terenuri și pentru individualizarea unor suprafețe de pământ pe care proprietarii doreau să le vândă.

Din probele administrate în cauză, instanța reține următoarea stare de fapt:

I. Începând cu anul 2004 inculpatul C.P. a ocupat funcția de primar al comunei J. În conformitate cu ordinul nr. 367 din 12 iunie 2006 al Prefectului Județului Cluj, inculpatul ocupa și funcția de președinte a Comisie locale de fond funciar, activitate desfășurată în conformitate cu reglementările din art. 2 din H.G. nr. 890/2005 privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, punerea în posesie a proprietarilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate. Conform ordinului Prefectului Județului Cluj nr. 367 din 12 iunie 2006, din aceeași comisie locală de fond funciar făceau parte și inculpatul P.I. - în calitate de inginer agronom precum și martora P.T., în calitate de specialist în măsurători topografice.

În cursul anului 2006 partea vătămată M.P. și-a manifestat interesul pentru achiziționarea unor terenuri pe raza comunei J. Având în vedere că acesta deținea o fermă de animale intenționa să cumpere terenuri cu destinație de pășune. În acest sens partea vătămată și soția sa au achiziționat în septembrie 2006, mai precis în data de 12, o suprafață de teren de 12.400 mp. de la numitul I.P., tatăl inculpatului P.I.

În același context partea vătămată a achiziționat și alte terenuri de la mai mulți proprietari însă a cedat drepturile obținute în baza unor astfel de convenții, ținând seama că aceste terenuri aveau o situație juridică destul de complicată.

Partea vătămată era prieten cu martorul M.N., care la rândul său îl cunoștea pe viceprimarul comunei J. numitul P.D. Viceprimarul comunei J. i l-a prezentat pe martorul M.N. inculpatului P.I. De la inculpat, martorul a aflat că pe raza comunei J. ar exista o suprafață de teren ce urma să-i fie restituită unui singur proprietar și anume martorul L.P., teren cu destinație de pășune situat aproximativ în același loc în care partea vătămată achiziționase anterior terenuri. Despre aceasta martorul M.N. l-a informat pe partea vătămată M.P.

Astfel, în perioada noiembrie 2006 - martie 2007, partea vătămată a încheiat promisiuni de vânzare-cumpărare de terenuri pe raza comunei J. cu numitul L.P., care urma să fie pus în posesie cu o suprafață destul de însemnată de teren. Prima promisiune de vânzare-cumpărare, datată 23 noiembrie 2006 a fost încheiată cu privire la o suprafață de teren de 45 ha situată în locul denumit „P.”, în tarlaua 45, pentru prețul de 1 euro/mp.

Așa cum reiese din declarațiile martorului L.P., de toate demersurile legate de obținerea actelor necesare punerii în posesie, cu finalitatea eliberării titlului de proprietate urma să se ocupe partea vătămată M.P.

Din declarațiile părții vătămate M.P. reiese că pentru a se asigura de urgentarea lucrărilor desfășurate în vederea punerii în posesie a numitului L.P., la sfârșitul anului 2006 a avut o discuție cu primarul comunei J., inculpatul C.P., în sensul că urmează ca L.P. să fie pus în posesie cu o suprafață de 32 ha teren pe raza comunei J. Din aceleași probe rezultă că la sfârșitul lunii noiembrie 2006, ca urmare a ședinței Comisiei locale de fond funciar, inculpatul C.P. i-a înmănat părții vătămate procesul-verbal al acelei ședințe.

Se pare că această ședința a avut loc, mai precis, la data de 24 noiembrie 2006. Cu acea ocazie inculpatul l-a asigurat pe partea vătămată că îl va pune în posesie pe L.P., și i-a cerut a-l ajuta pe acesta, exprimându-se în continuare că „trebuie să trăim și noi.”

Din cele declarate de partea vătămată rezultă că prin expresia redată mai sus, acesta a înțeles că ar fi oportun să-l „stimuleze” pe inculpat pentru a pune în practică asigurările pe care i le-a dat. În acest context, partea vătămată i-a dat inculpatului suma de 1.000 euro.

În zilele următoare partea vătămată s-a întâlnit din nou cu inculpatul, iar acesta i-a spus că sunt persoane care sunt dispuse să dea zeci de mii de euro pentru terenuri similare, sugerându-i totodată părții vătămate că ar fi ceva probleme cu punerea în posesie a lui L.P., deoarece terenurile pretinse de acesta se află în administrarea Agenției Domeniilor Statului. Totodată, inculpatul i-a spus părții vătămate că va încheia un protocol cu A.D.S. cerându-i acestuia din urmă să se deplaseze la București la sediul acestei instituții, după care ar fi posibilă punerea în posesie a lui L.P. cu o suprafață de 50 ha teren. Din relatările părții vătămate rezultă că această discuție a avut loc cândva la începutul lunii decembrie 2006.

Pentru a-i înmâna protocolul întocmit pentru A.D.S. inculpatul i-a pretins părții vătămate suma de 2.000 euro, sumă remisă de către partea vătămată. După momentul dării și primirii sumei în discuție inculpatul i-a înmănat părții vătămate protocolul și o delegație de deplasare a acestuia la București. În același timp inculpatul i-a sugerat părții vătămate că ajungând la A.D.S. să caute o anumită persoană, al cărei nume partea vătămată nu și l-a amintit.

Partea vătămată a făcut deplasarea la București și la A.D.S. s-a adresat persoanei indicate de către inculpat, iar persoana respectivă i-a spus la rândul său părții vătămate că trebuie să revină la Cluj unde să-l caute pe un anume M. Partea vătămată s-a conformat, iar M. i-ar fi spus să se ducă la primar, deoarece acesta știe ce are de făcut.

La începutul anului 2007, după sărbătorile de iarnă, în comună au început să circule zvonuri legate de intenția Companiei „N.” de a investi acolo. În acest context, inculpatul, i-a spus părții vătămate că prețurile terenurilor cresc, că vin oameni chiar de la București care le cumpără pe zeci de mii de euro. În aceeași perioadă inculpatul l-a anunțat pe partea vătămată că nu-l poate pune în posesie pe L.P. decât cu o suprafață de 26 ha., dar partea vătămată a fost de acord și cu punerea în posesie pentru suprafața amintită. Cu aceeași ocazie, inculpatul, i-a sugerat să se gândească la o altă sumă, iar după ceva timp i-a spus părții vătămate că numai cu 17 ha va putea pune în posesie pe L.P. Și această variantă a fost acceptată de către partea vătămată.

Cu toate asigurările ce i-au fost date, partea vătămată a constatat că s-a tergiversat punerea în posesie a lui L.P. Din declarațiile părții vătămate rezultă că și martorul L.P. a constatat personal această situație și a făcut o plângere la Prefectura Cluj, ceea ce a declanșat un control la Primăria J. cu privire la punerea în posesie a numitului L.P. Partea vătămată mai arată că după acest control inculpatul C.P. s-ar fi exprimat de maniera că „oricâte controale vor fi, tot nu-i va da terenul lui L.P.”

În acest context partea vătămată a formulat un denunț la D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj. După formularea denunțului partea vătămată împreună cu martorul M.N. s-a întâlnit cu inculpatul P.I., la un local din Cluj-Napoca, unde inculpatul P.I. l-a contactat pe inculpatul C.P. și a intermediat o întâlnire între acesta și partea vătămată.

Personal partea vătămată a stabilit cu inculpatul C.P. să se întâlnească a doua zi la Restaurantul „K.”. Cu ocazia acestei întâlniri inculpatul C.P. i-a pretins părții vătămate pentru punerea în posesie a lui L.P. suma de 15.000 euro, din care 10.000 euro urma să primească atunci, iar restul după punerea în posesie a lui L.P., ce urma să aibă loc în luna următoare.

Partea vătămată s-a dus acasă pentru a face rost de suma de 10.000 euro iar cu banii respectiv s-a deplasat la D.N.A. unde au fost marcați. După acest moment, telefonic, partea vătămată și inculpatul C.P. au stabilit să se întâlnească în jurul orei 19,00, la o benzinărie de la intrarea în comuna J., și prezentându-se la întâlnire a constatat că în parcare, întâmplător, se afla o mașină a poliției ce efectua controale radar. Partea vătămată l-a întrebat pe inculpat dacă poate să-i dea banii, iar el a răspuns că nu e nicio problemă zicând „dă-i înapoi” - cei 10.000 euro se aflau într-o pungă pe care i-a dat inculpatului.

După aceea au venit organele judiciare.

.....  
Raportat la procesele-verbale de constatare a flagrantului, de consemnare a seriilor celor 20 de bancnote ce formau suma de 10.000 euro și de marcarea cu substanță fluorescentă, procesele-verbale de redare a înregistrărilor ambientale și a convorbirilor telefonice, planșele foto, instanța apreciază că primirea sumei de 10.000 euro de către inculpatul C.P. la data de 27 iulie 2007 se situează în afara oricărui echivoc.

În legătură cu pretinderea sumei de 15.000 euro la aceeași dată de 27 iulie 2007, analizând procesele-verbale de redare a convorbirilor ambientale purtate de partea vătămată și inculpatul C.P., rezultă că acesta din urmă a avansat cifra 15, în contextul în care partea vătămată i-a spus inculpatului că 20-30.000 nu are de unde „că îi mult”. A vândut ceva miei și are „25-26.000 euro” dar cu o seară înainte i-a spus lui P. (referindu-se la inculpatul P.I.) să nu-i ceară 20-30.000, că nu are de unde.

Prin urmare contextul în care inculpatul a avansat cifra 15 sugerează în mod elocvent că era vorba de mii de euro. Concluzionând rezultă așadar că în cauză există și acțiunea de pretindere a sumei de 15.000 euro. Este real că din procesul-verbal de redare a convorbirilor ambientale purtate de partea vătămată și inculpatul C.P. rezultă că acțiunea de pretindere s-a desfășurat într-un mod „timid”, inculpatul încercând mai mult să sugereze aceasta, decât să o spună în mod deschis, însă acest lucru s-a datorat faptului că inculpatul conștientiza caracterul ilicit al discuțiilor purtate. În aceeași ordine de idei, este evident că inculpatul era conștient că săvârșește o faptă ilicită, din aceleași procese-verbale de redare a convorbirilor ambientale rezultând că în repetate rânduri i-a atras atenția părții vătămate să nu spună altor persoane despre înțelegerea lor, cu referire în mod expres la inculpatul P.I. și viceprimarul P.D.

.....  
Mai rămâne în discuție primirea anterioară, în cursul lunilor noiembrie - decembrie 2006 a sumei de 3.000 euro. Inculpatul a negat în mod constant primirea acestei sume de bani, oferită în două tranșe, de câte 1.000 și respectiv 2.000 euro.

.....  
Sintetizând, raportat la toate probele mai sus reținute instanța a apreciat că inculpatul a comis infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000. Ca și în actul de sesizare instanța a reținut caracterul unitar al infracțiunii deduse judecății pentru că, în reglementarea dată

de legiuitor infracțiunii cercetate, s-au pus pe același plan activități ce constituie un început de executare cu altele ce echivalează cu forma consumată a infracțiunii. Astfel, nu are relevanță în ce fel se consumă activitatea infracțională, prin care din acțiunile alternative ce intră în conținutul acestei fapte penale, fie că este vorba de pretindere ori primire, acceptare de promisiuni ori nerespingere a unor astfel de promisiuni. Sumele ce au fost primite de către inculpat ori pretinse de către acesta s-au vehiculat în subsumarea aceluiași scop, aceleași finalități de obținere a titlului de proprietate asupra unui teren situat pe raza comunei J., în care partea vătămată avea un interes financiar.

Este legală și încadrarea juridică prin raportare la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, atâta timp cât prin lege inculpatul, în calitate pe care o avea de primar al unei comune, avea atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor, chiar dacă în concret activitatea de luare de mită nu s-a desfășurat în raport de aceste atribuții.

La individualizarea sancțiunii aplicabile inculpatului instanța a ținut seama de criteriile prevăzute de art. 72 C. pen., luând în considerare limitele de pedeapsă prevăzute în partea specială a Codului penal pentru infracțiunea dedusă judecății, prin raportare la legea specială, gradul de pericol social al faptei săvârșite concretizat în modul concret în care acesta a comis activitatea cercetată folosindu-se de calitatea sa de reprezentant al unei instituții publice, condiționând îndeplinirea unei atribuții de serviciu, de primirea unei sume de bani. Prin activitatea desfășurată, inculpatul a produs o urmare de pericol ce rezidă în demolarea încrederii comunității locale, pe care aceasta a pus-o în inculpat ca ales al său pentru reprezentarea intereselor majore ale cetățenilor și gospodărirea comunei într-un mod onorabil. În cadrul aceluiași proces de individualizare judiciară a pedepsei instanța va ține seama și de persoana inculpatului, un om cu o etate relativ înaintată, care se află la prima confruntare cu legea penală și a avut un istoric politic fără pată până la momentul începerii acestei activități infracționale. Din declarațiile mai multor martori audiați în cauză, instanța reține că inculpatul era cunoscut ca un om onest, fără vocație de corupt, și a fost investit cu încrederea comunității în mai multe rânduri, ocupând pe rând funcția de viceprimar și apoi primar al aceleiași comune, în două rânduri. Susținerea de care se bucură și în prezent în rândul comunității din care face parte (...), conduce la concluzia că anterior comiterii faptei inculpatul a avut o conduită bună, în societate, în general și în familie, în special, ceea ce reprezintă o circumstanță de atenuare a răspunderii penale în sensul art. 74 alin. (1) lit. a) C. pen.

Drept consecință, instanța a dat acestei circumstanțe efectul dictat de dispozițiile art. 76 alin. (1) lit. c) C. pen., a coborât pedeapsa sub limita minimă impusă de art. 254 alin. (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000. Pedeapsa a fost coborâtă până la 2 ani și 10 luni închisoare.

Avându-se în vedere că au fost reținute circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului, în baza art. 76 alin. (3) C. pen., instanța a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi.

În legătură cu modalitatea de executare a acestei sancțiuni, instanța a apreciat că sunt îndeplinite în cauză toate condițiile impuse de art. 86<sup>1</sup> C. pen., atât cele referitoare la cuantumul pedepsei aplicate, antecedenta penală a inculpatului cât și la atitudinile inculpatului, dictate de modelul său comportamental, de a realiza că pronunțarea unei condamnări față de sine și aplicarea unei pedepse constituie un avertisment suficient pentru reeducarea sa, nefiind necesară executarea unei pedepse în regim de detenție.

Drept consecință, în temeiul art. 86<sup>1</sup> C. pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, pe durata termenului de încercare prevăzut de art. 86<sup>2</sup> C. pen., stabilit de instanță la 5 ani și 10 luni. Acest termen de încercare se compune din pedeapsa aplicată de 2 ani și 10 luni, la care se adaugă un interval de timp de 3 ani, stabilit de instanță în funcție de gravitatea faptei dedusă judecății și de persoana inculpatului.

În baza art. 86<sup>3</sup> C. pen., pe durata termenului de încercare, condamnatul va trebui să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj la datele fixate de consilierul de probațiune, dar nu mai puțin de o dată pe trimestru;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În temeiul art. 359 C. proc. pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prevăzute de art. 86<sup>4</sup> C. pen.

În baza art. 71 alin. (1) C. pen. s-a interzis inculpatului, pe durata executării pedepsei, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) - c) C. pen., apreciind că în raport de fapta comisă, calitatea pe care inculpatul o avea la data comiterii faptei și în raport de care a fost comisă fapta, se impune interzicerea exercitării tuturor acestor drepturi.

În temeiul art. 71 alin. (5) C. pen., pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii a interzicerii unor drepturi.

Prin ordonanța din 27 iulie 2007 a D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, inculpatul C.P. a fost reținut pentru un termen de 24 ore începând cu ora 23,45. Ulterior a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de inculpat, iar prin încheierea penală nr.80/C/28.07.2007 a Tribunalului Cluj s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului C.P., pentru un termen de 29 de zile, cu începere din 28 iulie 2007 și până la data de 25 august 2007. În temeiul art. 88 C. pen. s-a scăzut din durata pedepsei pronunțate timpul reținerii și arestului preventiv, începând cu data de 27.07.2007 și până la data de 24.01.2008, când inculpatul a fost pus în libertate ca urmare a deciziei penale nr.60/R/2008 a Curții de Apel Cluj.

Potrivit procesului-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, în baza art. 97 C. proc. pen., în vederea continuării cercetărilor, valorile menționate în acel proces-verbal, adică suma de 10.000 euro în 20 bancnote a câte 500 euro, a fost ridicată de către organele de urmărire penală. În conformitate cu art. 19 din Legea nr. 78/2000, în cazul săvârșirii infracțiunilor din Cap. III al legii menționate, banii, valorile sau orice alte bunuri care au fost date pentru comiterea infracțiunilor, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia, se confiscă. Întrucât partea vătămată nu a formulat pretenții în raport de suma de 10.000 euro, așa cum rezultă din declarațiile sale (...), în baza textului de lege mai sus amintit, instanța a dispus confiscarea sumei de 10.000 euro, ce a făcut obiectul infracțiunii de luare de mită, și care a fost ridicată de la inculpat, în temeiul art. 97 C. proc. pen., de către

organele poliției judiciare din cadrul D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, la data de 27.07.2007.

Așa cum s-a arătat mai sus, partea vătămată s-a constituit partea civilă cu suma de 6.000 euro, din care 3.000 euro reprezentând suma dată inculpatului C.P. în perioada noiembrie - decembrie 2006 și câte 1.500 euro date inculpatului P.I. și făptuitoarei P.T.

Ținând seama că în cauză sunt îndeplinite toate condițiile necesare angajării răspunderii civile delictuale, conform art. 998 C. civ., existența faptei ilicite, existența prejudiciului, probată fiind și întinderea acestuia, conform mijloacelor de probă arătate în amănunt la descrierea stării de fapt, existența raportului de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu și vinovăția inculpatului, în temeiul art. 14 alin. (3) lit. b) raportat la art. 346 alin. (1) C. proc. pen., la art. 19 Legea nr. 78/2000 și la art. 998 C. civ., instanța a obligat inculpatul să-i plătească părții vătămate M.P. suma de 3000 euro, sau echivalentul în lei, la cursul BNR din ziua plății efective.

Prin ordonanța din 1 august 2007 emisă de D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra imobilului constând în 0,87 ha teren arabil, situat pe raza comunei J., aparținând inculpatului C.P., de asemenea, prin ordonanța din 30 iulie 2007, aceleași organe de urmărire penală au dispus aplicarea unui sechestrul asigurător asupra sumei de 328 lei ridicată de la inculpat la data de 27 iulie 2007. Cele două acte procesuale mai sus amintite au fost puse în aplicare prin procesele-verbale de aplicare a sechestrului (...).

În baza art. 357 alin. (2) lit. c) C. proc. pen. s-a menținut măsura sechestrului asigurător luată asupra unor bunuri ale inculpatului C.P., prin ordonanțele mai sus amintite, bunuri identificate conform proceselor-verbale mai înainte indicate, și anume teren arabil în suprafață de 0,87 ha, situat pe raza comuna J., având o valoare de circulație de 20.000 euro, sechestrul fiind luat până la concurența sumei de 2.900 euro și suma de 328 lei, consemnată la CEC la dispoziția instanței, conform recipisei nr.503140/1 din data de 31.07.2007.

În temeiul art. 191 alin. (1) C. proc. pen. a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului cheltuieli judiciare în sumă de 6.000 lei.

II. Referitor la fapta dedusă judecății și pentru care este cercetat inculpatul P.I. instanța reține, conform declarațiilor inculpatului, că în perioada în care se presupune că a comis fapta pentru care este cercetat avea calitatea de inginer agronom în cadrul Primăriei J. fiind de asemenea membru al Comisiei locale de fond funciar.

L-a cunoscut inițial pe martorul M.N., fiindu-i prezentat de către viceprimarul P.D. Martorul amintit intenționa să cumpere, împreună cu o agenție imobiliară o suprafață de circa 80 hectare de teren, suprafață aflată pe un deal, la distanța de 2-3 km de sat, cu destinația de fânaș și nelucrat de cetățeni de ani de zile. Fiind localnic și cunoscându-i pe cetățenii din J., martorul M.N. i-a cerut inculpatului ajutorul, spunându-i că dacă reușește să cumpere acea suprafață de 80 hectare, va plăti pentru terenul înscris în titlul de proprietate al părinților inculpatului un preț mai mare. M.N., împreună cu agenția respectivă și mai mulți cetățeni, care și-au manifestat disponibilitatea de a vinde terenul, au stabilit de comun acord prețul unui mp. la un euro. Toate acestea se întâmplau în primăvara lui 2006.

Ulterior acestui moment au apărut probleme, în sensul că cetățenii care doreau să vândă nu știau unde este amplasat terenul deținut și care sunt vecinătățile, astfel că veneau la inculpat acasă să-l întrebe ce e de făcut. Părinții inculpatului au vândut de

asemenea un teren asupra căruia li s-a reconstituit dreptul de proprietate, în baza legii fondului funciar, fiind printre primii care au procedat de această manieră, prin aceasta dând un exemplu și altor concetățeni, astfel că tot mai mulți cetățeni își manifestau voința de a vinde, fără să știe însă unde este exact amplasat terenul pe care voiau să-l vândă. Între timp mulți dintre proprietarii din titlurile de proprietate au decedat, iar moștenitorii, dorind să vândă, veneau să-l întrebe pe inculpat cum ar putea fi identificat terenul.

În acest context, după orele de program, și în zilele de sâmbăta și duminica, inculpatul a lucrat la identificarea suprafețelor de teren ce urmau a fi vândute.

Prin luna august - septembrie 2006, în timp ce se afla în stația de autobuz IRA, împreună cu martora P.T., s-au întâlnit cu martorul M.N., care le-a dat la fiecare câte 500 de euro. Primind acei bani, inculpatul a avut reprezentarea că M.N. și-a îndeplinit promisiunea, că îi va plăti un preț mai mare pentru terenul părinților săi, dacă îl ajută la identificarea terenurilor. La sfârșitul lunii octombrie, începutul lunii noiembrie 2006, a primit, de această dată de la partea vătămată M.P., suma de 1.000 euro. Partea vătămată nu i-a spus inculpatului ce reprezintă suma respectivă, însă inculpatul a crezut că este prețul pentru munca de identificare pe care a realizat-o.

Inculpatul a mai arătat că nu a semnat procesul-verbal al ședinței comisiei de fond funciar din 24 noiembrie 2006, în care s-a hotărât punerea în posesie a lui L.P. și a altor persoane, deoarece, înainte de acest moment, la primărie au venit 3-4 persoane cu extrase de carte funciară din care rezulta că și aceștia au dreptul de a pretinde suprafețele cerute de L.P., pe același amplasament. Terenul din acele extrase, în suprafață de aproximativ 110 hectare, reprezenta pășunea comunală și era situată lângă fânețele cumpărate de martorul M.N. și partea vătămată M.P.

Inculpatul a susținut că nu știa de existența unui antecontract de vânzare-cumpărare încheiat între L.P. și partea vătămată. Inculpatul nu a vorbit niciodată la telefon cu L.P., nici nu avea numărul de telefon al acestuia, iar pentru problemele legate de restituirea terenurilor pretinse de acesta, primăria ținea legătura cu el prin S.I., care era mandatarul lui L.P.

Inculpatul a arătat că, făcând un calcul pentru terenul deținut în titlu de părinții săi, în suprafață de 1,23 hectare, i-ar fi revenit un preț de 1,10 euro pe mp. A mai precizat că niciodată nu a pretins bani, ci martorul M.N. când și-a manifestat intenția de a cumpăra terenuri în J., i-a promis că îi va da bani, dacă îl va ajuta cu identificarea terenurilor. De abia în primăvara lui 2007 a aflat că M.N. și M.P. ar fi interesați să cumpere terenurile pentru care L.P. formulase cerere la legea fondului funciar.

Inculpatul a susținut că la discuțiile pe care le-a purtat cu martorul M.N. cu privire la prețul mai mare pe care i-l va da pentru terenul părinților săi, a asistat numitul C.V.

Susținerea inculpatului redată mai sus este într-adevăr confirmată de declarația martorului C.V., care arată că a fost de față când martorul M.N. i-a promis inculpatului P.I. că îi dă un preț mai mare pe terenul achiziționat de la părinții săi dacă îl ajută la identificarea terenurilor.

Martora P.T. a declarat că a fost angajata Primăriei J. și a ajutat-o pe partea vătămată să cumpere terenuri în această localitate, acordându-i ajutor concret la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare, după orele de serviciu și în week-end. De asemenea martora l-a ajutat pe partea vătămată la identificarea terenurilor cumpărate, pe hartă.

Pentru acest ajutor a primit de la partea vătămată în total suma de 1.500 euro, prima tranșă, la sfârșitul lui octombrie 2006. Bani i-au fost dați de către martorul M.N., dar erau din partea lui M.P. Acest lucru se întâmpla în stația de troleibuze de la IRA. Martora P.T. era însoțită în acel moment de inculpatul P.I. și amândoi știau că urma să primească bani, dar nu știau exact cât. A declarat martora că nu a văzut exact momentul în care inculpatul P.I. a primit banii.

A doua tranșă de bani martora a primit-o în noiembrie 2006, respectiv 500 euro. Și această sumă i-a fost dată tot de către martorul M.N. Și de această dată era prezent și inculpatul P.I. Martora a relatat că nu știe dacă și inculpatul a primit cu aceeași ocazie vreo sumă de bani.

Ulterior martora a mai primit 5 milioane lei vechi, la sfârșitul lui noiembrie ori decembrie 2006, iar la diferență de câteva zile, a mai primit încă 5 milioane lei vechi, ambele sume fiind înmânate de același martor, M.N., odată în fața Primăriei J., iar o dată (...) în Piața Mihai Viteazu din Cluj-Napoca. O ultimă tranșă de 5 milioane lei a primit-o la începutul anului 2007, până în data de 9 ianuarie 2007, în fața cofetăriei C. din municipiul Cluj-Napoca, de această dată banii fiindu-i dați de către partea vătămată M.P.

Martora a susținut că dacă inculpatul P.I. a primit din partea părții vătămate sume de bani, crede că erau pentru ajutorul dat acesteia, în sensul că și inculpatul a participat la munca de încheiere a contractelor de vânzare-cumpărare și chiar a fost și la agenția imobiliară din Cluj-Napoca prin intermediul căreia s-a realizat tranzacția. Martora a declarat că știe despre existența protocolului dintre Primărie și A.D.S., chiar aceasta l-a redactat împreună cu inculpatul P.I., și a arătat că nu cunoaște nimic despre vreo sumă de bani dată pentru încheierea acestuia sau despre sume de bani legate de el.

Martora a avut o înțelegere cu partea vătămată în sensul de a-i da acesteia suma de 2.000 euro, pentru munca prestată de ea. La un moment dat, partea vătămată a chemat-o pe martoră să-i dea 500 euro și atunci partea vătămată i-a sugerat că cei 500 euro ar fi de fapt pentru redactarea protocolului. Până la acea întâlnire cu partea vătămată martora declară că nu a știut ca cineva să fi pretins sau dat sume de bani, legat de această activitate. Acea discuție a avut loc în data de 27.07.2007.

După primirea banilor în stația IRA inculpatul P.I. i-a spus martorei că nu este cu conștiința împăcată că a primit acei bani și că dorește să-i returneze părții vătămate M.P.

Din declarația dată în fața instanței de către martorul M.N., instanța reține că pe inculpatul P.I. îl cunoaște de pe la mijlocul anului 2006 și că nu a asistat la vreo discuție din care să reiasă că inculpatul P.I. a pretins bani, de la partea vătămată sau de la altcineva. A mai declarat că nu știe ca inculpatul P.I. sau martora P.T. să fi efectuat ceva activități legate de suprafața totală de 87 ha, cumpărată de partea vătămată.

Pe de altă parte martorul susține că nu este real că i-ar fi promis inculpatului P.I. un preț mai mare pentru terenul părinților săi, în schimbul vreunui ajutor, pentru că nu era în măsură să facă o asemenea promisiune, nefiind el cumpărătorul terenului, ci partea vătămată.

Martorul a relatat că este real că a înmănat inculpatului P.I. și martorei P.T. câte 1.000 euro, din partea părții vătămate, iar partea vătămată i-a spus că cei 2.000 euro erau „pentru protocol și măsurători”, fără ca partea vătămată să-i dea alte detalii.

În urma analizării acestui probatoriu, instanța apreciază că în cauză există dubii serioase cu privire la întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) C. pen., raportat la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

Astfel implică serioase discuții natura sumelor primite de inculpatul P.I. de la partea vătămată M.P. Din probatoriul administrat în cauză, atât în faza de urmărire penală cât și în cea de judecată, nu rezultă fără echivoc că sumele date inculpatului P.I. au avut drept scop determinarea acestuia la îndeplinirea unor atribuții de serviciu. Dacă în ceea ce privește darea și luarea acestor sume nu există îndoieli, toate probele, inclusiv declarațiile inculpatului, convergând în acest sens, scopul dării și primirii acestor sume de bani rămâne, și după epuizarea probatoriului, sub semnul întrebării. Declarația părții vătămate are un caracter singular, nefiind susținută de alte mijloace de probă de la dosar. Din procesul-verbal de redare a discuțiilor ambientale purtate de partea vătămată, martorul M.N. și inculpatul P.I. în seara zilei de 26.07.2007, rezultă că inculpatul aprobă, prin exclamații vagi, (...), primirea sumelor de bani, primire care, repetăm, nu este oricum contestată. Credem, însă, că cel puțin din rațiuni de echitate, atât timp cât martora P.T. a fost scoasă de sub urmărire penală, în condițiile în care a primit de la partea vătămată sume cu mult mai mari decât inculpatul P.I., aceeași este soluția și în cazul inculpatului P.I., cu atât mai mult cu cât există incertitudine cu privire la natura sumelor primite, așa cum reiese din probatoriul mai înainte analizat în detaliu.

S-a apreciat că nu are relevanță că inculpatul a spus, la un moment dat, că are muștrări de conștiință că a luat acei bani de la partea vătămată, atâta timp cât a realizat că era o faptă cel puțin nedeontologică, imorală, în raport de calitatea sa de funcționar public, care nu are voie să realizeze alte activități remunerate, decât cele permise de legea statutului său. Realizarea unei asemenea activități poate fi sancționată disciplinar, iar simplul fapt că a declarat că are muștrări de conștiință nu înseamnă că neapărat a comis o infracțiune.

Așa cum s-a mai arătat, rămâne discutabilă natura sumei primite de către inculpat de la partea vătămată, fie cu titlu de mită, fie drept răsplată pentru ajutorul acordat părții vătămate la individualizarea terenurilor ce au făcut obiectul diverselor convenții încheiate de partea vătămată. (...)

Prin urmare, există serioase dubii cu privire la natura sumelor primite de către inculpat de la partea vătămată, dubii care trebuie să-i profite inculpatului, potrivit principiului „*in dubio pro reo*”. Cel mai probabil, inculpatul a primit suma respectivă pentru ajutorul dat părții vătămate la identificarea, prin măsurare sau/și pe hartă, a unor terenuri pe care partea vătămată dorea să le cumpere și cu privire la care existau sau urmau să fie emise titluri de proprietate, activitate desfășurată după orele de program sau în zilele de sâmbătă și duminică, cu atât mai mult cu cât această activitate reprezenta atribuții secundare de serviciu, în raport cu cele ale martorei P.T., care repetăm, pentru sume mai mari, a fost scoasă de sub urmărire penală.

Drept consecință, și în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen. instanța va achita pe inculpatul P.I., pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, deoarece fapta nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

Pentru considerentele expuse mai sus, instanța a respins cererea de restituire de către inculpat a sumei de 1.500 euro, formulată de partea vătămată M.P., urmând ca eventual să se lămurească de către o instanță civilă natura convenției intervenite între inculpat și partea vătămată, și îndeplinirea obligațiilor reciproce ale părților.

Prin ordonanța din 13 august 2007 a D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, s-a dispus instituirea măsurii sechestrului asigurător asupra unui depozit bancar (...) pe numele inculpatului P.I., pentru suma de 1.500 euro. Avându-se în vedere că pretențiile civile ale părții vătămate față de inculpatul P.I. au fost respinse, în baza art. 357 alin. (2) lit. c) C. proc. pen., instanța a ridicat această măsură.

În temeiul art. 192 alin. (3) C. proc. pen. cheltuielile judiciare avansate de stat pentru soluționarea prezentei cauze raportat la inculpatul P.I. rămân în sarcina acestuia.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul C.P.

Prin apelul său, D.N.A. Cluj a solicitat admiterea acestuia, desființarea sentinței tribunalului ca nelegală și netemeinică apreciind că se impune înlăturarea circumstanțelor atenuante reținute în favoarea inculpatului C.P., dispunerea executării pedepsei prin privare de libertate și totodată majorarea cuantumului sancțiunii stabilite de prima instanță, înlăturarea dispozițiilor de confiscare a sumei de 10.000 euro ce a constituit obiectul infracțiunii de luare de mită, constatându-se că banii i-au fost restituiți denunțatorului la 27 iulie 2007 și, în fine, condamnarea inculpatului P.I. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, achitarea acestuia datorându-se unei greșite aprecieri a probelor existente la dosar.

Prin motivele scrise și orale ale apelului său, inculpatul C.P. a solicitat în principal achitarea sa de sub învinuirea infracțiunii de luare de mită conform art. 10 lit. a) și d) raportat la art. 11 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., a se constata că se impune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de luare de mită în formă continuată prevăzută de art. 254 alin. (1), (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 în două infracțiuni de luare de mită și o infracțiune de primire de foloase necuvenite, cea comisă la 27 iulie 2007, în forma concursului real arătând că parchetul în mod greșit a reținut săvârșirea infracțiunii în sarcina inculpatului C.P. ca fiind comisă în formă continuată, considerând că este vorba de infracțiuni aflate în concurs, cu rezoluții infracționale distincte.

Apărătorul inculpatului C.P. arată că, potrivit rechizitoriului, o pretinsă infracțiune de luare de mită este legată de predarea procesului-verbal din 24 noiembrie 2006 de către inculpatul C.P. denunțatorului M.P., ocazie cu care s-ar fi predat suma de 1.000 euro, o a doua infracțiune de luare de mită imputată de procurori este vizată de redactarea protocolului din 8 decembrie 2006 și pentru care inculpatul C.P. i-ar fi pretins suma de 2.000 euro, iar un al treilea act al infracțiunii de luare de mită constă în semnarea efectivă de către primar a procesului-verbal de punere în posesie, în privința căruia consideră că sunt întrunite elementele infracțiunii de primire de foloase necuvenite prevăzută de art. 256 C. pen., faptă săvârșită la 27 iulie 2007.

În subsidiar, apărătorul inculpatului C.P. a apreciat că se impune reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74, 76 C. pen. și schimbarea modalității de executare a pedepsei în suspendarea condiționată a acesteia vizată de art. 81 C. pen.

A solicitat instanței de apel înlăturarea obligației de plată ce i-a fost stabilită în sarcină clientului său vizând suma de 3.000 euro în favoarea denunțatorului și corelativ ridicarea măsurii sechestrului asigurător instituit asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpatului C.P.

Nu în ultimul rând, apărătorul inculpatului C.P. a criticat legalitatea mijloacelor de probă administrate în prezentul proces, apreciind că sunt incidente dispozițiile art. 68 alin. (2) și 64 alin. (2) C. proc. pen. vizând conținutul interceptărilor ambientale și al procesului-verbal de realizare al flagrantului, concluzia care se impune fiind aceea a înlăturării mijloacelor de probă obținute în mod ilegal, acestea neputând sta la baza unei soluții de condamnare.

Curtea, examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Conform art. 1 C. proc. pen. român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpaților li s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale” (a se vedea hotărârea din 27 octombrie 1993, *Dombo Beheer B.V. versus Olanda*).

Mai mult, aceeași Curte a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate” (hotărârea din 24 februarie 1994, *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea din 16 decembrie 1992, *Edwards versus Marea Britanie*).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al dispozițiilor art. 5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art. 197 alin. (2) C. proc. pen.

Având în vedere criticile aduse de inculpatul C.P. și de către parchet hotărârii tribunalului, instanța de apel, ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja administrat.

Potrivit art. 345 alin. (1) C. proc. pen., asupra învinuirii aduse inculpatului, instanța hotărăște prin sentință, pronunțând după caz condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal.

Art. 345 alin. (2) din același cod precizează ca soluția de condamnare a inculpatului se pronunța numai dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Din economia acestor texte de lege, rezultă, cu claritate, că instanța de judecată pronunța condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 C. proc. pen., „urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.”

Art. 289 C. proc. pen. dispune că „judecata cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanță, în ședință publică în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, că exprimă adevărul, fie probele de la urmărirea penală, fie cele administrate în cursul judecății.

Pe de altă parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 C. proc. pen., cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 C. proc. pen., hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecății trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Întrucât din probațiunea administrată în cursul urmăririi penale, a celei din faza cercetării judecătorești și soluția pronunțată de tribunal, au rezultat contradicții de esență ce poartă asupra stării de fapt și a activității infracționale a inculpaților, curtea ținând cont de efectul devolutiv al apelurilor a dispus conform art. 371 C. proc. pen. reaudierea nemijlocită a tuturor părților implicate în proces, prin aceasta respectându-se obligațiile impuse României la CEDO în cauza Dănilă contra României din 8 martie 2007, prin care se statuează că instanța în baza rolului activ este obligată să efectueze cercetarea judecătorească, administrând nemijlocit probele care s-au strâns în faza de urmărire penală, precum și orice alte probe pe care le consideră utile, pertinente și concludente pentru aflarea adevărului, chiar dacă cele din cursul urmăririi penale conturează situația

de fapt și gradul de vinovăție al inculpaților, stabilindu-se situația faptică ce va fi redată mai jos:

Inculpatul C.P. a ocupat funcția de primar al comunei J., începând cu anul 2004, calitate în care, conform dispozițiilor legale și a ordinului nr. 367 din 12 iunie 2006 a Instituției Prefectului județului Cluj, îndeplinea și funcția de președinte a comisiei locale de fond funciar - art. 2 din HG nr. 890/2005 având ca atribuții constituirea și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, punerea în posesie a proprietarilor și atribuirea pe cale de consecință a titlurilor de proprietate celor îndreptățiți.

Alături de inculpatul C.P., din Comisia locală de fond funciar mai făceau parte inculpatul P.I. - inginer agronom precum și martora P.T. - referent - specialist în măsurători topografice, toți trei având atribuții privind punerea în posesie a persoanelor îndreptățite la retrocedarea terenurilor potrivit dispozițiilor legale.

Conform declarației constante a denunțatorului M.P. din faza de urmărire penală și din fața instanțelor de judecată, acesta în cursul anului 2006 a ajuns și pe raza comunei J., fiind interesat de achiziționarea unor terenuri pentru pășunat în vederea constituirii unei ferme pentru creșterea ovinelor. În demersurile pentru cumpărarea terenurilor denunțatorul a fost însoțit și de martorul M.N., condiții în care cei doi au luat contact cu inculpații C.P. și P.I.

Probele dosarului relevă că denunțatorul a încheiat câteva tranzacții vizând suprafețe de teren situate pe raza comunei J., achiziții realizate de la mai multe persoane fizice, însă, datorită situației juridice complicate a unora dintre terenuri, și-a cesionat drepturile în favoarea martorului C.R.

Probațiunea scrisă și testimonială relevă împrejurarea că, denunțatorul M.P., din discuțiile purtate cu inculpatul C.P. a aflat că pe raza comunei J. o persoană fizică cu domiciliul în Târgu-Mureș pe nume L.P. urmează să fie pusă în posesie pe o suprafață mai mare de teren, denunțatorul fiind interesat și exprimându-și fără echivoc dreptul de a cumpăra aceste pământuri ce-i aparțineau lui L.P.

Aceeași probațiune demonstrează că denunțatorul a aflat despre existența terenului de vânzare ce-i aparținea lui L.P. și de la inculpatul P.I. și de la viceprimarul P.D. De altfel, viceprimarul comunei J. i l-a prezentat pe martorul M.N., inculpatului P.I. Interesul denunțatorului în achiziționarea acestei suprafețe de teren era justificat de faptul că aceasta era considerabilă, iar retrocedarea urma să fie realizată către o singură persoană, L.P.

Prin intermediul inculpaților C.P. și P.I., denunțatorul M.P. a luat legătura cu viitorul proprietar al terenului cu care a și încheiat la data de 23 noiembrie 2006 o promisiune de vânzare-cumpărare având ca obiect suprafața de 45 ha situată în locul numit P., în tarlăua 45, pentru prețul de 1 euro/mp. Din declarațiile denunțatorului și a martorului L.P. rezultă că cei doi au stabilit ca denunțatorul să se ocupe de toate demersurile pe lângă Primăria J. în vederea obținerii actelor de punere în posesie, întabularea terenului și apoi vânzarea lui prin act autentic, la momentul încheierii antecontractului vânzătorul obținând doar un avans din preț, la finalizarea și autentificarea actului la notar, trebuind să încaseze și diferența.

În declarațiile date în faza de urmărire penală cât și în fața ambelor instanțe de judecată, niciunul dintre inculpați nu a recunoscut că ar fi avut vreo contribuție la punerea în legătură a denunțatorului M.P. cu martorul L.P., ba mai mult, au negat că ar fi

intervenit și l-au sfătuit pe martorul L.P. să încheie antecontractul cu denunțatorul, indicându-i chiar și suma cu care să fie înstrăinat terenul.

Declarațiile inculpaților sunt combătute prin depoziția constantă a martorului L.P. din faza de urmărire penală și din fața instanțelor, acesta (...) în fața curții arătând textual: „aproximativ cu o zi sau două înainte de încheierea primului antecontract, deplasându-mă la J. respectiv la primărie, am intrat în sala în care se desfășurase o ședință a Consiliului local și, în această împrejurare, inculpatul C.P. mi-a spus că o să-mi fie retrocedată o suprafață de teren și mi-a spus totodată că există un antreprenor care este interesat de achiziționarea terenului și cred că mi l-a indicat pe M.P. spunându-mi că ar fi bine pentru comună dacă i-aș vinde terenul acestuia. Eu nu eram decis în acel moment dacă să vând sau nu terenul, nici nu știam exact care este amplasamentul acestuia. Ieșind din sala de ședință a Consiliului local m-am deplasat împreună cu martorul S.I. care era mandatarul și administratorul meu, în biroul inculpatului P.I., acesta indicându-mi tarlăua unde urma să primesc suprafața de 10 ha și propunându-mi totodată să vând această suprafață lui M.P. cu suma de 1 euro/mp. Acela a fost momentul în care am acceptat să-i vând terenul lui M.P.”

În aceste condiții, susținerea denunțatorului că atât inculpatul C.P. cât și inculpatul P.I. i-au comunicat despre viitoarea punere în posesie a lui L.P., pe o suprafață de 45 ha în P., cu mult timp înainte ca acest fapt să facă obiectul dezbaterilor în comisia de fond funciar, este dovedită în afara oricărui dubiu chiar prin convenția (...) pe care denunțatorul a încheiat-o cu L.P., act ce poartă data de 23 noiembrie 2006, anterioară datei la care Comisia de fond funciar J. a hotărât amplasamentul și suprafața destinată martorului L.P. De altfel, de îndată după ce a avut loc ședința comisiei, inculpatul C.P. i-a pus denunțatorului la dispoziție un exemplar al procesului-verbal de ședință, neavând nicio importanță împrejurarea că procesele-verbale ale comisiei de fond funciar erau afișate la loc public, după momentul întocmirii lor. Punerea la dispoziție a procesului-verbal către denunțator din partea Primarului C.P. este justificată prin faptul că acesta a dorit să fie prompt raportat la atitudinea denunțatorului care i-a predat suma de 1.000 euro tocmai pentru dezvăluirea locației și a suprafeței de teren cu care urma să fie reîmproprietărit L.P., dezvăluire anterioară ședinței oficiale din 24 noiembrie 2006 a Comisiei de fond funciar, locație în care denunțatorul avea interes financiar.

Este în afara oricărei îndoieli că, dacă nu ar fi avut acces la aceste informații, denunțatorul nu ar fi putut contracta cu L.P., promisiunea dintre ei doi prevăzând suprafața de 45 ha teren situate în tarlăua 45 P. Cum însă, acest amplasament a fost hotărât în Comisia de fond funciar după data contractului dintre M.P. și L.P., iar propunerea amplasamentului, cu indicarea expresă a tarlalei a venit în ședința comisiei din 24 noiembrie 2006 din partea primarului, inculpatul C.P., apare ca dovedit că acesta i-a comunicat anterior denunțatorului aceste împrejurări.

În legătură cu pretinderea sumelor de bani de către inculpații C.P. și P.I. de la denunțatorul M.P., sunt de remarcat câteva aspecte față de cele relevate în rechizitoriul parchetului și considerentele instanței de fond.

În actul de sesizare al instanței se reține că la finele lunii noiembrie 2006 în incinta Primăriei J., în biroul inculpatului C.P., denunțatorul i-a dat acestuia suma de 1.000 euro pentru obținerea cu prioritate a actelor de punere în posesie pe numele lui L.P.

În privința inculpatului P.I. prin același rechizitoriu se reține că la finele lunii noiembrie 2006 a primit din partea denunțatorului suma de 1.000 euro prin intermediul lui M.N., iar apoi, în cursul lunii decembrie 2006, personal denunțatorul i-a mai achitat suma de 500 euro, în biroul său de la Primăria J.

Procurorul a mai arătat că înainte de întocmirea protocolului dintre Primăria comunei J. și ADS București, inculpatul C.P. ar mai fi pretins de la denunțatorul M.P. suma de 2.000 de euro, în același scop al punerii în posesie în tarlăua 45 P. pe numitul L.P., terenuri unde denunțatorul era interesat în a le achiziționa.

Sușinerile procurorului cu privire la perioadele exacte de timp în care cei doi inculpați ar fi pretins sumele de bani reținute cu titlu de mită au fost clarificate de către curte, ținând cont de depoziția denunțatorului (...) în care acesta precizează textual: „am înmănat cei 500 euro pentru fiecare respectiv inginerului P.I. și numitei P.T. înainte de data de 23 noiembrie 2006, când am încheiat un antecontract cu L.P. Țin minte acest lucru pentru că cei doi mi-au reproșat că le-am dat prea puțini bani în condițiile în care primarul C.P. i-am dat 1.000 euro”.

Apare astfel evident că ordinea cronologică a mituirii inculpaților, respectiv a sumelor predate de către denunțator acestora este următoarea: suma de 1.000 euro către Primarul C.P. și suma de 500 euro în favoarea inginerului P.I. au fost predate de către denunțator înainte de încheierea antecontractului cu L.P. la data de 23 noiembrie 2006. Așa se explică, pe fondul primirii banilor, disponibilitatea primarului de a-i furniza date cu privire la locul de amplasare al unui teren în care denunțatorul avea interes anterior ședinței din 24 noiembrie 2006.

Primirea sumei de 500 euro de către inculpatul P.I. din partea denunțatorului este dovedită prin declarațiile acestuia (...) care se coroborează perfect cu atitudinea inculpatului P.I. din ziua ședinței comisiei de fond funciar și cu declarațiile martorei A.M. din fața Curții.

Astfel, denunțatorul M.P. precizează textual că își aduce aminte că a predat suma de 500 euro inculpatului P.I. înainte de 23 noiembrie 2006, deoarece acesta împreună cu P.T. i-au reproșat că le-a dat o sumă mai mică decât cea remisă primarului. Afirmația denunțatorului se completează cu atitudinea inculpatului P.I. din 24 noiembrie 2006 când, nemulțumit de suma remisă de denunțator, a refuzat să semneze procesul-verbal al comisiei de fond funciar, proces-verbal care se redacta într-un interval de aproximativ o săptămână de la data când era ținută ședința. Ședințele Comisiei de fond funciar se organizau în fiecare zi de joi a săptămânii. Așa cum rezultă din declarația martorei A.M. din faza de urmărire penală și din fața Curții, în 24 noiembrie 2006 inculpatul P.I. în cadrul ședinței Comisiei de fond funciar, la propunerea expresă a Primarului C.P. de a i se retroceda teren numitului L.P. în tarlăua 45 P., nu a avut de efectuat nicio obiecțiune, însă ulterior, nemulțumit fiind de suma primită, a refuzat să semneze procesul-verbal de punere în posesie, motivând că mai mulți cetățeni din comuna J. au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pe terenul propus a se ceda lui L.P., împrejurare combătută însă de către martora A.M. secretară a Primăriei J. și totodată a Comisiei de fond funciar care a învederat că în luna noiembrie 2006 și nici ulterior nicio persoană fizică nu a formulat cereri în acest sens, ba mai mult, extrasul de carte funciară dovedea că terenurile în discuție a se retroceda lui L.P., aparțineau comunei J.

În plus, inculpatul P.I. în declarația (...) din fața Curții neagă existența vreunei discuții cu L.P. în care să-i sugereze vânzarea terenurilor către denunțator, însă, existența

discuției cu L.P. este dovedită chiar prin declarația sa în care inculpatul precizează textual: „nu am purtat niciodată vreo discuție cu L.P. despre o eventuală vânzare a terenului către M.P., însă am fost surprins despre faptul că acesta cumpăra teren, pe care încă vânzătorul nu-l primise”. Ori, atunci, se naște legitim întrebarea: de unde avea cunoștință inculpatul P.I. despre existența antecontractului dintre denunțator și L.P. din 23 noiembrie 2006, câtă vreme amplasamentul terenului s-a hotărât oficial abia la 24 noiembrie 2006? Apare evident, astfel, că susținerea inculpatului P.I. este nesinceră și nesusținută de probele dosarului.

Actele și lucrările cauzei demonstrează că denunțatorul a fost determinat să adopte o asemenea atitudine față de cei doi inculpați întrucât aceștia i-au sugerat textual că ar fi indicat să achite sume de bani, dacă dorește rezolvarea problemelor de fond funciar pe raza comunei J.

Elocventă în acest sens este susținerea denunțatorului care referindu-se la o discuție purtată cu inculpatul C.P. în biroul acestuia de la Primăria J., la începutul lunii noiembrie 2006, i-a spus textual: „dacă tot cumperi teren în această zonă, trebuie să trăim și noi”, aluzie la care denunțatorul s-a conformat și i-a remis primarului înainte de 23 noiembrie 2006, 1.000 euro, iar inginerului P.I. suma de 500 euro, sume predate în biroul fiecăruia dintre inculpați.

Atât în faza de urmărire penală cât și în faza de cercetare judecătorească, inculpatul C.P. nu a recunoscut că ar fi fost posibil accesul denunțatorului în biroul său de la primărie, deoarece în anticamera acestuia își desfășurau activitatea mai multe persoane cum ar fi numitele R.S., Ș.M. și F.A., persoane care nu permiteau accesul niciunui cetățean fără a verifica natura problemelor în care era solicitat primarul.

Această apărare a inculpatului C.P. este combătută prin declarațiile martorelor audiate nemijlocit în fața Curții, Ș.M. și F.A. care au arătat textual: „F.A.: existau și situații când mai intrau în biroul primarului unele persoane care nu erau trecute în registrul de evidență”, Ș.M.: este posibil ca orice persoană care intra în primărie și să aibă acces la primar, să poată intra fără ca eu să-l văd, putând fi ieșită din birou sau să împart corespondența, ceea ce presupunea o deplasare într-un alt birou. Exista posibilitatea ca în biroul inculpatului C.P. să intre orice altă persoană în timpul cât eu absentam din acel loc”. În acest sens, apare ca neveridică și nesusținută de probe afirmația inculpatului C.P. în sensul că denunțatorul nu ar fi avut acces în biroul său pentru a-i remite vreo sumă de bani. Pe baza probelor de la dosar administrate nemijlocit în fața sa, Curtea reține că deși la 24 noiembrie 2006 s-a hotărât acordarea amplasamentului către L.P., în locația dorită de denunțator, actele efective de punere în posesie, nu au fost realizate. Astfel, după predarea sumei de 1.000 euro inculpatului C.P. și 500 euro inculpatului P.I., anterior datei de 23 noiembrie 2006, denunțatorul s-a deplasat din nou în comuna J. la finele lunii noiembrie 2006 unde i-a abordat pe rând, pe fiecare dintre aceștia, cu privire la stadiul punerii în posesie. Cei doi inculpați i-au făcut denunțatorului promisiuni incerte legate de termenul de finalizare al punerii în posesie, susținând că nici măcar suprafața hotărâtă în ședința comisiei din 24 noiembrie 2006 nu mai este sigură, deoarece există mai multe solicitări pe această suprafață și din partea altor persoane, lucru neprobat în speță.

Totuși, cei doi inculpați și-au manifestat disponibilitatea de a-l ajuta pe denunțator în obținerea unor alte terenuri din cele care i se cuveneau lui L.P., prin restituirea lor de la Agenția Domeniilor Statului București, instituție cu care urma a se întocmi un protocol.

În aceste condiții, în luna decembrie 2006, Primăria comunei J. a inițiat realizarea unui protocol cu ADS București în vederea recuperării unor suprafețe de teren de pe raza comunei ce se aflau în administrarea ADS, terenuri ce puteau fi retrocedate persoanelor fizice îndreptățite. În acest protocol, conform probelor de la dosar, rezultă că au fost prevăzute suprafețe de teren ce urmau a fi restituite lui L.P., astfel că la data de 8 decembrie 2006, la inițiativa inculpatului C.P., denunțatorul a fost delegat din partea primăriei în vederea deplasării la București pentru semnarea protocolului. Din dispoziția inculpatului C.P., denunțatorului i-au fost înmânate două exemplare ale protocolului nr. 5632/8 decembrie 2006, un ordin de deplasare și o delegație specială de reprezentare a Primăriei J., acte semnate de către inculpat.

Cu ocazia înmânării protocolului pentru a fi dus la București, în biroul inculpatului C.P., la solicitarea expresă a acestuia, denunțatorul i-a mai predat suma de 2.000 euro, de față fiind numai cei doi, inculpatul C.P. afirmând textual că are nevoie de acești bani deoarece „va trebui și el să plătească pentru ca să se asigure de întocmirea actelor”, declarația denunțatorului din faza de urmărire penală (...).

Martora P.T., audiată în faza de urmărire penală cât și în fața instanțelor de judecată, a arătat că personal a întocmit protocolul dintre Primăria J. și ADS București, lucrare la care a fost ajutată și de inculpatul P.I.

Este de precizat că odată cu înmânarea protocolului către denunțator, și concomitent cu primirea celor 2.000 euro, inculpatul C.P. i-a indicat acestuia ca la ADS București să meargă la o persoană fizică al cărui nume i l-a indicat, pe care să o caute, fapt acceptat și realizat de către denunțator însă, persoana din București l-a indicat pe numitul M. de pe raza jud. Cluj, competent în a rezolva problema în litigiu. Din declarația denunțatorului din fața Curții, coroborată cu declarația martorului M.N., rezultă că după redactarea protocolului de către martora P.T. și inculpatul P.I., martorul M.N., în luna decembrie 2006, la rugămintea denunțatorului i-a contactat pe topometrista P.T. și inculpatul P.I., solicitându-le să se întâlnească în Cluj-Napoca, în stația de troleibuz IRA. La fila (...) din dosarul curții, martorul M.N. precizează textual: „m-am întâlnit cu inculpatul P.I. și cu topometrista P.T. în stația de autobuz IRA din Cluj, le-am comunicat că respectivele sume de câte 1.000 euro pentru fiecare sunt din partea lui M.P., aceștia au fost de față când fiecare dintre ei a primit sumele de bani și nu s-au ferit unul de celălalt. M.P., când mi-a dat banii, mi-a spus că aceștia sunt predați celor doi pentru punerea în posesie pe terenurile cumpărate de la L.P.” Afirmația denunțatorului în sensul că după întocmirea protocolului la 8 decembrie 2006 le-a predat câte 1.000 euro prin intermediul martorului M.N. numitei P.T. și inculpatului P.I. este probată pe deplin cu declarațiile constante ale martorului direct M.N. din toate fazele procesului penal și ale martorei P.T. din fața Curții, (...), care arată că banii au fost primiți în toamna anului 2006 respectiv luna septembrie 2006, dar semnificativ este faptul că a doua zi după ce au primit banii de la martorul M.N., pe când se aflau la serviciu, inculpatul P.I. i-a spus textual martorei că are muștrări de conștiință și că dorește să restituie acei bani. După revenirea de la București, unde nu a obținut semnarea protocolului, denunțatorul nu a restituit primăriei actele remise de conducerea acesteia. Ceea ce este important în acest dosar este nu ordinea în care s-au predat sumele de bani, ci împrejurarea că acestea au fost solicitate de către inculpați anterior îndeplinirii atribuțiilor de serviciu. S-a dovedit mai presus de orice îndoială că inculpații au primit de la denunțator înainte de îndeplinirea atribuțiilor legale de serviciu, în cursul lunilor

noiembrie și decembrie 2006, suma de 3.000 euro inculpatul C.P. și suma de 1.500 euro inculpatul P.I., prezentând mai puțină importanță, așa cum am arătat, cuantumul sumelor remise în fiecare lună, ceea ce oferă relevanță juridică fiind momentul pretinderii acestora și dovada predării lor.

Probele scrise și testimoniale din tot cursul procesului penal relevă că în data de 12 septembrie 2006 s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare având ca obiect o suprafață de teren de 12.400 mp între denunțatorul M.P. și soția acestuia și tatăl inculpatului P.I., prețul de vânzare al terenului fiind stabilit la 350.000.000 lei vechi.

Actele dosarului au dovedit că nici după mituirea inculpaților cu sumele de câte 3.000 euro inculpatul C.P. și 1.500 euro inculpatul P.I., denunțatorul nu a reușit punerea în posesie pe terenurile în litigiu. Dimpotrivă, probațiunea relevă că, din contră, cu prilejul unor discuții purtate cu inculpatul C.P. la începutul anului 2007, acesta i-a sugerat denunțatorului să-i avanseze o sumă mai consistentă, apreciind banii primiți ca insuficienți în condițiile în care apăreau zvonuri că în zonă va face investiții Compania N. iar pentru asemenea terenuri se plătesc „zeci de mii de euro”.

Denunțatorul a susținut pe parcursul procesului că apreciind ca exagerate pretențiile inculpatului C.P., a încercat să rezolve situația fără predarea vreunei sume de bani însă nu a reușit cu toate că martorul L.P. a făcut o sesizare la Prefectura jud. Cluj pentru tergiversarea punerii în posesie pe amplasamentul hotărât la 24 noiembrie 2006. Nici inculpatul P.I. nu a reușit să-l determine pe inculpatul C.P. să fie de acord cu punerea în posesie a denunțatorului asupra suprafețelor stabilite în ședința comisiei de fond funciar din 24 noiembrie 2006.

După mai multe luni de amânare a rezolvării problemelor de fond funciar, când a apărut evidentă tergiversarea punerii în posesie pe cale legală, denunțatorul M.P. și numitul M.N. s-au autodenunțat cu privire la săvârșirea infracțiunii de dare de mită, condiții în care la 27 iulie 2007 s-a organizat o activitate de prindere în flagrant a inculpatului C.P., prin consemnarea seriilor a 20 bancnote care compuneau suma de 10.000 euro pusă la dispoziție de către denunțator. Denunțul numitului M.P. preciza că inculpatul C.P. a solicitat „zeci de mii de euro” pentru a fi de acord și a semna procesul-verbal de punere în posesie a martorului L.P., pentru terenul situat în tarlăua 45 P., astfel că pentru precizarea exactă a sumei de bani pretinsă cu titlu de mită, s-a organizat flagrantul.

Probele dosarului relevă că la 26 iulie 2007 martorul M.N., însoțit de denunțator, s-au întâlnit cu inculpatul P.I. la un restaurant din Cluj-Napoca, ocazie cu care inculpatul P.I. l-a apelat de pe telefonul său pe inculpatul C.P. căruia i-a comunicat că denunțatorul dorește să se întâlnească cu el pentru a discuta despre punerea în posesie a numitului L.P. pe amplasamentele hotărâte la 24 noiembrie 2006, stabilind cu acea ocazie că întâlnirea va avea loc a doua zi, după un nou contact telefonic între inculpatul C.P. și denunțator.

În cursul zilei de 27 iulie 2007, denunțatorul s-a întâlnit cu inculpatul C.P. la Restaurantul „K.” din comuna J., prilej cu care inculpatul i-a pretins suma de 15.000 euro, arătându-se dispus ca, pentru această sumă, să-i semneze actele de punere în posesie în P., însă doar pentru suprafața de 5 ha. Denunțatorul și inculpatul C.P. au mai convenit ca, în aceeași seară, denunțatorul să-i și achite suma de 10.000 euro, urmând ca, în cursul zilei de luni 30 iulie 2007, cu ocazia semnării actelor, să-i fie plătită și diferența de 5.000 euro. În jurul orei 19,40 denunțatorul având 4 bancnote tratate cu substanță chimică fluorescentă, pe ele fiind înscrise „mită” și 27 iulie 2007, l-a apelat pe inculpatul

C.P. pe telefonul mobil, convenind să se întâlnească în stația de combustibil de la drumul național. La ora 19,50 când denunțatorul a ajuns în stația PECO, inculpatul C.P. îl aștepta, amândoi au urcat în autoturismul denunțatorului unde acesta i-a înmănat inculpatului C.P. suma de 10.000 euro aflată într-o pungă de plastic. După primirea banilor inculpatul C.P. l-a asigurat pe denunțator că problemele sunt rezolvate și că luni dimineața „îi face lui L.P. titlu”.

Nici în faza de urmărire penală și nici în fața instanțelor de judecată inculpatul C.P. nu a recunoscut primirea sumei de 3.000 euro cu titlu de mită de la denunțator, iar în privința celor 10.000 euro găsiți asupra sa cu ocazia flagrantului, a precizat că reprezintă un împrumut luat de la denunțator.

Aceste apărări vor fi înlăturate de către curte ca nesincere și de circumstanță făcute cu scopul de a-și atenua răspunderea penală ce-i incumbă.

În practica judiciară constantă a instanței supreme s-a decis că fapta unui funcționar de a solicita o sumă de bani cu titlu de împrumut, în scopul de a face un act contrar îndatoririlor sale de serviciu, realizează infracțiunea de luare de mită, deoarece împrumutul constituie un folos în sensul dispozițiilor art. 254 C. pen.

Vinovăția inculpatului rezultă fără echivoc din declarațiile constante ale denunțatorului atât din cursul urmăririi penale cât și din cursul cercetării judecătorești, care a arătat că în cursul lunii noiembrie 2006 inculpatul C.P. i-a pretins sume de bani neprecizate inițial, care s-au situat însă în final la valoarea de 18.000 euro, condiționând de primirea banilor eliberarea actelor de punere în posesie asupra terenurilor lui L.P., unde denunțatorul avea interes direct. S-a dovedit că denunțatorul i-a plătit efectiv inculpatului în trei tranșe suma de 13.000 euro respectiv, 1.000 euro în luna noiembrie 2006, 2.000 euro în luna decembrie 2006 și 10.000 euro în 27 iulie 2007. Susținerile denunțatorului sunt probate prin antecontractul de vânzare-cumpărare cu L.P. din 23 noiembrie 2006 coroborate perfect cu declarația martorului L.P. (...).

Despre împrejurarea pretinderii și primirii celor 3.000 euro de către inculpatul C.P. relatează și martorul M.N. atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanței, martor direct, care îl însoțea și ajuta pe denunțator în rezolvarea problemelor funciare în comuna J. (...) Martorul M.N. precizează că, cunoaște de la denunțator că i-a plătit inculpatului C.P. suma de 3.000 euro pentru a fi de acord și a semna actele de punere în posesie a lui L.P. în pășunea situată în tarlăua 45 P.

Declarațiile martorilor de mai sus se coroborează perfect cu declarația martorei A.M. atât din faza de urmărire penală, cât și din fața Curții care precizează că inculpatul C.P. a propus amplasamentul pentru L.P. în tarlăua 45 P. în ședința din 24 noiembrie 2006, pe de altă parte, i s-a părut nefiresc ca primarul să delege un terț respectiv pe denunțatorul M.P. ca reprezentant al Primăriei J. în fața ADS București și cu toate că i-a atras atenția inculpatului cu privire la acest aspect, acesta a insistat în delegarea denunțatorului în rezolvarea problemei protocolului. Ulterior, când denunțatorul nu a mai restituit actele, deși martora i-a cerut primarului să anunțe poliția, acesta a fost evaziv în atitudine. De asemenea, martorul asistent de la flagrant, N.C., confirmă că inculpatul C.P. susținea că cei 10.000 euro au fost împrumutați de la denunțator, nerecunoscând proveniența reală a acestora. Deoarece martorul asistent R.V. cunoștea aceleași împrejurări ca și martorul asistent N.C., nici prima instanță și nici curtea nu a considerat oportună reaudierea acestuia, fiind suficient un singur martor raportat la o singură împrejurare și apărare a inculpatului C.P.

Nu în ultimul rând, vinovăția inculpatului C.P. este probată pe deplin prin conținutul înregistrărilor audio-video și ambientale efectuate în cauză.

De reținut că în legătură cu pretinderea sumei de 15.000 de euro de la denunțatorul M.P., pentru realizarea și semnarea punerii în posesie a lui L.P., inculpatul C.P. a arătat că a fost de acord cu primirea acestor bani, doar la insistențele repetate ale denunțatorului.

Întreaga probațiune administrată în această cauză infirmă apărările inculpatului referitoare la condițiile în care a pretins suma de 18.000 de euro din care a primit efectiv 13.000 de euro. Astfel, declarațiile constante ale denunțatorului M.P. coroborate cu declarația martorului L.P., M.N. și A.M., dovedesc că inculpatul C.P. și-a încălcat atribuțiile legale de serviciu și a furnizat denunțatorului date certe privind viitoarea punere în posesie a lui L.P. la 21 noiembrie 2006 (declarație L.P. din fața Curții), anterior ședinței oficiale în care urma să se hotărască de către toți membrii comisiei de fond funciar acest fapt, precum și procesul- verbal de ședință al aceleiași comisii din data de 24 noiembrie 2006.

Atitudinea de încălcare a legalității vizând corecta îndeplinire a sarcinilor de serviciu de către inculpatul C.P. este dovedită și prin delegarea denunțatorului în fața ADS București, în condițiile în care a fost avertizat de către martora A.M. că face o greșeală, iar denunțatorul nu avea nicio legătură cu această instituție, el neavând abilitarea legală să rezolve semnarea actului, lucru dovedit în cauză. Interesul financiar al primarului în rezolvarea problemelor denunțatorului este dovedit și prin faptul că a acceptat să se întâlnească cu denunțatorul M.P. într-o altă locație decât Primăria J., nedovedindu-se că anterior anului 2006 ei s-ar fi cunoscut și ar fi fost în relații de prietenie. Vinovăția sa este probată și prin conținutul interceptărilor convorbirilor telefonice și ambientale din care rezultă modul în care inculpatul C.P. îl învață pe denunțator ce atitudine să adopte față de celelalte persoane implicate în orice fel în actele de punere în posesie, este dovedită de asemenea recomandarea de a-i achita denunțatorul și inculpatului P.I. o sumă de 10.000 euro „pentru a-i închide gura”, atitudine coroborată cu lipsa de reacție în recuperarea actelor primăriei aflate în posesia denunțatorului. În acest context trebuie privită ca fiind deplin reală susținerea denunțatorului în sensul că până la momentul promiterii celor 15.000 euro nu a fost posibilă punerea în posesie pe acel amplasament, iar după întâlnirea din 27 iulie 2007, acest fapt urma a se rezolva de îndată în ziua imediat următoare.

Apărătorul ales al inculpatului C.P. a contestat probele obținute prin mijloace de probă administrate ilegal, (în opinia sa), având acest drept - a se vedea cazul Khan contra Marii Britanii, Curtea Europeană de la Strasbourg - acesta referindu-se la conținutul înregistrărilor convorbirilor telefonice și ambientale privitoare la discuțiile purtate în zilele de 26 și 27 iulie 2007 între inculpatul C.P. și denunțator.

Potrivit art. 91<sup>6</sup> alin. (2) C. proc. pen. înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții.

Este mai presus de orice îndoială că atunci când există asemenea înregistrări, ca în speță, nu se poate face abstracție de ele, urmând ca faptele și împrejurările la care se referă să fie apreciate în ansamblul probator administrat în cauză, cu atât mai mult cu cât principiul egalității armelor, consacrat de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unui

tribunal, fără ca vreuna din ele să fie avantajată în raport cu cealaltă sau cu celelalte părți din proces.

Având în vedere modul de obținere a mijloacelor de probă în acest dosar de către procurori, curtea apreciază că în speță nu sunt incidente dispozițiile art. 64 alin. (2) C. proc. pen. potrivit căruia „mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal”, neexistând nicio încălcare a principiului loialității în obținerea mijloacelor de probă.

Potrivit art. 68 alin. (2) C. proc. pen., este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue săvârșirea unei fapte, în scopul obținerii de probe. Acest text de lege nu trebuie privit însă izolat, rupt de context, ci integrat unitar în titlul din care face parte, respectiv interzicerea mijloacelor de constrângere.

Deși legiuitorul nu a indicat expres în ce constă acțiunea de determinare, este incontestabil că aceasta nu poate avea loc decât prin modalitățile alternative prevăzute în alin. (1) al articolului indicat: violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri.

În lipsa unor asemenea acțiuni insidioase, nu se poate reține că există o determinare, întrucât numai prin modalitățile alternative de mai sus se influențează voința persoanei asupra căreia acestea se exercită, ea fiind în situația în care nu mai gândește și acționează liber.

A considera că, dincolo de exigențele textului de lege, orice acțiune din partea unei persoane se poate circumscrie noțiunii de „determinare” înseamnă, pe de o parte, a ignora împrejurarea că cel asupra căruia se exercită determinarea are deplină capacitate de exercițiu, iar, pe de altă parte, a adăuga la lege, dând noțiunii și alte semnificații decât cele pe care legiuitorul însuși le-a dat.

Ținând cont că în opinia Curții mijloacele de probă administrate în prezenta speță au fost obținute în mod legal, conchidem că vinovăția inculpatului C.P. în comiterea infracțiunii de luare de mită este dovedită și prin conținutul înregistrărilor convorbirilor telefonice și ambientale dintre inculpat și denunțator.

Rezultă astfel, din nota de la fila (...), că în seara de 26 iulie 2007, fiind contactat telefonic de către inculpatul P.I. la solicitarea denunțatorului, inculpatul C.P. și denunțatorul au convenit să se întâlnească a doua zi pentru a discuta situația terenului lui L.P. „ca totul să fie bine”.

Din conținutul acestei note de transcriere a convorbirilor rezultă fără putință de tăgadă că încă din 26 iulie 2007 inculpatul C.P. cunoștea scopul întâlnirii de a doua zi și cu toate acestea a acceptat să poarte cu denunțatorul M.P., în afara serviciului, o discuție despre modalitatea în care se va realiza punerea în posesie a lui L.P.

Din conținutul notelor depuse la fila (...), rezultă că inculpatul C.P. susține în fața denunțatorului că este greu să realizeze punerea în posesie pe terenul în discuție, că a întâmpinat o opoziție constantă din partea inculpatului P.I. și promite că îi va acorda în acea zonă 5 ha. Tot în conținutul acestei discuții, inculpatul C.P. afirmă către denunțator că terenul este „drept ca-n palmă” și după ce discuția avansează în direcția sumei de bani pe care o va primi pentru acest favor, inculpatul se oferă să-i faciliteze denunțatorului achiziționarea în aceeași zonă a unei alte suprafețe tot de 5 ha, aflată în patrimoniul primăriei.

În declarația din fața Curții de Apel, inculpatul C.P. arată că în cursul discuției cu denunțatorul din 26 iulie 2007 acesta i-a oferit o sumă de bani respectiv 25, apoi 15 și

apoi 10, fără a preciza moneda, inculpatul înțelegând că este vorba de bani românești, dar această apărare a inculpatului este contrazisă de conținutul înregistrărilor convorbirilor telefonice și ambientale existente la fila (...), unde la întrebarea concretă a denunțatorului M.P., referitoare la cuantumul sumei pentru care îi semnează punerea în posesie, inculpatul C.P. îi răspunde „amu te gândești, cât poți, tu să spui”, după care precizează exact 15.000. Susținerea denunțatorului în sensul că pretinderea s-a referit la suma de 15.000 de euro și nu la moneda românească este dovedită prin conținutul aceluiași înregistrări atașate dosarului, unde anterior denunțatorul îi relatează inculpatului C.P. că în prezent dispune de suma de 26.000 euro încasați pentru niște miei, iar acceptarea inculpatului survine în contextul în care nu a avut loc în conținutul discuției o modificare a monedei în care denunțatorul își ținea economiile. Câtă vreme în fraza anterioară denunțatorul susține că are acasă 26.000 euro, după care îi face propunerea inculpatului C.P. cu privire la cuantumul sumei, este evident că referirea este la euro, cu atât mai mult cu cât și suma anterioară predată inculpatului C.P. a fost exprimată tot în euro, respectiv suma de 3.000 remisă în lunile noiembrie și decembrie 2006.

Din conținutul înregistrărilor aceluiași convorbiri este dovedită și primirea de către inculpatul C.P. a sumei de 3.000 euro în lunile noiembrie și decembrie 2006. Rezultă din conținutul convorbirilor că inculpatul C.P. nu are o reacție de surprindere sau negare a primirii vreunei sume de bani de la denunțator, reacție care ar fi fost normală în situația în care în realitate nu ar fi primit anterior banii, ci, dimpotrivă, confirmă tacit primirea banilor și chiar îi spune denunțatorului să nu mai comunice nimănui că i-a dat acei bani: „tu spune: nu a mai dat la nimeni nimic”. Cu această ocazie, inculpatul i se plânge denunțatorului M.P. că și alte persoane l-au mai bănuț că ar fi luat bani de la denunțator și chiar i-a fost reproșată o astfel de conduită.

Tot din conținutul înregistrărilor depuse la dosar reiese că inculpatul C.P. îl sfătuiește pe denunțator că, pentru a nu întâmpina greutăți din partea inculpatului P.I. pentru punerea în posesie, ar fi indicat să discute cu acesta separat și să-i ofere și lui 10.000 euro (...).

Având în vedere că martorul L.P. fiind nemulțumit de tergiversarea punerii în posesie pe terenurile la care era îndreptățit efectuase o sesizare la Prefectura jud. Cluj, în urma căreia s-a declanșat un control la Primăria J., inculpatul C.P. a luat la cunoștință că în acea perioadă martorul L.P. urma să se deplaseze de la Târgu-Mureș la J. pentru a verifica dacă nu s-a realizat punerea sa în posesie. Inculpatul C.P., intuind că martorul L.P. nemulțumit de rezolvarea problemelor funciare ar putea să-i ofere vreo sumă de bani pentru a-l determina la îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, îi recomandă denunțatorului conform conținutului convorbirilor de la fila (...) să nu discute cu martorul L.P. despre problema terenurilor afirmând „nu-i spune lui nimic să vezi ce dă el și atunci tu pui numai diferența”. Instanța reține, raportat la atitudinea inculpatului C.P., că acesta, folosindu-se de calitatea sa de reprezentant al unei instituții publice de nivelul unei primării, s-a pretat la a solicita mită, fiind de acord să accepte sume de bani, chiar de la mai multe persoane, interesate în același dosar de fond funciar, pentru o simplă activitate de punere în posesie. Rezultă fără putință de tăgadă că acesta a condiționat îndeplinirea atribuțiilor de serviciu pe care trebuia să le realizeze în mod curent, de plata unor sume de bani.

Nu în ultimul rând, din conținutul înregistrărilor aceluiași convorbiri existente la fila (...) rezultă recunoașterea de către inculpatul C.P. a primirii sumei de 3.000 de euro de la denunțator (...).

Dispozițiile art. 63 alin. (2) C. proc. pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art. 3 C. proc. pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, curtea a reținut și apreciat toate probele științifice și testimoniale indicate atât în rechizitoriul parchetului cât și propuse în apărare de către inculpatul C.P., ele reflectând adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art. 64 C. proc. pen., nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile acestuia date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului C.P., potrivit cărora nu a pretins și nu a acceptat bani de la denunțator, nu și-a încălcat cu nimic atribuțiile de serviciu raportat la solicitarea denunțatorului de a fi pus în posesie L.P. pe terenurile și amplasamentele hotărâte în ședința din 24 noiembrie 2006, vor fi înlăturate de către curte întrucât sunt infirmate în mod indubitabil de celelalte mijloace de probă administrate, la care instanța a făcut referire pe larg în considerentele deciziei.

Referitor la soluția de achitare de sub învinuirea comiterii infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 a inculpatului P.I. pronunțată de Tribunalul Cluj sunt de remarcat următoarele:

Atât în faza de urmărire penală cât și în fața tribunalului precum și în fața curții de apel, în declarația de la fila (...), inculpatul nu recunoaște comiterea infracțiunii imputate prin actul de sesizare al instanței arătând că într-adevăr a primit de la denunțatorul M.P. suma de 1.500 euro, în vara anului 2006, însă acești bani reprezentau o cotă parte din prețul unui teren vândut de tatăl său I.P. denunțatorului și soției sale la data de 12 septembrie 2006, cu suma de 350.000.000 lei, teren în suprafață de 6.300 mp situat în J.

În declarația din fața Curții, inculpatul P.I. susține că martorul M.N. și denunțatorul M.P. i-au promis plata unei sume mai mari pentru terenul înstrăinat de tatăl său denunțatorului, dacă el îi va sprijini în identificarea acestuia, din punct de vedere topometrie întrucât nu erau cunoscute limitele proprietății. Inculpatul susține că după orele de program de la Primăria J., împreună cu topometrism P.T., au încercat cu ajutorul hărților să identifice terenurile. Pe cale de consecință, recunoaște că în vara anului 2006, în luna august, a fost contactat telefonic de martora P.T., care i-a comunicat că ambii trebuie să se întâlnească cu martorul M.N., întâlnire ce a avut loc în stația de autobuz IRA din Cluj, și recunoaște că martorul M.N. le-a predat fiecare suma de câte 500 de euro. În aceeași declarație, inculpatul P.I. susține că în luna septembrie au primit atât el cât și martora P.T. suma de câte 1.000 euro, de la martorul M.N. sau denunțator, dar banii

reprezentau contravaloarea muncii prestate în afara orelor de program pentru identificarea terenurilor vândute de tatăl său denunțatorului. Inculpatul P.I. precizează că pentru terenul înstrăinat denunțatorului a primit în trei tranșe suma de 12.300 euro.

Având în vedere apărarea formulată de inculpatul P.I. în cursul judecății, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, că sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie, în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu” (hotărârea din 6 decembrie 1988, Barbera, Messegue și Jabardo versus Spania).

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cauza Sunday Times, hotărârea din 26 mai 1979).

Pentru a fi luate în considerare declarațiile inculpatului, în fața instanței de judecată, precum și cele date în cursul urmăririi penale, trebuie să răspundă unei duble condiționalități privitoare la argumentele temeinice care le-au determinat și la coroborarea lor cu celelalte probe administrate în cauză.

În același timp, această examinare și apreciere a declarațiilor este subordonată principiului aflării adevărului și angajării răspunderii penale în condițiile legii.

Tribunalul Cluj a reținut în considerentele sentinței că inculpatul P.I. a avut reprezentarea că banii primiți de la martorul M.N. în luna septembrie 2006 în stația de autobuz IRA din Cluj, unde se afla împreună cu martora P.T., constituiau banii promiși de către martorul M.N. în vara anului 2006, când a afirmat că în situația în care inculpatul P.I. îl va ajuta la identificarea terenurilor înstrăinate denunțatorului M.N. precum și a altora, îi va plăti un preț mai mare.

Această apărare a inculpatului a fost reiterată și în fața curții, unde apărătorul ales al acestuia a făcut referire expresă la declarația martorului C.V., din fața Tribunalului Cluj, martor care a fost prezent la discuția dintre martorul M.N. și clientul său, în cadrul căreia M.N. i-a oferit inginerului agronom mai mult de 1 euro/mp, dacă îl va ajuta pe denunțator și pe el la identificarea terenurilor unde aveau interes (în identificarea terenurilor ce făceau obiectul contractului din 12 septembrie 2006 dintre denunțator și părinții inculpatului P.I.).

Această apărare a inculpatului P.I. va fi înlăturată ca nesusținută de probe deoarece între părinții inculpatului P.I. și martorul M.N. nu a existat niciodată vreo înțelegere verbală sau scrisă cu privire la vânzarea-cumpărarea vreunui teren, aspect ce rezultă din conținutul antecontractului existent la fila (...) a dosarului de urmărire penală. Din cuprinsul acestor acte, rezultă că părțile antecontractului încheiat la 12 septembrie 2006, cu privire la terenul de 6.100 și 6.300 mp situat în J., sunt I.P. - tatăl inculpatului P.I. și denunțatorul M.P. și soția acestuia M.V. Pe de altă parte, rezultă că semnatarii

convenției de cesiune a antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat în formă autentică sunt M.V., M.P. și C.R.

Apărarea inculpatului P.I. atât din fața tribunalului cât și din fața curții este nesusținută de probele testimoniale și scrise, deoarece martorul M.N. a arătat în fața ambelor instanțe de judecată că nu corespunde realității că i-ar fi promis inginerului P.I. mai mulți bani pe acel teren, întrucât nu el era cumpărătorul acestuia, ci denunțatorul M.N., și nu avea mandat din partea acestuia să ofere un preț mai mare în contul său decât cel prevăzut în actele scrise.

Argumentele inculpatului P.I. în sensul că suma de 1.500 euro reprezenta o cotă parte din plata prețului terenului înstrăinat de tatăl său către denunțator, vor fi înlăturate ca neveridice deoarece din declarația martorului M.N. din fața curții rezultă că sumele în euro pe care le-a predat martorei P.T. și inculpatului P.I. din partea denunțatorului nu reprezentau vreo tranșă din plata prețului contractului încheiat la 12 septembrie 2006, prețul acelui teren fiind achitat în întregime în vara anului 2006. În același sens declară și martorul C.R. în declarația de la fila (...) din fața curții, unde precizează textual: „plata prețului pentru terenul achiziționat de la I.P. s-a făcut în mod integral în momentul încheierii contractului de cesiune (...)”.

Starea de fapt reținută de Tribunalul Cluj în sensul că cei 1.500 euro primiți de inculpatul P.I. și topometrasta P.T. reprezentau plata pentru serviciile aduse de aceștia denunțatorului M.N., respectiv pentru identificarea terenurilor care au făcut obiectul contractului din 12 septembrie 2006, este combătută și nu se coroborează cu restul probelor testimoniale și științifice ale cauzei.

Este de relevat că inculpatul P.I. a recurs la această apărare, abia în faza de judecată, după ce a luat la cunoștință de motivarea soluției de scoatere de sub urmărire penală a lui P.T. și fără ca anterior să fi făcut referire la aceste aspecte.

Apărarea inculpatului P.I. este combătută pe deplin prin declarația martorului M.N. din fața instanței de judecată cât și din faza de urmărire penală care precizează textual în declarația din fața curții că: „în vara anului 2006 după orele de program P.T. și inginerul P.I. au desfășurat activități de măsurare și identificare a terenurilor în care era interesat denunțatorul. Mai mult, încă de la începutul anului 2006, martorul cunoaște că aceste activități desfășurate de către inginerul P.I. și P.T. erau însă în folosul unei agenții imobiliare „MLM” și nu aveau legătură cu măsurătorile terenului care fac obiectul prezentului dosar și în care era interesat denunțatorul M.P.” De asemenea, martorul precizează că are cunoștință, în mod direct, că după orele de serviciu martora P.T., la rugămintea denunțatorului, l-a ajutat pe acesta, fără sprijinul inginerului P.I. la identificarea unor terenuri și efectuarea de măsurători, dar alte terenuri decât cel din litigiu, pentru care cunoaște că a fost plătită de M.P. cu suma de 5.000.000 lei vechi precum și cu alte sume.

Astfel, susținerile martorului M.N. se coroborează cu declarațiile martorei P.T. din ambele faze ale procesului penal și cu declarațiile denunțatorului M.P. din care rezultă că aceasta a recunoscut primirea sumei de 1.500 euro nemijlocit sau prin intermediul lui M.N. arătând însă că ea a fost oferită de denunțator pentru a-i asigura acestuia asistență și ajutor în identificarea proprietarilor de terenuri, punerea lor în legătură cu denunțatorul M.P. și încheierea promisiunilor de vânzare-cumpărare.

Mai mult, P.T. a avut aceeași atitudine de recunoaștere a primirii sumei de 1.500 euro de la denunțator cât și a altor sume remise de acesta și în cursul zilei de 28 iulie

2007, când, abia sosită din București, unde s-a mutat la finele anului 2006, s-a întâlnit cu denunțatorul și fără a avea cunoștință că discuția era înregistrată ambiental. Din cuprinsul discuțiilor purtate cu denunțatorul reiese fără niciun dubiu că martora P.T. recunoaște primirea celor 1.500 euro de la denunțator însă la replicile acestuia legate de scopul pentru care banii au fost achitați, poziția ei a fost aceeași: a depus o activitate susținută pentru acele sume de bani, iar pe de altă parte, munca prestată nu avea nicio legătură cu atribuțiile de la locul de muncă.

Pe de altă parte, soluția dispusă de organele de urmărire penală în privința numitei P.T. putea face obiectul unei plângeri reglementate de art. 278<sup>1</sup> C. proc. pen. și nicidecum să servească drept temei al achitării inculpatului P.I.

Din vastul material probator existent la dosar, rezultă că declarația de nrecunoaștere a inculpatului P.I. este absolut singulară, ea necoroborându-se cu vreun alt mijloc de probă, condiție în care va rămâne fără valoare sub aspectul aflării adevărului.

Potrivit art. 69 C. proc. pen. declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci doar cu anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate. Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nrecunoaștere ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit *pro cauza*, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Vinovăția inculpatului este dovedită mai presus de orice îndoială prin declarațiile constante ale denunțatorului din ambele faze ale procesului penal coroborate cu declarațiile martorilor L.P., M.N., P.T., A.M. și cu conținutul înregistrărilor audio-video ambientale depuse la dosar.

Astfel, potrivit declarațiilor denunțatorului M.P. și martorului M.N., inculpatul P.I. a pretins sume de bani pentru a înlesni lui M.P. obținerea punerii în posesie pentru o suprafață de teren achiziționată de la L.P. după ce inculpatul P.I. împreună cu inculpatul C.P. au fost cei care l-au determinat pe L.P. să vândă acel teren lui M.P., sugerându-i și prețul de vânzare. De altfel, martorul L.P. confirmă intervenția inculpaților C.P. și P.I. în favoarea lui M.P., inclusiv în ce privește prețul de 1 euro/mp (declarația din faza de urmărire penală și din fața curții).

Susținerea denunțatorului că suma de 1.500 euro a fost plătită în două tranșe, făcută în faza de urmărire penală a fost probată și în fața curții, probele relevând că suma de 500 euro pretinsă de inculpatul P.I. s-a predat în biroul acestuia din comuna J. în luna noiembrie 2006, iar suma de 1.000 euro i-a fost predată prin intermediul martorului M.N.

după redactarea protocolului în luna decembrie 2006, în stația de autobuz IRA, fiind prezenți atât inculpatul P.I. cât și martora P.T.

Audiat nemijlocit de către instanțele de judecată, martorul M.N. confirmă declarația din faza de urmărire penală privind efectuarea plății referitor la suma de 1.000 euro către inculpatul P.I., pe care a realizat-o în luna decembrie 2006, întâlnire la care au participat atât inculpatul cât și P.T. în stația de autobuz IRA din cartierul M. La acea dată, martorul cunoștea că banii predați erau preinși de inculpatul P.I. pentru a facilita denunțatorului punerea în posesie asupra terenurilor convenite lui L.P. Relevantă în această privință este poziția martorului M.N. care a arătat constant că niciodată nu i-a predat inculpatului P.I. bani pentru terenurile vândute de tatăl acestuia denunțatorului M.P. iar pe de altă parte, învederează exact că remiterea sumei de 1.000 euro a avut loc la finele anului 2006 și nicidecum în anul 2005, așa cum s-a apărut inculpatul P.I. în faza de urmărire penală. Poziția sinceră a martorului M.N. este confirmată și de martora P.T. care îl însoțea și ea pe inculpatul P.I. în momentul în care ambii au primit banii de la martorul M.N., care a reliefat că evenimentul s-a produs în toamna anului 2006. Mai mult, martora P.T. în declarația din fața curții precum și în faza de urmărire penală a învederat faptul că, a doua zi după ce au primit banii, pe când se aflau la locul de muncă, inculpatul P.I. i-a comunicat că, „are muștrări de conștiință și că are de gând să dea banii înapoi”.

Analiza sintetică și judicioasă a declarațiilor constante ale denunțatorului, a inculpaților C.P. și P.I., și a tuturor martorilor audiați în cauză, coroborate cu conținutul convorbirilor telefonice și ambientale purtate între aceștia, conduc indubitabil la concluzia că inculpatul P.I. a primit suma de 1.500 euro pentru ca în calitate sa de funcționar în cadrul Primăriei J. și de membru în Comisia locală de fond funciar să procedeze cu precădere la întocmirea actelor de punere în posesie privitor la un teren de pe raza localității J. unde denunțatorul avea un interes material direct.

Această afirmație este demonstrată de atitudinea inculpatului P.I. care, deși nu era în relații de prietenie cu denunțatorul M.P., a acceptat să se întâlnească cu acesta într-un restaurant, seara și să poarte discuții legate de serviciu și de interesul funciar al denunțatorului în zona J., probleme care nu erau străine inculpatului.

Din conținutul convorbirilor înregistrate și depuse la dosar rezultă că în cuprinsul discuției din 26 iulie 2007 dintre denunțator, martorul M.N. și inculpat, acesta din urmă îi precizează denunțatorului că nu își va rezolva problema „întrucât primarul nu e de acord și e tare supărat pe el”. Mai mult, cu această ocazie, inculpatul P.I. recunoaște tacit primirea anterioară de la denunțator a sumei de 1.500 euro pentru punerea în posesie a lui L.P. pe terenul din locul numit P. Această recunoaștere a inculpatului a survenit în contextul în care denunțatorul i-a reproșat că, deși le-a plătit sume de bani, atât lui cât și inculpatului C.P., problema nu i s-a rezolvat, fiind tergiversată.

Este de remarcat că inculpatul P.I., în loc să nege primirea vreunei sume de bani pentru punerea în posesie, el admite primirea banilor, dând aprobator din cap, iar la propunerea denunțatorului de a-i restitui suma plătită, în cazul în care nu se va realiza punerea în posesie, se declară total de acord.

.....  
Împrejurarea că fiecare dintre cei doi inculpați cunoștea despre celălalt că a pretins și primit bani de la denunțator pentru punerea în posesie a lui L.P. este dovedită mai presus de orice îndoială, cu recunoașterea inculpatului P.I., unde acesta precizează denunțatorului „pe onoarea mea, pe cuvântul meu de onoare, primarul mi-o zis că o luat

ceva, dar crezi că mie îmi spune tot?”. În conținutul aceluiași discuții cu denunțatorul, inculpatul P.I. recunoaște că dacă nu se va realiza punerea în posesie a lui M.P., acesta a pierdut cu ei bani „cu primarul 3.000 și cu el 1.500”. Coroborând probele administrate în faza de urmărire penală cu cele administrate nemijlocit, oral și în contradictoriu în fața instanțelor de judecată, vinovăția inculpatului P.I. este dovedită la unison, de către acestea.

Această concluzie se impune prin înlăturarea apărărilor de circumstanță și de complezență ale inculpatului P.I., care nu avea nicio motivație să primească de la denunțatorul M.P. suma de 1500 euro în lunile noiembrie - decembrie 2006 în mod direct și prin intermediul martorului M.N., deoarece denunțatorul nu mai era titular al contractului încheiat cu tatăl inculpatului P.I. și prin urmare, nu mai avea nicio datorie față de acesta.

Din actele scrise depuse la dosar, rezultă că prețul contractului din 12 septembrie 2006 a fost de 350.000.000 lei vechi și nicidecum în euro, astfel că inculpatul P.I. nu a putut proba lipsa de temeinicie a acuzării, respectiv, de ce banii primiți de el din partea denunțatorului erau în euro câtă vreme așa cum am arătat contractul de vânzare-cumpărare al terenului în discuție prevedea prețul în monedă românească.

De altfel, s-a dovedit în speță că tot în monedă românească a fost achitat și avansul conform susținerilor denunțatorului, constante în faza de urmărire penală și în fața instanțelor. În plus, martorul C.R., în fața curții, a învederat că plata prețului pentru terenul achiziționat de la părinții inculpatului P.I. a fost achitat în întregime, la data cesionării contractului.

Nu este lipsit de importanță că inculpatul P.I. nu a putut prezenta în fața organelor judiciare niciun document de plată pentru acești bani, știut fiind faptul că atunci când se întocmesc contracte, corelativ acestora se redactează și chitanțe prin care se confirmă plata sumelor cu titlu de rate sau prețul în întregime al convențiilor, tocmai pentru a se putea dovedi executarea acestora.

Dacă suma de 1.500 euro reprezenta o cotă parte a prețului datorat de denunțator părinților inculpatului P.I., nu era normal ca inculpatul P.I. să-i comunice martorei P.T. după încasarea sumei de 1.000 euro că „are remușcări și intenționează să restituie banii”, câtă vreme aceștia reprezentau o plată datorată.

Mai mult, nesinceritatea sa este dovedită și prin faptul că acesta a fost de acord să restituie suma de 1.500 euro deși după spusele sale reprezenta prețul terenului vândut de tatăl său și, drept urmare, era îndreptățit la aceasta.

Pe de altă parte, calitatea inculpatului P.I. și atribuțiile de serviciu ale acestuia nu impuneau ca să se întâlnească cu denunțatorul într-un restaurant pentru a discuta probleme de serviciu, iar pe de altă parte, conținutul înregistrărilor convorbirilor cu denunțatorul din 26 iulie 2007 au dovedit fără echivoc că acesta a recunoscut primirea sumei de 1.500 de euro de la M.P., scopul primirii acesteia - punerea în posesie a martorului L.P. și nu în ultimul rând, intervenția sa insistentă pe lângă martorul L.P. în scopul determinării acestuia la vânzarea terenului în favoarea denunțatorului.

Față de conținutul probelor reliefate mai sus, este evident că nu se poate susține că totul a fost o înscenare, iar martorii sunt interesați să-l acuze pe nedrept pe inculpat.

Coroborând materialul probator existent în cauză, instanța a apreciat că participarea inculpaților C.P. și P.I. la săvârșirea faptei a fost demonstrată în ciuda poziției acestora, pe care au adoptat-o pe întreg parcursul procesului penal. Susținerea

acestora că sunt victimele unei înscenări ale denunțatorului M.P. nu poate fi primită, fiind o simplă afirmație neprobată în niciun fel. Astfel, apărarea inculpatului P.I. în sensul că a refuzat să semneze procesul- verbal al Comisiei locale de fond funciar din 24 noiembrie 2006, prin care se atribuia teren în favoarea martorului L.P., în tarlăua 45 P., deoarece existau depuse la Primăria J. extrase de CF ale unor moștenitori ai proprietarilor tabulari pe terenul de mai sus încă din luna martie 2007, este o apărare *pro cauza*, care nu este justificată cu nimic. Așa cum am arătat, față de susținerea martorei A.M. secretară a Primăriei J., care a fost audiată atât în faza de urmărire penală, în fața tribunalului și în fața curții, și care a arătat constant că nu au existat depuse cereri la Consiliul local J. pentru constituirea dreptului de proprietate din partea unor persoane fizice pe terenul atribuit martorului L.P., întrucât așa cum rezultă din extrasele CF terenul aparținea comunei, inculpatul P.I. putea încă din faza de urmărire penală, rechizitoriul fiind întocmit abia la 20 august 2007 sau cel târziu de la audierea martorei în fața Tribunalului Cluj să depună acte scrise care să dovedească afirmațiile sale.

Este de remarcat că susținerea inculpatului P.I., în sensul că există o identitate perfectă între terenul denumit „P.C.” cu P. și cu terenul din tarlăua 45 și că pe acestea ar fi existat solicitări de restituire a unor suprafețe de teren de către persoane fizice încă din anul 2003, nu s-a probat prin actele scrise depuse în cadrul concluziilor scrise.

Aceste titluri de proprietate trebuie să dovedească o corespondență perfectă între cererea formulată la Primăria J. de către persoane fizice pentru reconstituirea drepturilor de proprietate cu situarea acestora în tarlăua 45 P., mai precis o suprapunere a intereselor funciare ale mai multor persoane fizice din raza comunei J. peste cele ale denunțatorului M.P., asupra aceluiași loc.

Ori, așa cum s-a dovedit în speță, în ședința comisiei de fond funciar din 24 noiembrie 2006, la propunerea primarului C.P., de a i se retroceda teren martorului L.P. în tarlăua 45 P., inculpatul P.I. nu a făcut nicio opoziție, refuzând abia la o săptămână să semneze procesul- verbal, nemulțumit fiind de suma de 500 euro primită de la denunțator. Dacă apărarea inculpatului P.I. din cadrul concluziilor scrise era veridică, aceste acte trebuiau depuse din faza de urmărire penală, deoarece erau în favoarea sa, fiind emise la 4 mai 2007, iar rechizitoriul a fost întocmit la 20 august 2007.

În același sens trebuie interpretată și adeverința depusă la dosarul Curții de Apel, în sensul că terenul în suprafață de 28.200 mp arabil, aparținând Asociației P.J., situat în tarlăua 36 parcela 1, în realitate s-ar afla amplasat în tarlăua 45, parcela 1. Și acest act a fost întocmit la 4 mai 2007 ori, în condițiile în care faza de urmărire penală împotriva inculpatului P.I. era în derulare, față de apărarea pe care acesta și-a formulat-o era obligatoriu ca scriptul să fie supus cenzurii organelor de urmărire penală, sau cel târziu Tribunalului Cluj, inculpatul P.I. pe parcursul procesului penal neformulând cereri proprii în apărarea sa, în afara celor propuse în acuzare de către parchet, pe care le-a înșușit.

Pentru a se putea reține ca veridică apărarea inculpatului P.I. din cadrul concluziilor scrise, era necesar să se dovedească o corespondență perfectă între solicitările mai multor persoane fizice din comuna J., la 24 noiembrie 2006, solicitări susținute de acte scrise și extrase de carte funciară, asupra terenului situat în tarlăua 45 P., și cererea formulată și aprobată în favoarea martorului L.P. asupra aceluiași teren.

Curtea, reapreciind materialul probator administrat în cauză, atât în faza de urmărire penală cât și în cea a cercetării judecătorești constată, vinovăția inculpaților

C.P. și P.I. în săvârșirea infracțiunii de luare de mită pentru care au fost trimiși în judecată.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpatul P.I., respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Infracțiunea de luare de mită se săvârșește numai cu intenție directă, deoarece inculpatul își dă seama, în momentul săvârșirii faptei, că banii sau foloasele pe care le pretinde sau le primește sau care constituie obiectul promisiunii pe care o acceptă sau nu o respinge, nu i se cuvin și, cu toate acestea, el vrea să le pretindă sau să le primească ori să accepte sau să nu respingă promisiunea ce i s-a făcut; în același timp, inculpatul are reprezentarea stării de pericol care se produce pentru buna desfășurare a activității de serviciu, urmare pe care o dorește.

Luarea de mită este o infracțiune instantanee, care se consumă în momentul în care funcționarul a primit, pretins, a acceptat sau nu a respins banii, sau alte foloase necuvenite, în scopul de a nu îndeplini sau a întârzia efectuarea unui act la care era obligat potrivit îndatoririlor sale de serviciu, ori a efectuat un act contrar acestor îndatoriri.

Practica judiciară a confirmat constant acest punct de vedere, statuând repetat că atâta vreme cât infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul acceptării de către funcționari a promisiunii unor sume de bani sau alte foloase, în scopurile arătate mai sus, este lipsit de relevanță faptul că banii sau foloasele promise au fost date după efectuarea actului.

Așa fiind, în drept, fapta inculpatului C.P. care, în noiembrie 2006 - iulie 2007, a pretins de la denunțatorul M.P. suma de 18.000 euro, din care a primit efectiv 13.000 de euro în scopul de a îndeplini un act privitor la îndatoririle sale de serviciu, respectiv, de a semna punerea în posesie pentru un teren aflat pe raza comunei J. jud. Cluj, teren în care denunțatorul avea un interes financiar, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. coroborat cu art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

În drept, fapta inculpatului P.I. care, în noiembrie - decembrie 2006, a pretins și primit de la denunțatorul M.P., în mod direct și prin intermediul făptuitorului M.N., suma de 1.500 euro pentru ca, în calitate sa de funcționar în cadrul Primăriei J. și de membru în Comisia locală de fond funciar, să procedeze la întocmirea cu precădere a actelor de punere în posesie privitor la un teren de pe raza comunei unde denunțatorul avea un interes material direct întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. (1) C. pen. coroborat cu art. 6 din Legea nr. 78/2000.

În practica constantă a instanței supreme s-a hotărât că infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul pretinderii folosului și nu în acela în care este primit, că este suficientă simpla acceptare a promisiunii făcute, fiind lipsită de relevanță împrejurarea dacă fapta a fost sau nu urmată de primirea banilor preținși sau promiși. Mai mult, inculpatul C.P. s-a apărat cu aceea că fapta sa ar constitui infracțiunea de primire de foloase necuvenite prevăzută de art. 256 C. pen. Această apărare urmează a fi înlăturată deoarece în speță s-a dovedit că funcționarul a acceptat și a pretins bani anterior îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, iar folosul l-a primit efectiv tot înainte de

îndeplinirea acestora, astfel că fapta constituie infracțiunea de luare de mită și nu cea de primire de foloase necuvenite.

Ce deosebește infracțiunea de primire de foloase necuvenite de cea de luare de mită este împrejurarea că fapta este comisă după ce funcționarul a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia, iar pe de altă parte, infracțiunea este necesar să fie săvârșită fără să fi existat o înțelegere sau acceptare anterioară a unei promisiuni de foloase necuvenite. Probele dosarului au relevat însă existența unei înțelegeri, pretinderi a unor astfel de promisiuni, anterioare efectuării actului, ceea ce constituie infracțiunea de luare de mită.

Nu în ultimul rând pentru existența intenției de a primi foloase necuvenite mai este necesară și o cerință negativă, respectiv să nu fi existat vreo înțelegere sau vreun acord prealabil cu cel de la care inculpatul primește folosul necuvenit. În speță, s-a dovedit indubitabil că inculpatul a pretins și primit de la denunțător sume de bani în scopul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu.

În sarcina inculpatului C.P. s-a reținut în mod judicios și alin. (2) al art. 254 C. pen. prin rechizitoriul Parchetului. Această încadrare corespunde cerințelor legale deoarece persoana cu atribuții privind conducerea și controlul unei activități, când primește foloase pentru îndeplinirea nemijlocită a acestora, este subiect activ al infracțiunii de luare de mită. Prin acte privitoare la îndatoririle de serviciu ale funcționarului se înțeleg și actele care, în mod obișnuit, sunt de atribuția directă a altui funcționar, dar pe care persoana cu funcție de conducere, cum este primarul, le poate efectua și în mod nemijlocit. În practica judiciară, s-a stabilit că prin funcționari cu atribuții de control în sensul art. 254 alin. (2) C. pen. trebuie înțelese acele persoane care analizează sau verifică permanent sau temporar ori urmăresc desfășurarea corectă a sarcinilor de serviciu de către un alt funcționar. Această noțiune definește o activitate complexă de verificare și analiză a unei activități, în vederea urmăririi evoluției acesteia și propunerii sau luării de eventuale măsuri de remediere, nu doar surprinderea, constatarea ori împiedicarea unor acte de nerespectare a regulilor impuse de bunul mers al serviciului într-o unitate.

Astfel, primarul, prin prisma legii privind administrația publică locală, este șeful acesteia și răspunde în fața Consiliului local de buna funcționare a acestuia ceea ce atrage încadrarea juridică a faptei sale în prevederile art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

Apărătorul inculpatului C.P. a apreciat că se impune schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de luare de mită în formă continuată în două infracțiuni de luare de mită și o infracțiune de primire de foloase necuvenite, comise în forma concursului real.

Cu privire la această solicitare este de remarcat că prin rechizitoriul D.N.A. Cluj inculpatul C.P. nu a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în formă continuată. În speță, curtea reține că deși sumele de bani pretinse și primite de inculpatul C.P. au fost predate și primite în mai multe tranșe, pe o perioadă mai mare de timp, în cauză, nu s-a reținut caracterul continuat al faptei. Aceasta deoarece, în cazul infracțiunii de luare de mită, legiuitorul a pus pe același plan activități care constituie un început de executare cu fapta în formă consumată. Infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul săvârșirii acțiunii sau inacțiunii incriminate, adică în momentul pretinderii sau al acceptării sau nerespingerii promisiunii de foloase necuvenite. Orice

activitate ulterioară momentului consumării nu are nicio influență asupra existenței infracțiunii sau caracterului unitar al acesteia. Împrejurarea că banii au fost primiți cu mai multe ocazii, suma pretinsă și promisă nefiind precizată în totalitate la momentul inițial, însă viza același scop urmărit, atât de mituitor cât și de către cel mituit, respectiv, aceleași atribuții de serviciu ale inculpatului, nu este de natură să afecteze unitatea infracțională, deci, nu-i conferă faptei penale caracterul de infracțiune continuată.

Formularea unei asemenea apărări în favoarea inculpatului C.P. ar duce la o agravare a sancționării sale deoarece, chiar dacă ar fi fost trimis în judecată pentru o infracțiune continuată, prin înlăturarea unității infracționale și înlocuirea ei cu o pluralitate de fapte s-ar ajunge la aplicarea mai multor pedepse în loc de una singură, ceea ce nu este cazul.

La dozarea și individualizarea pedepselor ce se vor aplica inculpaților, curtea reține că, în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, funcționarii publici sau orice alt funcționar nu trebuie să fie influențați de interese materiale, de obținerea unor foloase ce nu li se cuvin. Ei sunt ținuti să-și îndeplinească atribuțiile în mod corect, să nu le practice, să nu facă din exercitarea lor o sursă de venituri ilicite. Efectuarea oricăror acte care intră în competența lor nu trebuie să fie determinate de asemenea mobilități, ci numai de grija îndeplinirii corecte a îndatoririlor de serviciu și a respectării legalității. Faptele de venalitate ale funcționarilor publici precum și ale celorlalți funcționari aduc o gravă atingere activității de serviciu, ca și intereselor personale.

Potrivit art. 72 C. pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră, el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacrarea explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care îi sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Se constată că inculpatul C.P., în perioada anterioară comiterii faptelor, a desfășurat o muncă de răspundere, în care s-a implicat pentru rezolvarea problemelor dificile cu care s-a confruntat în mediul rural.

Inculpatul nu posedă antecedente penale, este în vârstă de 65 de ani și suferă de diabet zaharat insulinodependent tip II și hipertensiune arterială.

În privința inculpatului P.I. se reține că este în vârstă de 54 de ani, nu posedă antecedente penale, este căsătorit, are studii superioare, fiind caracterizat pozitiv de membrii comunității în care și-a desfășurat activitatea.

Deși Tribunalul Cluj în privința inculpatului C.P. a stabilit în mod corect vinovăția acestuia, pedeapsa aplicată nu reflectă pericolul social sporit al faptei și făptuitorului apărând ca netemeinică, alături de modul de individualizare al executării ei.

În privința ambilor inculpați se va reține pericolul social sporit al faptelor deduse judecății, rezultat din modul concret în care s-au săvârșit infracțiunile, de faptul că acesta a fost pus în evidență de calitatea făptuitorilor, de reprezentanți ai unei instituții publice, calitate în care au condiționat îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de plata unor sume de bani.

Raportat și la valoarea bunurilor ce au format obiectul mitei curtea apreciază că o pedeapsă de 5 ani închisoare, ca sancțiune principală și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) și b) C. pen., ca pedeapsă complementară, prin privare de libertate, va contribui la reeducarea inculpatului C.P. și la resocializarea sa pozitivă, viitoare.

Pe cale de consecință, se vor înlătura din hotărâre dispozițiile art. 86<sup>1</sup> și art. 86<sup>3</sup> C. pen. privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În privința inculpatului P.I., curtea reține că prezumția de nevinovăție fiind înfrântă prin prisma probelor existente la dosar și, raportat la criteriile enunțate mai sus, i se va aplica o pedeapsă situată la minimul special prevăzut de lege de 3 ani închisoare, iar ca pedeapsă complementară i se va stabili o sancțiune de 1 an ce vizează interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) și b) C. pen., pedeapsa principală urmând a fi executată prin privare de libertate.

Curtea, în baza art. 71 C. pen., va interzice inculpaților exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) și c) C. pen. de la rămânerea definitivă a hotărârii și până la terminarea executării pedepselor.

În privința pedepselor accesorii respectiv a interzicerii dreptului de a alege, curtea apreciază că acesta a fost corect aplicat deoarece în cauză inculpații au comis infracțiuni care aduc atingere unor activități de interes public, mai exact activității de serviciu.

Prin urmare, este proporțională și justificată măsura interzicerii drepturilor lor electorale de către instanță pe durata executării pedepsei.

Prin aplicarea în acest mod a pedepsei accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, care impune ca aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor electorale să fie realizată numai în baza hotărârii definitive a instanței, după ce în prealabil această pedeapsă accesorie este pusă în discuție în fiecare caz în contradictoriu și după examinarea împrejurării dacă interdicția respectă principiul proporționalității.

Interzicerea drepturilor de la lit. c) a art. 64 în privința ambilor inculpați s-a impus datorită împrejurării că aceștia au săvârșit infracțiunile, folosindu-se de funcția (primarul) sau profesia pe care au avut-o.

Dispoziția instanței de fond vizând confiscarea sumei de 10.000 euro ce a făcut obiectul infracțiunii de luare de mită comisă de inculpatul C.P. este nelegală prin prisma dispozițiilor art. 254 alin. (3) C. pen. raportat la art. 19 din Legea nr. 78/2000.

În legătură cu posibilitatea procurorului de a declara apel în latura civilă a cauzei, curtea reține că restrângerea dreptului de apel al procurorului în latura civilă a fost declarată neconstituțională prin decizia nr. 190 din 26 februarie 2008 a Curții Constituționale. Prin urmare, dreptul procurorului de a promova apel în latura civilă este perfect admisibil în toate cazurile, dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept ori a drepturilor și libertăților cetățenești.

.....  
În speță, pentru prinderea în flagrant delict a inculpatului C.P. care a pretins mită, denunțatorul a pus la dispoziția organelor de poliție suma de 10.000 euro. În mod greșit, însă, Tribunalul Cluj a dispus confiscarea de la inculpatul C.P. a sumei care a constituit obiectul luării de mită, deși această sumă fusese restituită denunțatorului conform procesului-verbal din data de 27 iulie 2007.

Nu în ultimul rând, este de remarcat că în speță au incidență dispozițiile legii speciale, ale art. 19 din Legea nr. 78/2000 care prevăd că aceste sume ce au făcut obiectul infracțiunii de luare de mită se restituie denunțatorului dacă acesta a solicitat acest fapt, sesizarea organelor judiciare fiind realizată tocmai de către denunțator.

Pe cale de consecință, se va înlătura din hotărâre dispoziția vizând confiscarea sumei de 10.000 euro.

În fața curții, denunțatorul a solicitat ca și numita P.T. să fie obligată să-i restituie suma de 1.500 euro alături de ceilalți inculpați, la care să se calculeze și dobânzile legale. Această solicitare nu are suport legal pentru că P.T. nu a fost trimisă în judecată, pentru infracțiunea de luare de mită, obiectul judecății limitându-se conform art. 317 C. proc. pen. la fapta și persoana arătată în actul de sesizare al instanței.

Pe de altă parte, denunțatorul nu a declarat apel în prezenta cauză și nici nu a solicitat în fața instanței de fond acordarea dobânzilor la sumele ce au făcut obiectul infracțiunii, astfel că această pretindere este tardivă și totodată lipsită de calitate procesuală.

Mai mult, este greșit a se considera că denunțatorul are calitatea de persoană vătămată în prezenta speță, formulă greșit reținută de Tribunalul Cluj, deoarece persoanele care după ce au dat mită inculpaților au denunțat fapta în condițiile art. 254 alin. (3) C. pen. raportat la art. 19 din Legea nr. 78/2000 nu se poate statua că au, în procesul pornit împotriva funcționarului mituit, vreo calitate, deoarece atâta vreme cât au comis, la rândul lor, o faptă penală - pentru care însă beneficiază de impunitatea prevăzută de textul susmenționat - nu se poate considera că au suferit vreo vătămare prin infracțiunea comisă de inculpați; ele vor figura în proces în calitate de martori.

Așa fiind, cererea denunțatorului din fața curții nu poate fi onorată.

Raportat la conținutul dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 78/2000 corelativ soluției de condamnare a inculpatului P.I., acesta va fi obligat să restituie denunțatorului M.P. suma de 1.500 euro ce a făcut obiectul infracțiunii sau echivalentul în lei la cursul BNR din ziua plății efective.

Deoarece, în cazul infracțiunilor prevăzute în Legea nr. 78/2000, luarea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor inculpaților este obligatorie, iar organul de urmărire penală s-a conformat acestei dispoziții legale, curtea în baza art. 20 din aceeași lege va menține măsura sechestrului asigurător, aplicată prin ordonanța din data de 13 august 2007 a D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj în dosarul nr.68/P/2007, asupra unui depozit bancar (...) pe numele inculpatului P.I., pentru suma de 1.500 euro.

Ca efect al soluției de condamnare, (...) conform art. 191 C. proc. pen. inculpatul P.I. va fi obligat să achite suma de 5.000 lei cheltuieli judiciare în favoarea statului.

Se vor menține ca legale și temeinice dispozițiile hotărârii prime instanțe vizând aplicarea art. 88 C. pen. în privința inculpatului C.P., a obligației de restituire stabilită în sarcina inculpatului C.P. către denunțator a sumei de 3.000 euro sau echivalentul în lei din ziua plății precum și măsurile asigurătorii luate și cele vizând plata cheltuielilor judiciare către stat.

Întrucât, în favoarea inculpatului C.P., Tribunalul Cluj la data de 17 ianuarie 2008 a luat măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea, conform art. 145 alin. (1) C. proc. pen., măsură definitivă prin decizia penală nr. 60 din 24 ianuarie 2008 a Curții de Apel Cluj, se va menține această măsură până la rămânerea definitivă a hotărârii.

În baza art. 192 alin. (3) C. proc. pen. cheltuielile judiciare în apelul parchetului vor rămâne în sarcina statului.

Pentru motivele ce preced, pe larg dezvoltate în considerentele deciziei, curtea va admite ca fondat în baza art. 379 pct. 2 lit. a) C. proc. pen. apelul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj, împotriva sentinței penale nr. 217 din 17 aprilie 2008 a Tribunalului Cluj privindu-i pe inculpații C.P. și P.I., pe care o va desființa sub aspectul laturii penale și civile.

Motivele de apel formulate de inculpatul C.P. au fost tratate pe larg cu ocazia dezvoltării și analizării căii de atac promovate de D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, astfel că ele nu vor mai fi reiterate, apărând de la sine înțeles că stabilită fiind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de luare de mită, individualizată fiind sancțiunea la 5 ani închisoare prin privare de libertate, nu se poate primi apărarea inculpatului de a fi achitat în baza art. 10 lit. a) și d) raportat la art. 11 pct. 2 lit. a) C. proc. pen. și nici de a se dispune în subsidiar suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art. 81 C. pen.

Pe cale de consecință, se va respinge ca nefondat apelul inculpatului C.P. împotriva aceleiași sentințe conform art. 379 pct. 1 lit. b) C. proc. pen.

Văzând dispozițiile art. 192 alin. (2) C. proc. pen. inculpatul va achita statului suma de 2.000 lei cheltuieli judiciare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
DECIDE:**

Admite apelul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj - împotriva sentinței penale nr. 217 din 17 aprilie 2008 a Tribunalului Cluj, privindu-i pe inculpații C.P. și P.I., pe care o desființează sub aspectul laturii penale și civile și în consecință:

Judecând pe fond, pronunță o nouă hotărâre, conform art. 345 C. proc. pen.:

Condamna pe inculpatul C.P., în baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru comiterea infracțiunii de luare de mită, la o pedeapsă de:

- 5 (cinci) ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) C. pen., ca pedeapsă complementară, prin privare de libertate.

Face aplicarea dispozițiilor art. 71 C. pen., privind interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) - c) C. pen. de la rămânerea definitivă a hotărârii și până la terminarea executării pedepsei.

Înlătură dispozițiile art. 86<sup>1</sup> și art. 86<sup>3</sup> C. pen. privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Înlătură din hotărâre dispoziția vizând confiscarea sumei de 10.000 euro ce a făcut obiectul infracțiunii de luare de mită comisă de inculpatul C.P., constatând că suma de 10.000 euro a fost restituită denunțatorului M.P., de către D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, prin procesul-verbal din data de 27 iulie 2007.

Menține până la rămânerea definitivă a hotărârii, fata de inculpatul C.P., măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea, luata de Tribunalul Cluj, conform art. 145 alin. (1) C. proc. pen., la data de 17 ianuarie 2008, definitivă prin decizia penala nr. 60/R din 24 ianuarie 2008 a Curții de Apel Cluj.

Condamnă pe inculpatul P.I., în baza art. 254 alin. (1) C. pen., raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, pentru comiterea infracțiunii de luare de mită, la pedeapsa de:

- 3 (trei) ani închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) C. pen., ca pedeapsă complementară, prin privare de libertate.

Face aplicarea dispozițiilor art. 71 C. pen., privind interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) - c) C. pen. de la rămânerea definitivă a hotărârii și până la terminarea executării pedepsei.

În baza art. 19 din Legea nr. 78/2000, obligă inculpatul P.I. să restituie denunțatorului M.P. suma de 1.500 euro sau echivalentul în lei, la cursul BNR, din ziua plății efective.

În baza art. 20 din Legea nr. 78/2000, menține măsura sechestrului asigurator, aplicată prin ordonanța din data de 13 august 2007 a D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, în dosarul nr. 68/P/2007, asupra unui depozit bancar (...) pe numele inculpatului P.I., pentru suma de 1.500 euro.

În baza art. 191 C. proc. pen., obligă pe inculpatul P.I. să plătească suma de 5.000 lei, cheltuieli judiciare în favoarea statului, la instanța de fond.

Menține restul dispozițiilor hotărârii.

Cheltuielile judiciare în apelul Parchetului rămân în sarcina statului.

II. Respinge ca nefondat apelul inculpatului C.P. împotriva aceleiași sentințe.

Obligă inculpatul să achite statului suma de 2.000 lei cheltuieli judiciare.

Cu drept de recurs în termen de 10 zile de la pronunțare.

Data și pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2009.

## **2. Curtea de Apel Craiova, Secția penală, decizia penală nr. 36 din 29 februarie 2008**

### **CURTEA DE APEL CRAIOVA SECȚIA PENALĂ INSTANTA DE APEL DECIZIA PENALĂ NR.36 Ședința publică la 29 februarie 2008**

Prin sentința penală nr.109 din 12 iunie 2007, pronunțată de Tribunalul Olt, în baza art. 257 alin. (1) C. pen., raportat la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 78/2000, a fost condamnat inculpatul O.O. la 3 ani închisoare, pentru comiterea a 9 infracțiuni în dauna părților vătămate Ș.N., N.N., U.M., E.G, D.T.D., D N., D.N. și F.Ș.

În baza art. 33 lit. a), 34 lit. b) C. pen., s-a dispus să execute pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare, sporită cu 1 an închisoare, în total 4 ani închisoare, cu aplicarea art. 71 C. pen. și art. 64 lit. a) și b) C. pen.

.....  
În baza art. 257 alin. (2) C. pen., raportat la art. 256 alin. (2) C. pen., s-a dispus confiscarea de la inculpat a următoarelor sume de bani: 1.500 euro primită de la partea vătămată Ș.N.; 2.000 euro primită de la partea vătămată N.N.; 2.000 euro primită de la partea vătămată U.M.; 1.500 euro primită de la aceeași parte vătămată pentru soția sa, U.M.J.; 3.000 euro primită de la D.T.D.; 1.000 euro primită de la partea vătămată D.N.; 1.500 euro primită de la partea vătămată D.N. și a sumei de 40.000.000 lei ROL primită de la partea vătămată E.G.

În baza art. 191 alin. (1) C. proc. pen., inculpatul a fost obligat la 1.500 lei cheltuieli judiciare statului.

Pentru a pronunța această sentință, pe baza probatoriului administrat, (...), s-a reținut următoarea situație de fapt:

Inculpatul, în perioada 1994 - 31 iulie 2007, a lucrat în calitate de agent de poliție la Poliția oraș F. și pentru că Inspectoratul de Poliție al Județului D. a fost sesizat că în mod frecvent a beneficiat de concedii medicale și a părăsit teritoriul României, s-a dispus cercetarea prealabilă a acestuia pentru stabilirea răspunderii dacă aceasta se impune.

La 1 august 2006, Consiliul de disciplină a constatat că inculpatul a fost mutat la cerere la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Punctul de lucru Aeroportul C.

În perioada aprilie - septembrie 2006 a pretins și primit în scopul angajării mai multor părți vătămate, la diferite societăți comerciale sau instituții ale statului, sume diferite între 1.000 - 3.000 euro.

Inculpatul este cercetat și pentru comiterea a unui număr de 40 infracțiuni de trafic de influență comise în perioada 2002 - 2005, pentru care s-a format dosarul nr.1070/PA/2005 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Dolj, unde se reține, între altele, că a pretins și primit suma de 2,5 miliarde lei.

1. În cursul lunii iulie 2006, a pretins și primit de la denunțatorul Ș.N. suma de 1.500 euro, lăsând să se creadă că are influență asupra conducerii SC S. SA și că poate obține angajarea soției denunțatorului la Stația de benzină B., județul O., care aparține de această societate.

Partea vătămată, în cursul lunii iulie 2006, s-a întâlnit la restaurantul E. din orașul B. cu prietenul său, N. N. care i-a prezentat pe agentul de poliție O.O. În acele

împrejurări, le-a relatat că intenționează să-și angajeze soția, însă până la acea dată nu i-a găsit loc de muncă. Inculpatul s-a exprimat că poate să-i angajeze soția la Stația de benzină B., pretinzându-i însă suma de 1.500 euro pentru a interveni la președintele SC S. SA.

În dimineața zilei următoare, s-a întâlnit cu N. N. căruia i-a solicitat referințe privind seriozitatea inculpatului și pentru că acesta a confirmat că este om de cuvânt, i-a înmănat inculpatului suma de 800 euro, iar diferența de 700 euro s-a angajat că i-o va remite în ziua următoare.

Diferența de bani i-a fost înmănată într-adevăr, ulterior, pe o terasă a Casei T. din orașul B.

La sfârșitul lunii iulie 2006, soția părții vătămate a susținut un interviu la Hotelul F. din C., iar în 15 august 2006, partea vătămată s-a întâlnit cu U.M. și acesta i-a confirmat că aceasta a fost angajată la bucătăria Stației de benzină B.

La 18 august 2006, Stația de benzină B. a fost dată în folosință. Observând că soția sa nu a fost angajată, partea vătămată i-a solicitat inculpatului restituirea sumei de 1.500 euro și s-a deplasat la Aeroportul C., pentru a lua legătura cu inculpatul, unde a fost observată și de martorul M.D., care în acele împrejurări a raportat comiterea faptei pe linie ierarhică comisarului șef E. J.

I s-a reproșat conduita reprobabilă și a primit dispoziția ca până la data de 2 octombrie să-i restituie părții vătămate întreaga sumă.

Discuțiile avute între inculpat și partea vătămată care a depus reclamație în acest sens și la organele de poliție, au fost înregistrate pe un reportofon.

2. Tot în luna iunie 2006, inculpatul a pretins și primit de la N.N. suma de 2.000 euro, lăsând să se înțeleagă că poate interveni la conducerea Regionalei CFR C, pentru angajarea denunțătorului în calitate de controlor de bilete.

Partea vătămată, până în anul 2000, a lucrat în calitate de conductor de tren la Stația CFR P., dar a intrat în șomaj și apoi până în luna iunie 2006 a fost angajat la serviciul de aprovizionare al SC T. SA B.

În perioada mai - iunie 2006, s-a întâlnit cu martorul U.M., fost coleg de muncă la CFR C-, prin intermediul căruia l-a cunoscut pe inculpat și acesta i-a relatat că are influență asupra conducerii Regionalei CFR C. și că pentru sume de bani relativ consistente poate să-l angajeze.

L-a invitat la un bar din apropierea Stației CFR C., unde l-a cunoscut pe agentul de poliție, împrejurări în care inculpatul i-a pretins pentru angajare în calitate de controlor bilete suma de 2.000 euro.

Partea vătămată a făcut, în acest sens, un împrumut de 3.000 euro la o bancă, din care suma de 2.000 euro i-a dat-o inculpatului la barul E. de pe raza municipiului C.

După circa o lună de zile, inculpatul s-a deplasat în orașul B., unde i-a înmănat părții vătămate cererea de angajare aprobată de către Direcția Regională Călători B.

3. În luna aprilie 2006, inculpatul O.O. a pretins și primit de la denunțătorul U.M. suma de 2.000 euro, lăsând să se creadă că are influență asupra directorului Regionalei CFR C. și poate să-l angajeze pe denunțător în calitate de conductor de tren la Stația CFR P.O.

Partea vătămată se afla în relații de prietenie cu același martor U.M., controlor tren la Stația CFR C.

În luna martie 2006, (...) E., coleg de școală cu partea vătămată, i l-a prezentat pe agentul de poliție O.O. și acesta i-a relatat că-l cunoaște pe directorul Regionalei CFR C. și-l poate angaja în Stația CFR P.O. pentru suma de 2.000 euro.

Din economiile pe care le avea, partea vătămată a transformat suma de 50.000.000 lei în euro, iar diferența i-a dat-o în lei până la 70.000.000 lei, astfel că, după o săptămână, partea vătămată a fost angajată în calitate de conductor tren la Regionala CFR C., Stația CFR P.O.

4. În luna august 2006, inculpatul O.O. a pretins și primit de la denunțatorul U.M. suma de 1.500 lei euro, lăsând să se înțeleagă că are influență asupra conducerii SC S. SA și poate determina angajarea soției acestuia la Stația de benzină B.

Inculpatul i-a solicitat părții vătămate să-și facă dosarul de angajare pe care l-a trimis la o adresă anume indicată, suma fiind predată odată cu înmânarea dosarului de angajare.

La scurt timp, soția părții vătămate a susținut un interviu la Hotelul F. de pe raza municipiului C, în fața unei comisii de examinare, l-a promovat și, drept consecință, a fost angajată începând cu data de 19 iulie 2006, iar în prezent își desfășoară activitatea la Stația de benzină B., în calitate de bucătar.

5. În luna mai 2006, a pretins și primit suma de 1.500 euro de la denunțatorul E.G., lăsând să se înțeleagă că are influență pe lângă conducerea Regionalei CFR C. și îl poate angaja în calitate de conductor de tren.

Partea vătămată a lucrat în calitate de conductor de tren la Stația CFR P.O., în perioada 1990 - 1994, între 1995 - 1996, a fost încadrat ca muncitor la V.D.H. și ulterior din anul 1996 manevrant la SC T. SA B.

La această societate a fost coleg de muncă cu N.N., prin intermediul căruia a luat legătura cu inculpatul, care i-a promis angajarea în calitate de manevrant la Regionala CFR C.

După efectuarea unui împrumut în luna iulie 2006, s-a întâlnit cu inculpatul la restaurantul J., din localitatea B. și, după ce au consumat bere, i-a înmănat inițial suma de 40.000.000 lei, împreună cu dosarul de angajare, diferența urmând să i-o remită după încheierea contractului de muncă.

Cu toate demersurile părții vătămate pe lângă inculpat, s-a reținut la urmărirea penală și apoi la instanța de judecată, că aceasta nu a fost angajată până la data arestării inculpatului.

6. În luna august 2006, inculpatul O.O. a pretins și primit de la denunțatorul D.T.D. suma de 1.000 euro, lăsând să se înțeleagă că are influență asupra conducerii SC S. SA B. și că-l poate angaja pe fratele denunțatorului D.N. la Stația de benzină B.

Inculpatul a invocat în discuția purtată la începutul lunii august 2006 la restaurantul J. din orașul B. că-i cunoaște pe directorii societății și că poate intermedia angajarea.

La câteva zile s-au întâlnit din nou la același restaurant, prilej cu care i s-a înmănat suma de 1.000 euro, primind îndrumarea ca pentru angajare fratele părții vătămate să întocmească un CV și să-l predea unui funcționar de la punctul de lucru B., împreună cu cererea de angajare.

După depunerea CV-ului, a cererii de angajare și susținerea unui interviu, fratele părții vătămate a fost înștiințat că a fost angajat la Stația de benzină B., începând cu data de 28 august 2006.

7. În luna august 2006, inculpatul a pretins și primit de la denunțatorul D.T.D. suma de 3.000 euro, lăsând să se înțeleagă că poate interveni la comandantul Grupului de Pompieri C., pentru a-l angaja pe denunțator în postul de pompier.

Această parte vătămată a lucrat în Italia o perioadă de 3 ani, după care a revenit la domiciliu și a aflat că în luna august 2006 se organizează un concurs pentru ocuparea mai multor posturi de pompieri la unitățile afiliate din C., S., B. etc.

Inculpatul i-a relatat că-l cunoaște pe comandantul Grupului de Pompieri C. și că poate garanta reușita examenului cu o medie care să-i permită repartizarea după acest concurs la o unitate din C.

Examenul urma să se desfășoare în perioada 14 - 21 august 2006 și având în vedere salariul mare de la această categorie de salariați, i-a pretins suma de 3.000 euro care, de altfel, i-a și fost înmănată la restaurantul J. din orașul B.

În perioada stabilită, partea vătămată s-a prezentat la examen, dar nu a fost declarat admis și întrucât se organiza un al doilea concurs, s-a înscris și pentru acesta, fiind declarat admis.

Din relațiile primite, se confirmă că la acest examen au fost 1,2 candidați pe loc, examinarea constând într-un test psihologic, o probă scrisă și o probă la educația fizică. După susținerea primului concurs au rămas 55 posturi vacante la S., B. și E., reținându-se că după afișarea rezultatului din 21 august 2006, martorul N.N., adjunct al Inspectorului Șef al ISU O., a fost sunat de o persoană care s-a recomandat E.K. - secretarul general al Guvernului României și că în acele împrejurări i-a imputat neadmiterea la examen a părții vătămate, deși luase nota 10 la una din probe.

În aceeași zi, a revenit telefonic și i-a recomandat să primească contestația părții vătămate privind modul de desfășurare al examenului.

Despre aceste demersuri se vorbește și în dosarul Parchetului de pe lângă Tribunalul Dolj nr.1070/PA/2005, unde inculpatul este cercetat pentru alte 40 de infracțiuni de trafic și în care se semnalează despre expedierea unor sume de bani prin mandat postal acestei persoane.

8. În luna iulie 2006, a pretins și primit de la denunțatorul D.N. suma de 1.500 euro, lăsând să se înțeleagă că are influență asupra conducerii Regionalei CFR C. și că îl poate angaja la Districtul E., aparținând de Regionala CFR C.

.....  
După primirea sumei de bani, dosarul de angajare a fost depus la sediul Regionalei CFR C., iar la data de 6 august 2006, partea vătămată a fost înștiințată de Direcția Regională CFR B. că a fost angajată ca meseriaș 2 la Districtul E.

9. În luna septembrie 2006, inculpatul a pretins de la denunțatorul F.Ș. suma de 2.000 euro, lăsând să se înțeleagă că are influență pe lângă conducerea SC S. SA și poate să o încadreze pe soția denunțatorului la punctul de lucru C.

F.Ș. lucrează în calitate de șef tren la Stația CFR C. și este coleg de serviciu cu partea vătămată N.N. Acesta i-a relatat că-l cunoaște pe inculpat și că pe el personal, după ce i-a dat suma de 2.000 euro, l-a angajat în calitate de conductor tren.

În luna septembrie 2006, N.N. i-a prezentat pe agentul de poliție într-un bar din municipiul C., inculpatul pretinzându-i și acestuia suma de 1.500 euro pentru angajarea soției lui F. la SC S. SA, punctul de lucru C., lăsând să se creadă că are influență asupra conducerii societății.

Ulterior, inculpatul l-a contactat pe F.Ș. și i-a solicitat suma de 1.500 euro, însă acesta a refuzat, întrucât a fost atenționat de colegul său de muncă să nu-i dea suma pretinsă, decât după angajarea soției.

Soția martorului F.U., după depunerea dosarului la sediul societății în luna septembrie 2006, s-a prezentat la un interviu, însă a fost declarată respinsă, astfel că nu a fost angajată la societatea respectivă.

Deși inculpatul a negat constant săvârșirea infracțiunilor, prima instanță l-a condamnat pe inculpat pentru cele 9 infracțiuni comise, având în vedere declarațiile părților vătămate, coroborate cu declarațiile martorilor și cu actele întocmite de organele de urmărire penală.

La individualizarea pedepselor, s-a avut în vedere pericolul social al faptelor, determinat de modalitatea comiterii acestora, împrejurările concrete în care au fost săvârșite, limitele de pedeapsă prevăzute în lege, dar și circumstanțele personale ale inculpatului, fără antecedente penale, stabilindu-se o pedeapsă rezultantă de 3 ani închisoare, la care față de numărul infracțiunilor comise, s-a adăugat un spor de 1 an închisoare.

S-a luat act că o parte din părțile vătămate nu s-au constituit părți civile și s-a respins cererea de despăgubiri formulată de partea vătămată E G, întrucât aceasta nu a denunțat fapta inculpatului înainte de sesizarea organelor de urmărire penală, iar în baza art. 257 alin. (2) C. pen., cu art. 256 alin. (2) C. pen., s-a dispus confiscarea de la inculpat a sumelor de bani primite.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel parchetul care o critică pentru nelegalitate și netemeinicie, întrucât pedepsele aplicate nu au fost bine individualizate, impunându-se majorarea acestora și inculpatul, care a solicitat achitarea, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., întrucât lipsește intenția și că nu a cauzat prin faptele sale niciun prejudiciu părților vătămate.

Apelurile sunt întemeiate și urmează a fi admise, în temeiul art. 379 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

În ceea ce privește regimul sancționator, acesta este într-adevăr lipsit de fermitate față de pericolul social concret al faptelor comise, astfel cum este conturat prin modul de concepere și realizare a infracțiunilor, ca și față de perseverența infracțională urmărită de inculpat, care a comis într-un timp scurt 9 infracțiuni de trafic de influență.

Inculpatul nu a recunoscut faptele comise, deși tot probatoriul, inclusiv cel administrat în faza de apel, demonstrează săvârșirea infracțiunilor. Mai mult, după ce a aflat de luarea împotriva sa a măsurii arestării preventive, a încercat să fugă din țară și mai mult, în timpul urmăririi penale l-a amenințat pe denunțatorul Ș.N.

Toate aceste considerente demonstrează că pedepsele aplicate inculpatului nu a fost bine individualizată și în consecință, după descontopirea acestora și înlăturarea sporului, se vor majora la câte 4 ani închisoare, urmând ca rezultanta să fie stabilită la această limită, la care apoi să se adauge sporul stabilit de instanța de fond de 1 an închisoare, pentru a se da eficiență dispozițiilor concursului de infracțiuni, prevăzute de art. 33 - 34 C. pen.

În acest sens, nu lipsită de relevanță este și condamnarea anterioară de 3 ani închisoare, tot pentru infracțiuni de trafic de influență, pedeapsă rămasă definitivă după pronunțarea sentinței din cauza de față, dar și cercetarea separată a inculpatului pentru alte infracțiuni de același gen, așa cum este demonstrat cu alte rechizitorii depuse la

dosarul cauzei, în apel, întocmite de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, sub nr.11/P/2007 din 1 februarie 2007 și nr.12/P/2007 din 26 martie 2007.

Sentința este nelegală și sub aspectul aplicării pedepsei accesorii și, ca atare, îi vor fi interzise drepturile prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., pe perioada prevăzută de art. 71 C. pen.

Conform art. 257 alin. (2) C. pen., combinat cu art. 256 C. pen., sumele primite de infractor ca urmare a săvârșirii infracțiunii de trafic de influență se confiscă, iar dacă ele nu se găsesc în posesia inculpatului se vor lua de la persoana care le deține. Confiscarea nu operează în cazul în care persoana care a dat bani autorului infracțiunii de trafic de influență a denunțat autorităților fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea infracțiune.

Analizând dispozitivul sentinței, rezultă, între altele, că pentru suma primită de la partea vătămată D.N. s-a dispus confiscarea sumei de 1.500 euro, în raport de declarația dată la instanța de judecată de D.F., deși la urmărirea penală din declarația părții vătămate, necontrazisă ulterior la cercetări, rezultă că aceasta i-a remis inculpatului suma de 50.000.000 lei și, în consecință, se va dispune confiscarea de la inculpat a acestei sume stabilite în lei.

Avându-se în vedere situația sumelor de bani confiscate doar în valută, se va preciza în dispozitiv că această operațiune se poate realiza alternativ și prin echivalentul în lei calculat la cursul zilei în care se efectuează plata.

Se va menține starea de arest a inculpatului și se va deduce detenția în continuare, în baza art. 381 C. proc. pen., cu referire la art. 350 C. proc. pen. și celelalte dispoziții ale sentinței.

Privitor la criticile formulate de inculpat, în sensul că acesta nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina sa și că se impune achitarea în baza art. 11 pct. 2 lit. a) coroborat cu art. 10 lit. d) C. proc. pen., pentru că nu a pretins și primit nicio sumă de bani denunțătorilor și că nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, atât pe latură obiectivă, cât și pe latură subiectivă, acestea sunt neîntemeiate.

Potrivit art. 257 C. pen., comite infracțiunea de trafic de influență acela care primește ori pretinde bani sau alte foloase direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, prevalându-se de influența reală sau presupusă asupra unui funcționar spre a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu. Ori, în speță, inculpatul a pretins și primit bani în acest scop pentru a interveni în vederea angajării mai multor persoane, iar acești funcționari aveau atribuții referitoare la încadrarea personalului în unitățile subordonate și, ca atare, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

**PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
DECIDE:**

Admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt și inculpatul O.O., împotriva sentinței penale nr.109 din 12 iunie 2007, pronunțată de Tribunalul Olt.

Desființează în parte sentința.

Descontopește pedepsele și înlătură sporul.

Majorează pedepsele la câte 4 ani închisoare, pe care le recontopește în pedeapsa de 4 ani, la care adaugă sporul de 1 an, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa de 5 ani închisoare.

Face aplicarea dispozițiilor art. 71 C. pen. și art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

Dispune confiscarea de la inculpat a sumei de 50.000.000 lei ROL primită de la D.N. și precizează că pentru sumele stabilite în valută confiscarea se poate realiza și prin echivalentul în lei, calculat la cursul zilei în care se efectuează plata.

Menține starea de arest și deduce detenția în continuare.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței.

Cu recurs.

Pronunțată în ședința publică de la 29 februarie 2008.

### **3. Curtea de Apel Oradea, Secția penală și pentru cauze cu minori, decizia penală nr. 10/A/2008**

#### **CURTEA DE APEL ORADEA - Secția penală și pentru cauze cu minori - DECIZIA PENALĂ NR. 10/A/2008 Ședința publică din 26 februarie 2008**

Prin sentința penală nr. 319 din 20 iunie 2007, Tribunalul Satu Mare, în baza art. 257 C. pen. raportat la art. 1 lit. g) și art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și cu aplicarea art. 74 și 76 C. pen., l-a condamnat pe inculpatul B.P. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, la o pedeapsă de 1 an închisoare.

În baza art. 81 C. pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe durata termenului de încercare, stabilit conform art. 82 C. pen., de 3 ani.

În baza art. 26 C. pen. raportat la art. 257 C. pen., raportat la art. 1 lit. g) și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și a art. 74 și 76 C. pen., s-a dispus condamnarea inculpatei P.L. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de influență, la o pedeapsă de 6 luni închisoare.

În baza art. 81 C. pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata termenului de încercare, stabilit conform art. 82 C. pen., de 2 ani și 6 luni.

În baza art. 359 C. proc. pen. li s-au învederat inculpaților dispozițiile art. 83 C. pen.

În baza art. 88 C. pen., s-a dedus din pedeapsă durata reținerii de 24 de ore în ceea ce îl privește pe inculpatul B.P. și inculpata P.L.

În baza art. 257 alin. (2) C. pen. raportat la art. 256 alin. (2) C. pen., s-a dispus confiscarea sumelor: 100 de dolari, 300 de euro, 25.000 forinți, 500 euro, 50 euro și 100 euro, de la inculpatul B.P.

S-a dispus obligarea inculpaților la plata cheltuielilor judiciare.

.....  
Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că, prin rechizitoriul întocmit de Parchetului Național Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, au fost trimiși în judecată inculpații B.P. pentru comiterea infracțiunii de: trafic de influență prevăzută de art. 257 C. pen. raportat la art. 1 lit. "g" și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art.

41 alin. (2) C. pen. și P.L. pentru comiterea infracțiunii de: complicitate la trafic de influență prevăzută de art. 26 C. pen. raportat la art. 257 C. pen. raportat la art. 1 lit. "g" și art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.

.....  
(...) Încă din anul 2002, inculpatul B.P. a început să intervină la funcționarii din conducerea Serviciului de Evidență Informatizată a Persoanei S.M. în scopul de a facilita emiterea actelor de identitate sau pașapoartelor pentru diferite persoane. Ulterior, așa cum rezultă și din declarația inculpatului B.P., a făcut acest lucru contra unor sume de bani. Așa cum rezultă din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice ale inculpatului B.P. și din declarațiile unor martori audiați în cauză, era de notorietate influența pe care inculpatul B.P. o avea sau lăsa să se înțeleagă că o avea pe lângă lucrătorii din conducerea Serviciului de Evidență Informatizată a Persoanei S.M. Chiar și N.V., fost șef al Serviciului de Evidență Informatizată a Persoanei S.M., recunoaște în declarația sa că inculpatul B.P. era frecvent la sediul Serviciului de Evidență Informatizată a Persoanei S.M. În cercul funcționarilor pe care inculpatul B.P. îi cunoștea și față de care avea sau lăsa să se creadă că are influență mai erau lucrători din cadrul Serviciului de Evidență Informatizată a Persoanei S.M., polițiști din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului S.M. ori lucrători ai poliției de frontieră.

P.V. a fost cercetat de lucrători ai poliției de frontieră din Carei sub aspectul săvârșirii unor infracțiuni legate de punerea în circulație a unui autoturism cu numere false de înmatriculare.

Pentru obținerea unei soluții favorabile în dosarul penal P.V. a apelat la inculpatul B.P., care lăsând să se creadă că are influență pe lângă lucrătorii poliției de frontieră, i-a promis sprijin lui P.V. în obținerea unei soluții favorabile. Inculpatul B.P. a pretins în schimb suma de 500 USD de la P.V., din care a primit suma de 100 USD, urmând ca restul sumei să se dea la obținerea soluției favorabile lui P.V. În sensul celor descrise mai sus, B.P. l-a însoțit pe P.V. la poliția de frontieră și Parchetul de pe lângă Judecătoria Carei și a contactat polițiști din cadrul Inspectoratului Poliției de Frontieră S.M. Așa cum rezultă din declarația martorului N.L. - lucrător al Biroului Cercetări penale din cadrul I.J.P.F. S.M. - și din procesele-verbale privind redarea convorbirilor telefonice ale inculpatului B.P., acesta l-a contactat pe N.L. și a făcut demersurile necesare pentru realizarea promisiunii față de P.V. (...)

În cursul lunii octombrie 2003 martorul C.G., care era conducătorul unui grup de 16 persoane din Galați, l-a cunoscut pe inculpatul B.P. prin intermediul martorului P.M. În discuția avută cu C.G., inculpatul B.P. a susținut că are influență pe lângă lucrătorii poliției de frontieră din Punctul de trecere a frontierei Petea și îi va facilita acesteia trecerea spre Ungaria împreună cu grupul de 16 persoane. În schimbul traficării influenței sale, inculpatul B.P. a pretins și primit de la C.G. suma de 300 euro, 150 USD și 3,5 milioane lei. Pentru a facilita trecerea microbuzului prin punctul de trecere a frontierei inculpatul B.P. l-a contactat pe agentul P.I. care lucrează în Punctul de trecere a frontierei Petea. Din declarațiile martorilor P.M., C.G. și P.I., cât și din declarația inculpatului B.P. ori din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice rezultă că inculpatul B.P. a traficât influența pe care a susținut că o are pe lângă polițiștii de frontieră, dar pentru că nu a reușit să asigure trecerea microbuzului spre Ungaria a restituit suma de 300 euro, 150 USD și 3,5 milioane lei martorului C.G.

În cursul lunii octombrie 2003, S.V. fost expulzat din Anglia, iar pentru trecerea frauduloasă a frontierei altor state i s-a întocmit dosar penal. În cercul de prieteni acesta a aflat că inculpatul B.P. are influență pe lângă polițiștii de frontieră și procurori și poate să-l ajute. Cum îl cunoștea din vedere, S.V. l-a întâlnit pe inculpatul B.P. și l-a abordat în legătură cu dosarul lui aflat în cercetare la organele judiciare din N. Cu acea ocazie inculpatul B.P. a confirmat influența pe care o are pe lângă diferiți magistrați ori polițiști și i-a promis martorului că va interveni pe lângă aceștia în scopul obținerii unei soluții favorabile, susținând că îl cunoaște chiar pe procurorul care instrumenta cauza. Pentru traficare influenței pe lângă polițiști și magistrați inculpatul B.P. a pretins și primit de la S.V. suma de 300 euro. Ulterior cei doi au avut și discuții telefonice din care rezultă că inculpatul B.P. îi promite martorului S.V. rezolvarea problemelor lui judiciare. Cu toate acestea, în cauza privind pe S.V. a fost sesizată instanța de judecată. Martorul denunțator s-a constituit parte civilă cu suma de 300 euro.

În cursul lunii octombrie 2003 inculpatul B.P., lăsând să se înțeleagă că are influență pe lângă lucrătorii S.E.I.P. S.M. a pretins și primit de la S.F. suma de 2500 Ft, echivalentul a 100 euro. Pentru obținerea pașaportului în regim de urgență, la solicitarea inculpatului B.P., inculpata P.L. a completat o adeverință din care rezultă, în mod nereal, că S.F. era angajat al firmei G. din Ungaria.

În situațiile martorilor R.F., J.M., S.Ș., G.I. și C.T. inculpatul B.P. a pretins ori primit câte 100 euro pentru a facilita obținerea unor pașapoarte în regim de urgență. În același sens a pretins și primit de la P.V. suma de 50 euro și bunuri în valoare de 500 mii lei. În cazul lui P.V., inculpatul B.P. a întocmit, în fals, o adeverință din care rezultă că acesta ar fi angajat al firmei G. din Ungaria. Prin intermediul lui C.D., M.P. l-a cunoscut pe inculpatul B.P. care, lăsând să se înțeleagă că are influență la lucrătorii S.E.I.P. S.M., a pretins și primit de la acesta bunuri în valoare de 500 mii lei pentru a interveni în vederea obținerii unui pașaport în regim preferențial. În cursul lunii noiembrie 2003, inculpatul B.P. a pretins și primit suma de 500 mii lei de la martorul C.C., urmând ca prin influența care a lăsat să se creadă că o are pe lângă ofițeri din cadrul Serviciului circulație să obțină o programare în timp scurt la examenul pentru obținerea permisului de conducere.

Din perioada în care inculpatul B.P. a achiziționat animale pentru abatorul din A., datorită problemelor financiare ale asociației, au rămas restante la plata furnizorilor de animale. În acest fel C.T., C.G. și F.I. au rămas cu sume neîncasate de la inculpatul B.P. Pentru reglarea datoriilor și plata acestor restante, inculpatul B.P., la recomandarea celor trei creditori, a traficant influența pe care susținea că o are pe lângă funcționari din conducerea S.E.I.P. S.M. în scopul obținerii pașapoartelor în regim preferențial pentru diferite persoane recomandate de aceștia. În acest fel, sumele de bani ce „i se cuveneau” inculpatului B.P. pentru traficare influenței erau încasate direct de cei trei și se compensau cu datoriile anterioare. Astfel inculpatul B.P. a compensat suma de 200 euro cu C.T. urmând ca în virtutea influenței pe care o avea pe lângă lucrătorii din conducerea S.E.I.P. S.M. să obțină, pentru fratele acestuia și un prieten, două pașapoarte în regim preferențial. Așa cum rezultă din declarația martorilor C.T. și C.I. la inculpatul B.P. s-a prezentat doar C.I. și s-a compensat doar suma de 100 euro. În aceeași situație C.G. a recomandat pentru inculpatul B.P. un număr de 5 persoane pentru care acesta și-a traficant influența în scopul obținerii de pașapoarte în regim preferențial. Pentru fiecare pașaport obținut în acest fel B.P. a pretins suma de 100 euro. Cum suma a fost compensată cu C.G. din datoria veche s-a compensat suma totală de 500 euro. În procesul-verbal de redare a discuției din

25.11.2005 ora 10:42 dintre inculpatul B.P. și C.G. acesta din urmă l-a întrebat pe inculpat dacă există posibilitatea de a obține un pașaport pe numele altei persoane. Martorul C.G. declară că într-adevăr o persoană, al cărei nume nu-l poate preciza, a oferit 1.000 euro pentru a obține un astfel de pașaport. Inculpatul B.P. a pretins suma de 1.250 euro pentru a-și trafica influența în scopul obținerii unui pașaport în condițiile arătate. Din probele administrate în cauză, rezultă că datorită unor schimbări de ordin tehnic la Serviciul Evidența Populației nu s-a obținut acel pașaport și, ca urmare, suma de bani pretinsă nu s-a primit.

Martorul D.A. a fost în cursul anului 2003 una din persoanele apropiate ale inculpatului B.P. Din declarația acestui martor rezultă că în cursul anilor 2002-2003 s-a aflat în relații foarte bune cu inculpatul B.P. și știa despre influența pe care acesta o avea pe lângă anumiți funcționari din cadrul S.E.I.P. S.M. în virtutea căreia putea obține eliberarea unor acte de identitate ori pașapoarte în regim de urgență. Inculpatul B.P. a apelat și la martorul B.A. căruia i-a cerut să-i recomande persoane care solicită eliberarea unor acte în regim de urgență. Cu acea ocazie martorul a aflat „tarifele” pe care le practica inculpatul B.P. pentru traficul influenței pe care o avea pe lângă funcționari din cadrul S.E.I.P. S.M., respectiv: *„pentru un pașaport obținut în trei zile de la data depunerii de solicitant -150 euro, iar pentru un pașaport primit în aceeași zi în care documentația a fost depusă prețul era de 200 euro. Cărțile de identitate se intermediuau pentru 50 euro, urmând a fi eliberate la 3 zile de la data depunerii”*. Martorul nu poate preciza numele persoanelor pentru care a intervenit la inculpatul B.P., dar apreciază că, în cursul anului 2003, inculpatul a pretins și primit diferite sume, de la circa 20 persoane, recomandate de el și că suma totală pretinsă și primită de inculpatul B.P. a fost de 3.000 euro. Susținerile martorului se coroborează cu celelalte probe din cauză și, mai ales, cu procesele-verbale privind redarea convorbirilor telefonice purtate de inculpatul B.P.

În luna noiembrie 2003, în virtutea influenței pe care inculpatul B.P. o avea pe lângă lucrătorii S.E.I.P. S.M. a pretins de la T.V. suma de 300 euro pentru a interveni pe lângă funcționarii S.I.E.P. S.M. în vederea îndeplinirii formalităților de stabilire a domiciliului în S.M. și obținere a documentelor de identitate necesare. Din declarațiile inculpatului B.P., a martorului P.M. și din procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice rezultă că suma de bani s-a pretins, dar inculpatul B.P. nu a reușit să rezolve solicitarea lui T.V. și nu a primit suma pretinsă.

În luna noiembrie 2003 inculpatul B.P., a pretins și primit de la martorul T.G. suma de 50 euro cu scopul de a obține eliberarea unui pașaport într-un termen mai scurt. (...)

Inculpatul B.P. recunoaște în declarația sa că, în cursul anului 2002, a pretins și a primit suma de 300 euro de la S.I. cu scopul de a îndeplini toate formalitățile de stabilire a domiciliului acestuia chiar la domiciliul inculpatului. Astfel că, prin influența ce inculpatul B.P. o avea la S.E.I.P. S.M., S.I. urma să obțină actele de identitate și pașaportul pe noua adresă. S.I. nu a fost identificat deoarece nu se cunoaște domiciliul real al acestuia.

În 28.11.2003 inculpatul B.P. a pretins și primit suma de 100 euro de la F.P., lăsând să se înțeleagă că are influență pe lângă șeful S.E.I.P. S.M. și poate obține eliberarea unui pașaport în doar 7 zile. În data de 2 decembrie 2003 procurorii Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare au organizat prinderea în flagrant a inculpatului B.P. în timp ce primea de la F.I. suma de 100 euro.

Pentru a-și asigura o relație bună cu funcționarii din conducerea S.E.I.P. S.M., o relație imperios necesară în continuarea activității infracționale, inculpatul B.P. le-a dat învinuiților N.V., G.V. și B.G. diferite produse, mai ales carne și produse din carne. Astfel, așa cum rezultă și din declarațiile învinuiților coroborate cu alte probe administrate în cauză, învinuitul N.V. a primit de la inculpatul B.P. diferite produse din carne, în valoare de 20.000.000 lei, după ce în calitate de șef al S.E.I.P. S.M. a aprobat eliberarea unor pașapoarte în regim preferențial unor persoane prezentate de inculpatul B.P. Totodată, G.V., șeful Biroului Județean de Evidența Populației și adjunct delegat al șefului S.E.I.P. S.M. a primit de la B.P. diferite produse din carne, mai ales unele delicate din carne de vânat, în valoare de 5.000.000 lei pentru aprobările pe care le-a dat diferitelor persoane prezentate de inculpatul B.P. ori după furnizarea unor date acestuia cu privire la interdicții aplicate unor persoane. (...)

.....  
Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea și inculpații B.P. și P.L.

În motivarea apelului, cu privire la nelegalitatea hotărârii atacate, s-a făcut referire la dispozițiile art. 6<sup>1</sup> alin. (4) din Legea nr. 78/2000, potrivit căreia banii se restituie persoanei care i-a dat. Astfel, în cauză singurul martor denunțator care a solicitat restituirea sumei de 300 euro, este S.V., ceilalți nesolicitând restituirea sau precizând expres că nu doresc să le fie restituiți banii.

Cu privire la netemeinicia hotărârii, s-a arătat că prima instanță a făcut o subdimensionare netă a pericolului social al faptelor comise de cei doi inculpați și, prin prisma acestei subdimensionări, a individualizat greșit pedepsele pe care le-a aplicat acestora pedepse care nu sunt de natură să-și realizeze nici funcțiile și nici scopul. S-a mai precizat că pericolul social al faptelor este sporit tocmai de relațiile socio-profesionale vătămate prin infracțiunile comise, respectiv de funcțiile și calitatea deținute de persoanele pe lângă care inculpatul a pretins că are influență.

Inculpatul B.P., prin apelul declarat, a solicitat desființarea sentinței, în principal, în sensul constatării nulității hotărârii atacate, iar în subsidiar sensul achitării sale, în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. a) C. proc. pen.

Cu privire la cererea principală a arătat că cercetarea judecătorească este lovită de nulitate absolută și, pe cale de consecință, și hotărârea apelată, câtă vreme la unele dintre termenele de judecată completul de judecată a fost nelegal constituit din doi judecători. S-a făcut referire în acest sens la Decizia nr. V/2005 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Cu privire la cererea subsidiară, s-a susținut că, din probele administrate în cauză rezultă că inculpatul nu a comis fapta reținută în sarcina sa, nefăcând altceva decât să ajute anumite persoane să obține mai repede anumite acte, completând anumite acte, dar neintervenind pe lângă nici un funcționar.

Inculpata apelantă P.L. a solicitat ca, în urma admiterii apelului, să se desființeze sentința în sensul de a se dispune achitarea sa, în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. a) C. proc. pen., câtă vreme nu a făcut decât o activitate de intermediere, neavând cunoștință despre faptul că inculpatul B.P. obținea vreun folos material sau bănesc în urma activităților depuse.

Examinând sentința prin prisma apelurilor declarate, cât și din oficiu, potrivit dispozițiilor art. 371 și art. 378 C. proc. pen., curtea constată că, sub aspectele invocate de parchet, sentința apare nelegală și netemeinică, iar apelul declarat de parchet este fondat și va fi admis ca atare, potrivit dispozitivului prezentei.

Parchetul, prin apelul declarat, a solicitat desființarea sentinței ca nelegală și netemeinică, în sensul de a li se aplica inculpaților pedepse în quantum sporit, cu executarea în regim privativ de libertate. De asemenea, s-a solicitat desființarea sentinței în sensul de a se dispune restituirea sumelor de bani în favoarea martorilor denunțatori, în echivalent în lei.

În apelul susținut oral în fața instanței de apel, s-a susținut acest capăt de cerere doar cu privire la restituirea sumei către martorul denunțator S.V. și în sensul confiscării celorlalte sume în echivalent în lei.

Astfel, sub aspectul temeiniciei hotărârii atacate, deși prima instanță a stabilit în mod corect starea de fapt, pe baza ansamblului probator administrat în cauză, corect analizat și interpretat, și deși tot în mod corect a încadrat în drept faptele și a stabilit vinovăția inculpaților, nu a făcut o corectă individualizare a pedepsei aplicate inculpatului B.P.

Orice vătămare sau periclitate a valorilor sociale ocrotite prin normele juridice prezintă pericol social, însă infracțiunea de trafic de influență, aducând atingere prestigiului și respectului datorat autorităților, formelor organizaționale etatice, prezintă un grad sporit de pericol social.

În speță, activitatea infracțională a inculpatului, numărul mare de acte materiale, felul în care acesta a înțeles să se folosească de relațiile pe care le stabilise anterior cu anumite persoane - ce dețineau funcții în cadrul structurilor Ministerului Administrației și Internelor, respectiv erau funcționari în cadrul Serviciului de evidență informatizată a persoanei, polițiști în cadrul IPJ S.M., lucrătorilor ai poliției de frontieră sau magistrați -, sunt de natură să confere un grad sporit de pericol social faptelor comise.

Din probele administrate în cauză rezultă că influență reală sau pretinsă a inculpatului asupra acestor persoane era de notorietate, iar inculpatul a profitat din plin de ea, folosindu-se, așa cum de altminteri a recunoscut și în declarațiile date în fața instanței de apel, atât de relațiile avute, cât și de faptul că, într-un anume fel, cunoștea mecanismul prin care se putea obține mai repede un pașaport sau un alt act.

Inculpatul nu realizează nici în prezent gravitatea faptelor comise, apreciind că nu a greșit cu nimic, deși și-a traficât influența, pe care de altminteri, la rândul său, a cumpărat-o prin oferirea de produse persoanelor în măsură să-l ajute în continuare activității infracționale, activitate care a devenit pentru inculpat un mod de viață și care i-a asigurat lui și familiei sale traiul zilnic.

Gravitatea deosebită a faptelor inculpatului rezidă tocmai din vătămarea gravă adusă relațiilor socio-profesionale ce reglementează activitatea unor autorități și instituții importante ale statului, aceasta cu atât mai mult cu cât inculpatul se prevala cu nonșalanță de influența pe care o avea sau susținea că o are asupra unor directori, șefi de servicii sau magistrați.

Asemenea fapte sunt de natură să slăbească încrederea cetățeanului în instituțiile statului și să continue perpetuarea infracțiunilor de corupție și a unor atitudini similare celei a inculpatului.

A reține, în aceste condiții, în favoarea inculpatului circumstanțe atenuante și a-i aplica o pedeapsă sub minimul special și, mai mult de atât, a dispune suspendarea executării acesteia, nu înseamnă decât a încuraja o asemenea conduită.

Pedeapsa, mijloc de constrângere și reeducare, se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni în scopul prevenirii săvârșirii de noi asemenea fapte prin reeducarea acestora. Reeducarea și îndreptarea depind și de persoana celui condamnat or, așa cum s-a arătat mai sus, pedeapsa aplicată de prima instanță nu este de natură decât să-l încurajeze pe inculpat, nefiind în măsură să realizeze prevenția specială.

Singura modalitate de a-l determina pe inculpat să-și formeze o atitudine corectă față de muncă, față de ordinea de drept și regulile de conviețuire socială, precum și să-și formeze deprinderi conforme cu morala majorității membrilor societății, este în opinia curții o pedeapsă just individualizată, în quantum mai mare decât cel aplicat de prima instanță și cu o altă modalitate de executare, respectiv prin privare de libertate.

Astfel fiind, sub acest aspect, curtea va admite apelul declarat de parchet și va desființa sentința în sensul că va dispune majorarea pedepsei ce i-a fost aplicată inculpatului de la 1 an la 2 ani și 6 luni închisoare și va dispune executarea acesteia prin privare de libertate.

În ceea ce o privește pe inculpata P.L., curtea, ținând seama de forma de participare a acesteia, de actele materiale concrete efectuate, de persoana acesteia, tânără, fără antecedente penale, comportarea sa înainte și după săvârșirea infracțiunii, concluziile raportului de evaluare întocmit de Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Satu Mare, apreciază că pedeapsa ce i-a fost aplicată, atât ca și quantum, cât și ca modalitate de executare, este în măsură să asigure realizarea scopului prevăzut de art. 52 C. pen., astfel că, sub acest aspect, apelul parchetului este nefondat și va fi respins ca atare.

Sub aspectul nelegalității hotărârii atacate curtea reține că, într-adevăr, singura persoană care a solicitat restituirea sumei de bani de 300 euro pe care i-a dat-o inculpatului B.P. este martorul denunțator S.V., ceilalți martori denunțatori nesolicitând restituirea sumelor de bani sau precizând în mod expres că nu doresc restituirea acestora.

Astfel fiind, cum potrivit art. 6<sup>1</sup> alin. (4) din Legea nr. 78/2000, banii se restituie persoanei care i-a dat, și sub acest aspect se va admite apelul parchetului, iar hotărârea va fi desființată în sensul că se va dispune restituirea în favoarea martorului denunțator S.V. a echivalentului în lei a sumei de 300 euro.

De asemenea, raportat la dispozițiile art. 257 alin. (2) C. pen., în ceea ce privește dispoziția privind confiscarea sumelor de 100 dolari, 300 euro, 25.000 forinți, 500 euro, 50 euro și 100 euro, în urma admiterii apelului se va desființa sentința în sensul că se va dispune confiscarea sumelor în echivalent în lei la data confiscării.

În ceea ce privește apelurile inculpaților, curtea va reține cu privire la motivul de nulitate invocat de inculpatul apelant B.P., prin apărătorul său ales, că instanța s-a pronunțat cu privire la acesta, prin încheierea de ședință din 4 decembrie 2007, când de altminteri a și dispus efectuarea în cauză a actelor dispuse de prima instanță în ședințele publice din data de 26 septembrie 2005 și din data de 3 octombrie 2005, cu privire la care a constatat nulitatea absolută, ca urmare a dispunerii lor de către un complet de judecată nelegal constituit din doi judecători.

Sub acest aspect se impune precizarea că nelegala constituire a completului de judecată la două termene de judecată nu este de natură să determine nulitatea întregii cercetări judecătorești și nici a sentinței.

În ceea ce privește solicitarea ambilor inculpați, de a se dispune achitarea lor, pe considerentul că faptele reținute în sarcina lor nu ar exista, curtea reține că în speță s-a demonstrat, fără putință de tăgadă, existența faptelor.

Instanța de fond a făcut o analiză amănunțită a fiecărui act material, așa cum s-a arătat și mai sus, făcând referire în fiecare caz în parte și la probele care dovedesc comiterea acestuia, respectiv la declarațiile inculpaților, ale martorilor și la procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice, probe care se coroborează și se confirmă unele pe altele, demonstrând univoc existența faptelor.

Fără a reitera cele reținute de instanța de fond, curtea constată că probele administrate în cauză dovedesc cu certitudine existența faptelor reținute în sarcina inculpaților, fiind evident că inculpatul, având influență sau lăsând să se creadă că are influență asupra unor funcționari sau magistrați, a pretins și primit bani de la martorii denunțatori, pentru a le facilita obținerea în condiții ilegale a unor acte, sau în regim de urgență, a unor soluții favorabile în anumite dosare penale, sau pentru a le facilita trecerea peste graniță.

De altminteri, chiar și în declarația dată în fața instanței de apel, respectiv în completarea acestei declarații, chiar inculpatul apelant arată, în ceea ce privește fapta săvârșită în cursul lunii octombrie 2003, cu privire la grupul de 16 persoane din Galați, persoane cărora inculpatul a încercat să le faciliteze trecerea în Ungaria, că a luat banii de la conducătorul grupului pentru că „și-a pierdut timpul cu cel grup”, că și-a reținut contravaloarea cazării și a restituit restul banilor deoarece nu a reușit în demersul său, dar că, dacă ar fi reușit să-i treacă frontiera, „nu le-ar mai fi dat banii înapoi, deoarece efortul său trebuia răsplătit”.

De asemenea, s-a dovedit că inculpata apelantă a comis actele de complicitate, aducându-și contribuția efectivă la comiterea faptei, prin întocmirea unor cereri sau completarea unor formulare necesare obținerii actelor la care s-a făcut referire mai sus.

Astfel fiind, este evident că și sub acest aspect apelurile declarate de inculpați sunt nefondate, și vor fi respinse ca atare, în baza art. 379 pct. 1 lit. b) C. proc. pen., urmând ca, în baza art. 192 alin. (2) C. proc. pen., să se dispună obligarea inculpaților apelanți la plata sumei de câte 300 lei, cheltuieli judiciare în apel.

În ceea ce privește apelul parchetului, acesta, va fi admis potrivit celor mai sus arătate, în baza dispozițiilor art. 379 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., urmând ca sentința să fie desființată cu privire la inculpatul B.P., în sensul că se va înlătura aplicarea dispozițiilor art. 74, 76 și 81 C. pen. și se va majora pedeapsa aplică acestuia de la 1 an închisoare la 2 ani și 6 luni închisoare, cu privire de libertate, urmând ca, în baza art. 71 C. pen., să i se interzică inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a lit. b) C. pen.

De asemenea, sentința va fi desființată în sensul că, în baza art. 6<sup>1</sup> alin. (4) din Legea nr. 78/2000, va fi obligat inculpatul să restituie martorului denunțator S.V. 300 euro în echivalent în lei la data plății și se va dispune confiscarea sumelor, în raport de dispozițiile art. 257 alin. (2) C. pen., în echivalent în lei la data plății.

**PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
DECIDE:**

În baza art. 379 pct. 2 lit. a) C. proc. pen.,

ADMITE apelul penal declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea împotriva sentinței penale nr. 319 din 20 iunie 2007, pronunțată de Tribunalul Satu Mare, pe care o desființează în sensul că:

Cu privire la inculpatul B.P.:

Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 74, 76 și 81 C. pen.

Majorează pedeapsa aplicată inculpatului B.P. de la 1 an închisoare la:

- 2 ani și 6 luni închisoare, cu privare de libertate.

În baza art. 71 C. pen. interzice inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

În baza art. 6<sup>1</sup> alin. (4) din Legea nr. 78/2000 obligă inculpatul să restituie martorului denunțator S.V. 300 euro în echivalent în lei la data plății.

Înlătură dispoziția de confiscare a sumei de 300 de euro.

Confiscarea sumelor în baza art. 257 alin. (2) C. pen. se va face în echivalent lei la data confiscării.

Menține restul dispozițiilor sentinței apelate.

În baza art. 379 pct. 1 lit. b) C. proc. pen.,

RESPINGE ca nefondate apelurile penale declarate de inculpații B.P. și P.L. împotriva aceleiași sentințe.

Obligă pe apelanți să plătească în favoarea statului suma de câte 300 lei fiecare, cu titlul de cheltuieli judiciare.

Cu drept de recurs în termen de 10 zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședința publică azi, 26 februarie 2008.

#### **4. Curtea de Apel Suceava, Secția penală și pentru cauze cu minori, decizia nr. 43 din 5 august 2009**

##### **CURTEA DE APEL SUCEAVA SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI DECIZIA NR. 43**

**Ședința publică din data de 5 august 2009**

Prin sentința penală nr. 194 din 24.06.2009 a Tribunalului Suceava, a fost condamnat inculpatul I.C., pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- sustragere de înscrisuri, prevăzută de art. 242 alin. (1), (3) C. pen., la pedeapsa de 3 (trei) luni închisoare;
- fals intelectual, prevăzută de art. 289 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare;
- uz de fals, prevăzută de art. 291 C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., la pedeapsa de 3 (trei) luni închisoare;
- luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. (2) C. pen. cu aplicarea art. 7 din Legea nr. 78/2000, la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare și interzicerea drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., pe o perioadă de 2 (doi) ani, după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 33 lit. a) raportat la art. 34 lit. b) C. pen., s-au contopit pedepsele aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea de 3 (trei) ani

închisoare și interzicerea drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., pe o perioadă de 2 (doi) ani, după executarea pedepsei închisorii.

S-a făcut aplicarea art. 71 C. pen. privind interzicerea drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

În temeiul art. 88 C. pen. raportat la art. 350 C. proc. pen., s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului perioada reținerii și arestării preventive de la data de 19.01.2009 până la zi și s-a menținut starea de arest a acestuia, respingându-se, totodată, cererea de revocare a acestei măsuri.

În baza art. 254 alin. (3) C. pen., s-a confiscat de la inculpat suma de 1.200 euro (una mie două sute de euro) sau echivalentul în lei la cursul B.N.R. în momentul punerii în executare a prezentei sentințe.

.....  
A fost respinsă, ca nefondată, cererea formulată de M.V. și M.M. privind obligarea inculpatului la plata despăgubirilor civile în sumă de 1.200 euro, iar inculpatul a fost obligat la plata sumei de 2.000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut, în esență, că inculpatul a comis următoarele infracțiuni:

1. în calitate de lucrător de poliție judiciară, funcționar public în accepțiunea art. 147 C. pen., a sustras prima declarație olografă dată de conducătorul auto M.V. în dosarul penal pe care îl instrumenta, faptă ce întrunește în drept elementele constitutive ale infracțiunii de sustragere de înscrisuri prevăzută de art. 242 alin. (1), (3) C. pen.;

2. în baza aceleiași rezoluții infracționale unice, în calitate de agent de poliție, funcționar public în accepțiunea art. 147 C. pen., a făcut mențiuni nereale în actele procedurale întocmite, care emanau de la o autoritate publică dintre cele prevăzute de art. 145 C. pen., în sensul că a antedatat declarația olografă a numitului M.V., i-a dictat acestuia mențiunile cu privire la cantitățile de alcool și de alimente consumate anterior producerii accidentului rutier, a consemnat date nereale în conținutul declarațiilor datate fals 30.09.2008, înscrisuri pe care le-a confirmat prin autoritatea de care se bucura ca lucrător de poliție și pe care le-a atașat în dosarul penal în care a fost legal investit, faptă ce întrunește în drept elementele constitutive ale infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.;

3. în baza aceleiași rezoluții infracționale unice a folosit înscrisurile false și falsificate - declarații olografe și declarații de audiere ale învinuitului - deși cunoștea conținutul nereal al acestora, pentru a solicita calculul retroactiv al alcoolemiei și în a-și motiva soluția de scoatere de sub urmărire penală în cauza în care a efectuat cercetări, faptă ce în drept întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de uz de fals prevăzută de art. 291 C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.;

4. în calitate de organ de cercetare al poliției judiciare cu atribuțiuni în efectuarea urmăririi penale, a pretins și primit în timpul efectuării anchetei și anterior întocmirii unor acte procedurale, suma de 1.200 euro pentru sine, pentru a efectua acte contrare atribuțiunilor sale de serviciu, precum sustragerea de înscrisuri din dosarul penal pe care îl instrumenta, acceptând folosirea unor mijloace de probă false și falsificate pe baza cărora a înaintat propunerea de scoatere de sub urmărire penală, încercând să înlăture tragerea la răspundere penală a celui cercetat prin evocarea unei situații de fapt nereale și a unor mijloace de probă administrate ilegal, faptă ce întrunește în drept elementele

constitutive ale infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (2) C. pen. cu aplicarea art. 7 din Legea nr. 78/2000.

Situația de fapt descrisă mai sus este dovedită cu denunțurile și declarațiile de denunț ale numiților M.M., G.N. și M.V.; copia xerox a dosarului penal nr. 1148/P/2008 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava instrumentat de inculpat; declarațiile martorilor M.V, M.M., G.N.; înscrisuri depuse de denunțatori: referat de scoatere de sub urmărire penală, agendă personală în original (mijloc de probă anexă la dosar); proces-verbal de consemnare a mențiunilor personale în agendă și planșe fotografice; adresă de confirmare a datei în care a fost primit la organul de cercetare penală raportul medico-legal de recalculare a alcoolemiei; autorizația de înregistrare audio-video; procese-verbale privind fotofilmarea discuțiilor purtate la data de 15.01.2009 de către M.M. și agentul șef adjunct I.C.; proces-verbal de transcriere de pe suport digital a convorbirilor ambientale; CD conținând imaginile video și înregistrările audio ambientale; înscrisuri, coroborate cu declarațiile de recunoaștere parțială ale inculpatului și celelalte acte aflate la dosar.

Vinovăția inculpatului fiind dovedită, s-a procedat la condamnarea acestuia pentru fiecare dintre infracțiunile comise, la pedepse cu închisoare, privative de libertate, orientate către minimul special prevăzut de textele de lege incriminatorii, la individualizarea cărora s-a avut în vedere gradul de pericol social deosebit de ridicat al acestora, contextul în care au fost comise, calitatea și autoritatea de care se bucura în momentele în care a acționat, poziția sa procesuală, parțial corectă doar cu privire la infracțiunea de luare de mită, faptul că este tânăr și are în întreținere 2 copii minori.

Prima instanță nu a reținut în favoarea inculpatului circumstanța atenuantă prevăzută de art. 74 lit. a) C. pen., în sensul că a avut o conduită bună înainte de săvârșirea infracțiunilor, pentru a da eficiență prevederilor art. 76 C. pen. în vederea coborârii pedepselor sub minimul special prevăzut de lege, întrucât potrivit art. 10 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, la concursul de admitere în instituțiile de învățământ ale Ministerului Administrației și Internelor și la încadrarea directă a unor specialiști are acces orice persoană, indiferent de rasă, naționalitate, sex, religie, avere sau origine socială, care îndeplinește, pe lângă condițiile generale legale prevăzute pentru funcționarii publici, și următoarele condiții speciale:

b) să nu aibă antecedente penale sau să nu fie în curs de urmărire penală ori de judecată pentru săvârșirea de infracțiuni;

c) să aibă un comportament corespunzător cerințelor de conduită admise și practicate în societate.

Deci, dacă inculpatul ar mai fi avut conflict cu legea penală, nu ar fi putut participa la concursul de admitere în instituția de învățământ a Ministerului Administrației și Internelor, iar dacă ar fi săvârșit vreo infracțiune de la data încadrării sale ca polițist, ar fi încetat raporturile sale de muncă în temeiul art. 69 lit. i) din aceeași lege.

De asemenea, prima instanță nu a reținut în favoarea inculpatului nici circumstanța atenuantă prevăzută de art. 74 lit. c) C. pen., în sensul că a avut o poziție procesuală parțial corectă doar cu privire la infracțiunea de luare de mită, întrucât această atitudine a fost adoptată cunoscând faptul că în cauză au fost efectuate înregistrări audio-video.

Cum infracțiunile din prezenta cauză au fost săvârșite de către inculpat, în concurs real, în temeiul art. 33 lit. a) raportat la art. 34 lit. b) C. pen., instanța de fond a dispus ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea de 3 (trei) ani închisoare și interzicerea drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen., pe o perioadă de 2 (doi) ani, după executarea pedepsei închisorii.

S-a făcut aplicarea art. 71 C. pen. privind interzicerea drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

În raport de natura și gravitatea deosebită a infracțiunilor săvârșite, amploarea și întinderea în timp a activității infracționale la care se face referire în actul de inculpare și care a fost constatată pe parcursul cercetării judecătorești, diversitatea activităților ilicite reținute în sarcina inculpatului și modalitatea concretă de comitere a acestora, calitatea în care I.C. a acționat, scopul urmărit, consecințele care s-au produs, precum și puternica rezonanță socială negativă a acestor fapte determinată de importanța relațiilor și valorilor sociale periclitare, instanța a apreciat că realizarea eficientă a scopurilor prevăzute de art. 52 C. pen. poate fi garantată numai prin executarea pedepsei rezultante în regim de detenție.

S-a respins cererea de revocare a măsurii arestării preventive și, în temeiul art. 88 C. pen. raportat la art. 350 C. proc. pen., s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului, perioada reținerii și arestării preventive de la data de 19.01.2009 la zi și s-a menținut starea de arest a acestuia, avându-se în vedere că în cauză nu s-au schimbat temeiurile care au stat la baza luării și menținerii acestei măsuri privative de libertate.

Este real faptul că din actele medicale existente la dosar rezultă că inculpatul are o stare de sănătate precară, însă aceasta nu este concretizată într-un raport de medicină legală care să confirme că afecțiunile de care suferă nu pot fi tratate în rețeaua medicală a Administrației Naționale a Penitenciarelor. În cazul în care pe parcurs se va dovedi această situație, se va putea face aplicarea art. 139<sup>1</sup> C. proc. pen. privind tratamentul medical sub pază permanentă.

În baza art. 254 alin. (3) C. pen., s-a dispus confiscarea de la inculpat a sumei de 1.200 euro (una mie două sute de euro) sau echivalentul în lei la cursul B.N.R. în momentul punerii în executare a prezentei sentințe și a fost respinsă cererea de restituire către denunțatori a sumei menționate, motivat de faptul că aceștia au încercat să-și rezolve problemele personale din dosarul penal nr. 1448/P/2008 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava pe căi nelegale, iar în speță nu sunt aplicabile prevederile art. 255 alin. (5) C. pen. cu referire la alin. (2) și (3) ale aceluiași text incriminator.

.....  
Împotriva acestei sentințe au declarat apel, în termen legal, Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava și inculpatul I.C., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, procurorul invocând faptul că în mod greșit instanța de fond nu a făcut aplicarea dispozițiilor art. 64 lit. c) C. pen., în condițiile în care inculpatul a săvârșit infracțiunea de luare de mită folosindu-se de calitatea sa de organ al poliției judiciare, iar inculpatul a solicitat reindividualizarea pedepselor aplicate și aplicarea dispozițiilor art. 81 sau 86<sup>1</sup> C. pen., referitoare la suspendarea condiționată a executării pedepsei și la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Procedând la soluționarea apelurilor, prin prisma motivelor invocate, în raport de prevederile art. 371 și art. 378 C. proc. pen. și în baza actelor și lucrărilor dosarului,

Curtea constată că sentința primei instanțe este nelegală pentru motivul invocat de procuror, dar că este temeinică pentru aspectele invocate de inculpat.

Instanța de fond a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea și sprijinită pe interpretarea și analiza judiciară a probelor administrate.

Rezultă din materialul probator că la data de 1.04.2008 structura de poliție judiciară din cadrul Poliției orașului S. a fost sesizată telefonic, prin SNAU 112, că pe DN 29, pe raza localității P., s-a produs un accident de circulație, soldat cu pagube materiale, situație în care la fața locului s-a deplasat echipa operativă, compusă din inculpat și agentul principal D.I., care au constatat că în acel eveniment rutier era implicat doar autoturismul marca VW, (...), ce fusese condus de către numitul M.V., din satul B., comuna V., jud. Suceava.

Cum conducătorul auto aflat la fața locului era în vădită stare de ebrietate, a fost condus la Spitalul Județean Suceava, unde i s-au recoltat probe biologice și i s-a întocmit dosar penal, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 87 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002 republicată, cauză instrumentată de către inculpat, ca organ de cercetare al poliției judiciare, care, la final, a întocmit un referat cu propunere de scoatere de sub urmărire penală, motivat de faptul că, în urma unei expertize medico-legale, Comisia pentru interpretarea alcoolemiei din cadrul IML Iași, pe baza datelor menționate în ordonanța de dispunere a expertizei, a concluzionat că în momentul conducerii pe drumurile publice a autovehiculului conducătorul auto ar fi avut în sânge o alcoolemie de 0,70 - 0,80 gr. la mie.

Deși inculpatul, în calitate lucrător de cercetare al poliției judiciare, trebuia să se conformeze procedurilor legale și în conformitate cu atribuțiile sale de serviciu era obligat să administreze toate probele necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului și la stabilirea răspunderii acestuia, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea lui în judecată, în schimbul sumei de 1.200 euro pe care a pretins-o și a primit-o de la cel cercetat, și-a îndeplinit în mod necorespunzător atribuțiile de serviciu, sustrăgând înscrisuri oficiale (respectiv prima declarație olografă dată de conducătorul auto M.V.), întocmind alte înscrisuri ce conțineau date nereale sau menționând în actele procedurale stări de fapt nereale (a antedatat declarația olografă a numitului M.V., i-a dictat acestuia mențiunile cu privire la cantitățile de alcool și de alimente consumate anterior producerii accidentului rutier, în conținutul declarațiilor dateate fals 30.09.2009), folosind înscrisurile false și falsificate, deși cunoștea conținutul nereal al acestora, pentru a solicita calculul retroactiv al alcoolemiei, în scopul de a înlătura răspunderea penală a persoanei cercetate.

Această situație de fapt a fost dovedită cu: denunțurile și declarațiile de denunț ale numiților M.M., G.N. și M.V., precum și declarațiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești; copia dosarului penal nr. 1148/P/2008 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava instrumentat de inculpat; înscrisuri depuse de denunțatori; referat de scoatere de sub urmărire penală, agendă personală în original (mijloc de probă anexă la dosar); proces-verbal de consemnare a mențiunilor personale în agendă și planșe fotografice; adresă de confirmare a datei în care a fost primit la organul de cercetare penală raportul medico-legal de recalculare a alcoolemiei; autorizația de înregistrare audio-video; procese-verbale privind fotofilmarea discuțiilor purtate la data de 15.01.2009 de către M.M. și agentul șef adjunct I.C.; proces-verbal de transcriere de pe suport digital a convorbirilor ambientale; CD conținând imaginile video și

înregistrările audio ambientale; înscrisuri, coroborate cu declarațiile de recunoaștere parțială ale inculpatului și celelalte acte aflate la dosar.

Raportat la situația de fapt reținută, s-a stabilit încadrarea juridică legală a infracțiunilor comise de inculpat, iar sancțiunile penale stabilite au fost judicios individualizate, în raport de criteriile prevăzute de art. 72 C. pen., fiind în măsură să răspundă cerințelor de sancționare, coerciție și reeducare, prevăzute de art. 52 C. pen.

În ceea ce privește redozarea pedepselor aplicate inculpatului, prin reținerea circumstanțelor atenuante în favoarea sa, instanța de apel apreciază că cererea este neîntemeiată, pentru următoarele argumente:

Constatarea uneia sau mai multor împrejurări drept circumstanțe atenuante este atributul instanței de judecată și, deci, lăsată la aprecierea acesteia. Într-o atare apreciere se va ține seama de gradul concret de pericol social al faptei comise, de modalitatea în care aceasta a fost săvârșită, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de elementele care caracterizează persoana inculpatului.

Ori, în speță, ținând cont de faptele comise de inculpat în contextul descris și demonstrat, de împrejurările și modalitatea în care acestea au fost săvârșite, de urmarea produsă, fiind afectat direct, prin percepția creată la nivelul opiniei publice, un întreg corp profesional, de atitudinea procesuală parțial sinceră a inculpatului, de vârsta și de situația sa familială și, nu în ultimul rând, de calitatea celui în cauză: persoană investită cu autoritatea statului în aplicarea și respectarea legii penale a încălcat flagrant legea, Curtea apreciază că nu se impune a se da eficiență dispozițiilor art. 74 C. pen., considerând că, în condițiile actuale, pedeapsa rezultantă, cu executare în regim de detenție, este în măsură să contribuie atât la reeducarea celui în cauză, cât și la asigurarea scopului de prevenție generală.

În cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 81 C. pen., referitoare la suspendarea condiționată a executării pedepsei, câtă vreme pedeapsa aplicată în urma concursului de infracțiuni este închisoare mai mare de 2 ani, și nici prevederile art. 86<sup>1</sup> C. pen., referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, apreciindu-se că nu este dată cerința prevăzută de art. 86<sup>1</sup> lit. c) C. pen.

Deși în mod corect instanța de fond, ținând cont de prevederile art. 254 alin. (1) teza finală C. pen., a procedat la interzicerea unor drepturi, în mod nelegal s-a limitat doar la drepturile civile prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. și nu a aplicat ca pedeapsă complementară și interzicerea drepturilor civile prevăzute în art. 64 lit. c) C. pen., respectiv nu a interzis inculpatului dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate de natura aceleia de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii, câtă vreme cel în cauză s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită de calitatea sa de organ al poliției judiciare.

Pentru aceste considerentele, Curtea, în temeiul art. 379 pct. 1 lit. b) C. proc. pen., urmează a respinge, ca nefondat, apelul declarat de inculpat și, în baza art. 379 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., a admite apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, a desființa în parte sentința penală atacată și, în rejudecare, a proceda în sensul celor mai sus arătate.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței, care nu sunt contrare prezentei decizii.

În temeiul art. 381 alin. (1) raportat la art. 382 alin. (2) C. proc. pen., se va deduce în continuare, din pedeapsa de executat, durata arestării preventive de la 24.06.2009 la zi.

Constatând că temeiurile care au stat la baza luării și ulterior a menținerii arestării preventive a inculpatului subzistă, în conformitate cu dispozițiile art. 383 alin. (1<sup>1</sup>) raportat la art. 350 alin. (1) C. proc. pen., Curtea va menține starea de arest preventiv a acestuia.

Văzând și dispozițiile art. 192 alin. (2) și (3) C. proc. pen.,

Pentru aceste motive,

În numele Legii,

### **DECIDE:**

Respinge, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul I.C. (...) împotriva sentinței penale nr. 194 din 24.06.2009 a Tribunalului Suceava.

Admite apelul declarat împotriva aceleiași sentințe de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava.

Desființează în parte sentința sus-menționată și, în rejudecare, aplică inculpatului și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. c) C. pen., pe o perioadă de 2 (doi) ani, după executarea pedepsei închisorii.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate, care nu sunt contrare prezentei decizii.

Deduce în continuare arestarea preventivă a inculpatului de la 24 iunie 2009 la zi și menține starea de arest a acestuia.

Obligă inculpatul să plătească statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare din apel, din care suma de 200 lei, reprezentând onorariul avocatului din oficiu (av. E.D.) se va avansa din fondurile MJLC către Baroul Suceava.

Celelalte cheltuieli judiciare din apel rămân în sarcina statului.

Cu drept de recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 august 2009.